

Diệp Hữu Khô Vinh

Contents

Diệp Hữu Khô Vinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55
12. Chương 12	60
13. Chương 13	66
14. Chương 14	72
15. Chương 15	77

Diệp Hữu Khô Vinh

Giới thiệu

Edit: Anthea Th Độ dài: 15 chương hoàn thể loại: đam mỹ, gương vỡ lại lành, cầu huyết, mất trí nhớ, thể thân, một tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-huu-kho-vinh>

1. Chương 1

Lúc điện thoại reo, Vinh Quân đang ngồi ở ghế tài xế, anh nhanh chóng uống hộp nước dần bánh mì xuống.

Người gọi đến là cấp trên của anh tên Viên Chiêu, gã là người đại diện bên giải trí Tinh Hoàn, tuổi không lớn lắm, nhưng ngữ khí lại đầy phần cao ngạo “Đang ở đâu? Hải Lê đâu rồi?”

“Chúng tôi đang ở Phong Bạc Độ.” Vinh Quân nhìn trang viên xanh tốt bên ngoài cửa kính xe, “Tiểu Hải đang ở cùng vị Cố tiên sinh kia.”

“Cố tiên sinh?” Viên Chiêu ngừng một lát, điệu bộ có vẻ sắp làm khó làm dễ anh, không ngờ lúc mở miệng gã lại dùng âm điệu có mấy phần tôn kính mà nói rằng, “Tôi nay Hải Lê có buổi biểu diễn, anh thu xếp thời gian đi nhắc nhở một tiếng. Nhớ kỹ thái độ đằng hoàng một chút, anh cũng biết Cố tiên sinh là ai mà, ngàn vạn lần không thể mạo phạm. Còn nữa, đừng để lần sau tôi nghe được anh gọi Hải Lê là “Tiểu Hải”.

Anh so với Hải Lê lớn hơn mười tuổi, tôi chưa có cầu xin anh gọi cậu ấy là anh Hải, nhưng gọi là “Hải tiên sinh” cũng không có gì sai đi? Vinh Quân, anh nên coi lại thân phận bản thân một chút, giới này chúng ta không dùng tuổi tác để xếp vai lứa, phiên anh chú ý dùm tôi”

Năm nay Vinh Quân đã 31 tuổi, tính cách thành thật hiền lành, bị cái người tên Viên Chiêu trẻ hơn mình chỉ dạy cho một trận liên không khỏi lúng túng, hai má cũng nóng lên.

Ngón tay anh nắm chặt, vò bịch bánh mì đóng gói thành mấy tiếng vang nhỏ nhỏ, sừng sốt hai giây mới đáp: “Ừ, tôi biết rồi.”

Viên Chiêu dặn dò vài câu rồi mới cúp điện thoại. Lúc màn hình tắt đi, Vinh Quân có chút bất đắc dĩ thở dài, cầm điện thoại di động bỏ qua ghế phụ, vội vã ăn cho xong bánh mì, nhìn đồng hồ, sau đó xuất thần nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Viên Chiêu ban nãy ở trong điện thoại nhắc đến Hải Lê, là nghệ sỹ mới được nâng đỡ công ty giải trí Tinh Hoàn, 20 tuổi, tương lai sáng sủa rực rỡ đến rơi lệ. Lúc mới ra mắt chỉ là người vô danh, nửa năm trước nhận được bộ phim phim quân lữ kiên cường, tuy chỉ đóng một vai băng quơ có nhiều đất diễn như vai phụ, vậy mà khi phim vừa phát sóng, khí chất hào hùng của cậu đã chiếm được không ít trái tim của người qua đường.

Vinh Quân nghe nói, Hải Lê chính là chờ đến lúc này để leo lên giường Cổ tiên sinh.

Cổ tiên sinh là ai, hỏi từ trên xuống dưới Tinh Hoàn không ai không biết. Ngay cả Vinh Quân, người vừa được giao chức trợ lý sinh hoạt “Công nhận tạm tuyển” cho Hải Lê cũng biết Cổ Diệp Canh là con trai của Cổ Chương Tiện – hiện tại đang là chủ tịch hội quảng trị tập đoàn Cổ thị An Nhạc. Không chỉ thế, hẳn còn là anh họ của Quý Chu Hành – giám đốc công ty giải trí Tinh Hoàn.

Những nghệ sỹ ít tiếng đều nói rằng nếu Hải Lê bám vào Cổ tiên sinh, tương lai có khả năng thay thế địa vị nhất ca giải trí Tinh Hoàn Diêu Diệp.

Vinh Quân nghe xong, tâm lý cảm thấy không thể nào tin được.

Lúc vào Tinh Hoàn anh có gặp qua Diêu Diệp một lần, ấn tượng đầu tiên là ôn hòa lễ độ.

So với Diêu Diệp, Hải Lê nhưng là một đứa nhỏ không biết phép tắc gì, sau khi được nâng đỡ liền đá đít tám người trợ lý sinh hoạt, anh đen đủi là người thứ chín.

Theo lý thuyết, tuổi tác của anh quá lớn vốn không thích hợp làm nghệ trợ lý sinh hoạt cho nghệ sỹ, chỉ là Viên Chiêu nhất thời không tìm được người hầu hạ tổ tông của mình, thấy anh đúng lúc đến phỏng vấn tại Tinh Hoàn, liền nhanh chóng ký kết hiệp định bảo mật, trực tiếp không trâu bắt chó đi cày(*).

(*) ngụ ý là buộc người làm việc không hợp khả năng của mình.

Nói đến cũng phải nói đi, anh vốn không có chút kỹ năng nào, thân thể không được tốt, đầu óc cũng không minh mẫn, có thể đến làm việc ở Tinh Hoàn, thật sự là có quý nhân giúp đỡ, vì vậy đặc biệt quý trọng, không xoi mói, cũng không kêu khổ, nhọc lòng mất công tốn sức chăm sóc Hải Lê, mặc cho mỗi ngày bị người ta mắng là “Phế vật”.

Hải Lê chưa bao giờ bày ra sắc mặt tốt với anh, coi anh như người hầu mà sai khiến. Vinh Quân lúc đó cũng chỉ cười mà tiếp thu, cũng không phải bởi vì bản thân tiện, mà là những năm qua đã ăn quá nhiều cái khổ, bản thân cũng biết năng lực của chính mình, rõ ràng công việc này đối với anh không hề dễ dàng.

Anh lên kế hoạch tích góp một ít tiền, qua mấy năm nữa đưa cho Bách Doãn sang nước ngoài học nghiên cứu, rồi nương tựa lẫn nhau mà sống.

Nhớ tới Bách Doãn, Vinh Quân nhếch miệng lên thành một tia cười yếu ớt, một lát sau nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt, truyền một ít sức lực cho bản thân.

Sau một giờ, thời gian cũng không chên lệch mấy, Vinh Quân đẩy cửa xe ra, chuẩn bị đi vào biệt thự gọi Hải Lê —— tới gần buổi trưa Cổ tiên sinh mới gọi điện thoại tới, Hải Lê nghe xong mừng rỡ như điên, chạy tới Phong Bạ Độ không nói câu nào liền xuống xe, nói anh vừa già vừa quê, không xứng tiến vào cửa biệt

thực Cổ tiên sinh cho nên anh không thể làm gì khác hơn là đợi ở trên xe, dùng bánh mì cùng nước khoáng làm cơm trưa.

Đứng ở trước cửa biệt thự, anh sửa lại cổ áo sơ mi một chút, nhìn thấy quần gia còn trẻ tuổi liền hơi cúi đầu, lễ phép nói: ” Buổi tối Hải tiên sinh có cảnh quay, làm phiền ngài thông báo một tiếng, nói với cậu ấy rằng trợ lý sinh hoạt đang đứng ở trang viện chờ.”

Quần gia đánh giá anh một phen, có hơi thâm ý nói: ” Lúc Cổ tiên sinh được phục vụ không thích bị quấy rầy.”

Vinh Quân khi còn trẻ đầu cùng thân thể chịu qua chấn thương rất nặng, suýt nữa không có thể cứu được. Bây giờ tuy không ảnh hưởng đến sinh hoạt, nhưng di chứng vẫn còn, phản ứng hơi chậm, tư duy logic có chút vấn đề, không giỏi giao tiếp cùng người khác.

Anh biết cái tật xấu của bản thân cho nên khi nói chuyện luôn cẩn thận, cân nhắc từng câu từng chữ, mà mặc dù như thế, vẫn khiến người đối diện cảm giác được anh là một kẻ “không biết nói chuyện”.

Quần gia cười gượng nhìn làm anh hơi run run, chú ý tới khóe môi của quần gia có vẻ trào phúng, mới phát hiện lời vừa nói vô cùng mất mặt —— Cổ tiên sinh đang nuôi Hải Lê, khi nào mới đến phiên trợ lý như anh thúc giục.

Thế nhưng “Trách nhiệm đem Hải Lê đứng giờ đến trường quay phim” là mệnh lệnh của Viên Chiêu.

Một bên là nghệ sỹ, một bên là người đại diện, hai bên đều là người chủ mà anh không thể nào đắc tội.

Do dự một chút, anh cố gắng kéo cong khóe môi, nói ra lại vẫn không chút kỹ xảo.

“Làm phiền ngài thông báo một tiếng đi.”

Quần gia hí mắt lại, không biết là cảm thấy chơi vui hay là thế nào, đột nhiên lùi lại qua phía bên, mở rộng cánh tay nói: “Hải Lê tại phòng khách lầu ba, chính anh đi mà gọi.”

Đứng ở trước cửa phòng đóng chặt lầu ba, lòng bàn tay Vinh Quân tuôn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hải Lê không cho phép anh tiến vào, nhưng anh không còn biện pháp nào khác —— Hải Lê căn bản không có mang điện thoại di động, quần gia cũng không chịu tạo điều kiện thuận lợi, Viên Chiêu hạ xuống mệnh lệnh bắt buộc, anh chỉ có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ lúc ẩn lúc hiện, chờ đợi đến khoảnh khắc sống yên gió lặng.

Mà hai người trong phòng kia dây dưa có phần dằn vặt, Vinh Quân đứng ngay cửa một phút, động tĩnh bên trong cũng không giảm xuống.

Hải Lê kêu đến giọng cũng khàn, còn người kia một tiếng cũng chưa phát ra —— ít nhất Vinh Quân không nghe thấy.

Anh lui lại mấy bước, mặt đỏ tới mang tai.

Tuy đã qua thời kỳ sinh lý dục vọng thịnh vượng nhất, ngây ngốc trong một phút, chợt thấy bên tai nóng lên, bụng dưới cũng có chút trướng.

Anh nhúu mày, đem dòng luồng nhiệt miễn cưỡng ép xuống, lại nghe Hải Lê cao giọng kêu sợ hãi, xin tha hệt như gọi vài tiếng “Cổ tiên sinh”.

Vinh Quân từng nhìn thấy Cổ tiên sinh trong TV, lúc này không thể tưởng tượng nam nhân kia sẽ có bộ dạng như thế nào khi ở trên giường.

Trong TV Cổ Diệp Canh mặc một thân âu phục xa hoa, tao nhã dí dỏm, ăn nói khéo léo, so với giám đốc hiện tại Tinh Hoàn Quý Chu Hành dịu dàng hơn mấy phần, thiếu đi một ít ngạo mạn, tóm lại là quý khí bức người.

Vinh Quân quanh năm sinh sống ở tầng dưới cùng, cả ngày vì tương lai của chính mình cùng Bách Doãn bôn ba, chưa bao giờ tận lực tìm hiểu qua thế giới của các tinh anh, chỉ là tình cờ một lần nghe các công nhân tán gẫu, nghe nói Cổ Diệp Canh từ nhỏ ở nước ngoài du học, sau đó cùng anh hai Cổ Triều Thành tiếp nhận nghiệp vụ Đông Nam Á tập đoàn Cổ thị An Nhạc, một năm trước mới về nước. Bây giờ mặc dù

mới 31 tuổi, trong thứ hạng con cháu Cố gia đứng thứ hai từ dưới đếm lên, nhưng lại chính là nhân vật xếp hàng đầu về bảng người thừa kế.

Vinh Quân khe khẽ thở dài, nhìn chằm chằm cái nơi truyền ra tiếng rên, lơ đãng mím môi.

Ai cũng nói tam thập nhi lập(*), anh cùng với Cố Diệp Canh đều đã 31 tuổi, Cố Diệp Canh thì nổi bật vô hạn, mà anh lại bị thân thể này liên lụy, sự nghiệp gia đình cái nào cũng không thành công.

(*) tam thập nhi lập: 30 tuổi là phải trưởng thành

Động tĩnh trong phòng dần dần ngừng lại, Vinh Quân liền đợi một phút mới tại gõ cửa hai lần, cẩn thận lên tiếng, “Hải tiên sinh, buổi tối ngài có cảnh quay, Viên Chiêu bảo tôi đúng giờ đưa ngài tới trường quay phim.”

Không có tiếng trả lời.

Anh không biết có nên gõ lại lần nữa hay không, cũng không biết bản thân có nói sai cái gì không, bất an đứng đó, không biết rằng Hải Lê lúc này căn bản là không có cách trả lời.

Sau cánh cửa, Cố Diệp Canh nửa nằm ở trên giường hút thuốc, trên cơ bụng màu vàng nhạt rơi một tầng mồ hôi, Hải Lê nằm giữa chân hần, ra sức phun ra nuốt vào.

Lúc nghe tiếng gõ cửa truyền đến, Hải Lê vai hơi động, bản năng muốn ngồi dậy, gáy sau bị nắm lại, dương vật thô to đang trong yết hầu đâm vào sâu càng sâu.

Cố Diệp Canh ưỡn ưỡn eo, ngón tay sát luồn vào trong tóc cậu, nhả ra một miệng khói sương mù, dùng thanh âm gợi cảm trầm thấp ra lệnh: “Ngoan ngoan ngậm.”

Cái miệng phía dưới Hải Lê mới bị làm khó có thể khép lại, hiện giờ cái miệng ở phía trên liền gập tội, tâm trạng kêu khổ, lại không dám biểu hiện ra, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn không dám nôn, một bên hầu hạ Cố Diệp Canh, một bên thầm mắng Vinh Quân không hiểu chuyện.

Lúc Vinh Quân được phép tiến vào phòng ngủ, Cố Diệp Canh đã đi vào buồng tắm, Hải Lê trần như nhộng mặt đầy âm trầm ngồi ở rìa giường.

Hiện tại đang giữa hè, ánh mặt trời từ cửa sổ rơi vào trong phòng, chiếu lên những vệt hồng ám muối của Hải Lê có chút chói mắt.

Vinh Quân đầu óc quay cuồng, lúng túng đến tay chân luống cuống. Ngược lại là Hải Lê mở miệng trước, chỉ vào quần áo nằm tán loạn khắp mặt đất, quái gở nói: “Ngây ngốc làm gì, mang lại cho tôi.”

Vinh Quân lúc này mới bước vào phòng, khom lưng nhặt quần lót cùng áo khoác lên, lúc đứng lên hai má đỏ đã lan tận sang mang tai.

Buồng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Hải Lê nhìn bóng người mờ hồ sau tấm kính, lúc quay sang Vinh Quân, đáy mắt đột nhiên bốc ra mấy phần ác liệt.

Anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía Vinh Quân, cười lạnh nói: “Lại đây.”

Vinh Quân không rõ vì sao, tiến lên vài bước, vừa định đem quần áo đưa lên, đầu gối đã trúng một cú đập nặng nề.

Anh đã từng bị gãy xương, những năm nay mặc dù bước đi không có vấn đề, nhưng hai chân khá yếu, hiện tại bị đá liên quỳ xuống, đầu gối đụng phải tấm thảm.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đầu đột nhiên bị đè lại. Hải Lê nắm tóc anh đè xuống, một luồng khí tức nam tính phả vào mặt.

Anh trừng lớn hai mắt, nhìn dương vật suýt nữa chọc vào mặt mình, hai tay gắt gao chống đỡ trên đất, chống đỡ cho lực ở trên cổ.

Thanh âm Hải Lê từ phía trên truyền đến, mang theo mười phần ác độc cùng xem thường.

“Há miệng ra cho tôi!”

Mồ hôi từ trán không ngừng tuôn ra, anh ngừng thở, mím chặt môi, vừa sợ sệt vừa sốt sắng, cảm giác không thể tin nổi Hải Lê bức bách anh làm chuyện như vậy.

“Làm sao? Không chịu hả?” Hải Lê hừ cười, thủ bộ khí lực lại lớn mấy phần, “Mày giả bộ cái đức hạnh gì? Viên Chiêu cho mày theo tao, mày cho là chỉ lái xe rồi nhận được tiền ăn cơm? Mẹ, không biết cân nhắc! Há mồm, liếm khô sạch sẽ cho tao!”

Vai Vinh Quân run rẩy, mặt phồng đến đỏ hâu, giấy dựa nói: “Hải tiên sinh, ngài đừng như vậy.”

Mái tóc lần thứ hai bị kéo mạnh, anh bị ép ngẩng đầu lên đối diện với Hải Lê.

Ánh mắt Hải Lê tàn nhẫn, nhìn anh chăm chăm vài giây, sau đó đột nhiên nâng tay phải lên, lúc anh không kịp né đã vung một cái tát tay thật mạnh.

Gò má trái bỗng rất vô cùng đau, anh kinh ngạc mở to mắt, đôi môi hơi phát run.

Hải Lê hừ một tiếng, mắng: “Con mẹ nó mày còn không phục? Mày vừa già vừa quê, chỉ xứng hầu hạ cái kia cho ông thôi, không phục chỗ nào? Tao cho mày biết muốn làm trợ lý phải tuân theo quy củ! Liếm cho tao!”

Đầu lần thứ hai bị đè xuống. Vinh Quân coi như ngu ngốc đến mấy, cũng rõ ràng đây là một loại sỉ nhục ác độc.

Anh cắn răng dùng hết toàn lực giấy dựa, cuống họng phát ra tiếng rống khàn khàn bị ngộp.

Nếu như trợ lý sinh hoạt buộc phải quỳ gối làm mấy chuyện này, thế công việc này không cần cũng được!

Người nghèo hèn cũng có tôn nghiêm.

Vinh Quân ra sức đẩy đầu gối lên, nhẫn nhịn cái chân đang đau đớn tránh thoát, lồm khồm đứng ở một bên, cảnh giác vạn phần, liên tiếp thở dốc.

Hải Lê không nghĩ tới việc anh dám cãi lời chính mình, trong mắt đầy kinh ngạc, mấy giây sau thần sắc càng thêm nham hiểm, cả giận nói: “Cút! Anh bị sa thải!”

“Lại đuổi? Đây là người thứ mấy rồi?” Cửa phòng tắm mở, Cố Diệp Canh choàng áo tắm đi ra ngoài, âm thanh có chút hồ hững.

Vinh Quân đưa lưng về phía hắn, phần lưng cong lại, đôi vai đơn bạc không ngừng run rẩy.

Hải Lê lập tức đứng lên, mù mịt trên mặt quét đi sạch sành sanh, thân thể trần truồng vô tội, ngọt ngào mà làm nũng nói: “Cố tiên sinh, Viên Chiêu tìm trợ lý không ai có thể khiến người ta bớt lo, ngài giúp em tìm có được hay không?”

Cố Diệp Canh ôm lấy khoe môi cười cười, đáy mắt không có chút biểu cảm gì, một tay ôm eo Hải Lê, một tay vỗ vỗ mặt Hải Lê, “Tôi vốn không quản được chuyện bên Tinh Hoàn.”

“Ngài lừa em! Ngài là anh họ Quý thiếu gia, Tinh Hoàn ai không biết quan hệ hai anh em ngài vô cùng tốt chứ? Cố tiên sinh, ngài nói giúp em một chút đi!”

Cố Diệp Canh sờ cái mông bóng loáng của cậu, âm điệu thờ ơ, “Muốn dạng trợ lý như nào?”

Vinh Quân thần thờ đứng tại chỗ, cổ kích động ban nãy cũng dần dần thối lui, cảm giác vô lực đột nhiên kéo tới.

Đỡ lấy cái trán, anh đắng chát cười cười.

Quả nhiên công việc tiền lương cao không thích hợp với anh, khổ cực một tuần, cuối cùng không thể tiếp tục kiên trì, anh muốn xin lỗi với người có ý tốt giúp anh tìm việc kia quá.

Trong lúc Hải Lê vẫn đang còn làm nũng với Cố Diệp Canh, Vinh Quân xoay người cúi thấp đầu, chậm chậm đi về phía cửa. Không phải anh không muốn đi nhanh, mà là chỗ bị đập ban nãy đau đến khó chịu.

Anh không có ý giương mắt nhìn Cố Diệp Canh cùng Hải Lê, chỉ là lúc đi ngang qua, dư quang thu được hình ảnh Hải Lê bám vào trên người Cố Diệp Canh khéo léo mà hôn.

Anh đi đến cửa, đột nhiên ngừng lại, cảm thấy chính mình không nên cứ như vậy mà âm thầm rời đi, cần phải nói rõ ràng một tiếng.

Vì vậy anh nghiêng người sang, ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Tôi phải đi về, xe trong trang viên, buổi tối có cảnh quay, cậu đừng có tới trễ.”

Hải Lê vốn định mắng một tiếng “Cút”, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay ôm eo mình bỗng nhiên dừng lại. Hải Lê giương mắt lên nhìn, chỉ thấy Cố Diệp Canh thần sắc hoảng hốt, ánh mắt thâm trầm đến mức trước nay cậu chưa từng nhìn qua.

“Cố tiên sinh?”

Cố Diệp Canh đẩy cậu ra, nhanh chân đi về phía cửa.

Vinh Quân nói xong thở dài một hơi, đang muốn quay người, đột nhiên vai bị ai đó bẻ lại.

Anh ngẩng đầu, đối phương chính là Cố Diệp Canh đang dùng con ngươi sâu không thấy đáy nhìn mình.

Cố Diệp Canh rất cao, khoảng 1m87, tiến tới gần cứ như che khuất luôn ánh sáng.

Thật ra anh cũng không thấp, thể nhưng lại quá gầy quá đơn bạc, lại có thói quen lưng hay còng, do đó khi đứng ở trước mặt Cố Diệp Canh gần như thấp đi một đoạn.

Vinh Quân có chút kinh ngạc, không biết vì sao người đàn ông cao cao tại thượng này lại cản trở mình.

Cố Diệp Canh nhìn anh, lộ ra một loại biểu cảm mà anh khó có thể lý giải được.

Về mặt đó tựa hồ có sự phẫn nộ, cũng có chút không cam lòng, giống như mang theo kinh hỉ cùng trầm mê, hoàn toàn bất đồng với hình ảnh Cố Diệp Canh vui vẻ thường thấy trên TV.

Anh nghi hoặc mà nhíu mày lại, đầu óc chưa từng dao động càng thêm hỗn loạn.

Cố Diệp Canh không nói một lời, ánh mắt sắc bén như dao như lửa muốn ăn tươi nuốt sống anh. Anh không thể nói được mình đang sợ, tim đập nhảy từng bùng, mấy giây sau rốt cục cũng chịu vụng về mở miệng, “Cố tiên sinh, xin ngài buông tôi ra, tôi đã bị sa thải.”

2. Chương 2

“Em gọi tôi là cái gì?” Cố Diệp Canh ánh mắt tối sầm lại, nắm cằm Vinh Quân nói: “Cố tiên sinh?”

“Cố tiên sinh, xin ngài buông tôi ra.” Vinh Quân hoảng loạn lên, trên trán mồ hôi ròng ròng, âm thanh có ý nhẹ nhàng run rẩy, vừa nãy ăn một bạt tay nên hai má ửng hồng phát sưng, nhìn qua vô cùng buồn cười.

Không hiểu người này vì sao lại hỏi vấn đề như thế, bộ tên gì rất quan trọng sao? Nếu như không gọi Cố tiên sinh, vậy thì phải gọi tên gì?

Cố Diệp Canh nhếch môi vẽ ra một đường lưỡi đao sắc bén, dùng ánh mắt chần chừ nhìn vào Vinh Quân, ngón tay cũng tăng thêm chút lực đạo.

Vinh Quân bị bóp đến đau nhức, lại cảm thấy bầu không khí quỷ dị, anh không kịp suy nghĩ gì gì, hiện tại bỏ qua mấy chuyện mạo phạm hay không ra mà dùng hai tay chống lên ngực Cố Diệp Canh dùng sức đẩy một cái, cố đem chính mình rút lui vài bước.

Cố Diệp Canh phản ứng cực nhanh nắm lấy tay anh hướng bên mình kéo lại, như muốn ôm anh vào trong lòng mình.

“Vinh Quân!” Thanh âm khàn khàn vang lên làm thân thể anh cứng ngắc, kinh ngạc giương mắt lên bày ra một mặt mờ mịt, ba chữ “Cố tiên sinh” cũng không nói, chỉ hỏi: “Ngài biết tên của tôi?”

Anh sáng hiem hoi trong mắt Cố Diệp Canh vụt tắt, sắc mặt còn khó coi hơn ban nãy.

Vinh Quân suy nghĩ một chút, lúng túng nói bổ sung: “À Hải tiên sinh có lẽ đã nhắc qua tên tôi.” Nói xong cố gắng trốn thoát khỏi vòng tay Cố Diệp Canh, làm ra tư thế thẳng lưng dứt khoát, bộ dạng nghiêm túc như đang chấp hành nhiệm vụ nói: “Không có việc gì thì tôi đi trước.”

Cố Diệp Canh lần này không có cản anh mà chỉ kinh ngạc mà đứng tại chỗ, trong lòng lấy vô cùng bất ngờ, đầu óc cũng rơi vào khoảng không trống rỗng.

Người kia thật sự là Vinh Quân sao?

Làm sao Vinh Quân có khả năng thành ra như vậy...

Mười năm trước, hắn xem như bản thân không yêu Vinh Quân, còn hận Vinh Quân thấu xương. Nhưng trong mười năm này, lưu luyến kia làm cho tất cả những người trên giường hắn đều có cái bóng của Vinh Quân.

Trong trí nhớ Vinh Quân như một đóm lửa hung hăng mạnh mẽ, tùy tiện mà thẳng thắn. Còn cái người đàn ông ban nãy rồi đi có chút chán nản cùng trì độn, vai cùng ta yếu tới mức nắm chặt một cái cũng sẽ thịt nát xương tan, sắc mặt tái nhợt, trong mắt chỉ còn lại sự hoảng sợ khiếp đảm, lại còn bị người khác tát một bạt tay..

Nếu không phải người kia có gương mặt y hệt, hắn căn bản sẽ không bao giờ đem gã đó so với Vinh Quân.

Mà hiện tại, Vinh Quân đã không nhớ rõ hắn, hệt như mọi người gọi hắn là là “Cố tiên sinh”.

Hắn đỡ trán, chợt cảm thấy khó có thể tiếp thu.

Hải Lê chưa từng nhìn thấy hắn như vậy, suy nghĩ không lẽ người mình vừa đánh là bạn học cũ, hoặc bạn cũ của hắn chăng.

Ghen tỵ sinh sôi không dám phát tác, cũng không thể làm gì khác hơn là phủ thêm áo ngủ, dè dặt tới gần muốn hỏi cho rõ, tự nhiên lại trúng một cái bạt tai.

Ánh mắt Cố Diệp Canh lạnh lùng, âm thanh lạnh lẽo, “Cút.”

Vinh Quân đi ra từ biệt thự, hồi vào trong xe lấy túi xách riêng, trống rỗng hướng mắt lên nhìn bầu trời, chỉ biết thở dài.

Phong Bạc Độ cách nội thành khoảng 40 km, lái xe cũng tốn không ít thời gian, chớ nói chi là đi bộ. Mùa hè mặt trời mọc chói chang, ánh nắng chiếu xuống da rất bỏng đến đau nhức. Sáng sớm trước khi ra cửa, anh có xem qua dự báo thời tiết, nói là ngày hôm nay nhiệt độ có thể lên đến con số 40 độ C. Thời tiết này mà đi bộ về, anh có chút bận tâm về cơ thể này.

Thế nhưng dù gì cũng bị đuổi việc rồi, Hải Lê còn ở trong biệt thự, anh cũng không thể lái xe về.

Do dự một hồi anh lấy ra chai nước chuẩn bị sẵn cùng cái balo phai màu, hai tay che trán, đi đến hướng đường quốc lộ.

Không lâu sau có một chiếc xe nhanh như chớp từ sau đi đến, tiến sát thân thể của anh dừng lại, anh đi đứng vốn không vững không kịp né tránh, suýt nữa bị cuốn vào bánh xe.

Lúc ngã xuống, Vinh Quân giương mắt nhìn mới phát hiện đó là chiếc xe jeep mình từng lái.

Người lái xe hắn là Hải Lê.

Xe jeep nghênh ngang rời đi, để lại một làn khói bụi hất vào anh.

Anh đứng một hồi lâu, tim mới dần dần đập chậm lại.

Ở chung một tuần, anh cũng đã hiểu qua tính nết Hải Lê — đứa nhỏ này bụng dạ không tốt lắm, chỉ vì cái trước mắt, yêu thích nhất là đập người ta xuống bản thân treo lên trên, nhưng chuyện phạm tội chắc chắn không dám làm

Cho nên hành động vừa nãy có lẽ chỉ là đùa cợt anh, chứ không phải thật sự muốn đập.

Vinh Quân mất công tốn sức mà đứng lên, chặt vật phủ hết bụi trên người, nghỉ ngơi một phút chốc, tiếp tục đi về phía trước.

Anh là người thể chất hay ra mồ hôi, một lát sau ống tay áo cũng ướt đẫm.

Điện thoại di động vang lên lúc anh đang uống nước, vừa nhìn người tên người gọi, mặt mày nhất thời trở nên đặc biệt ôn hòa.

Âm thanh Bách Doãn trầm thấp không hợp với tuổi lắm, “Anh hôm nay tới dùng cơm không?”

“Có chứ.” mồ hôi trên trán Vinh Quân dần tiêu tan, “Muốn ăn cái gì? Lát nữa anh làm cho em.”

“Để em làm, anh về ăn là tốt rồi.”

“Em làm cái gì? Đừng có lo chuyện không đâu, ngoan ngoãn học đi.”

“Ngày hôm nay quá nóng, trường học nghỉ hè nên em về nh ròi.”

“Lớp 12 chuyên cũng nghỉ hè?”

“Lớp 12 chuyên cũng có nhân quyền mà, vốn là chiếm dụng nghỉ hè học bù.” Bách Doãn cười cười, “Anh hôm nay nếm thử tay nghề của em đi, cháo đậu xanh ướp lạnh, ớt xanh dầm chua, rau trộn sốt thịt, trứng chiên, thế nào?”

Vinh Quân trong lòng nóng lên, dặn dò: “Đừng làm quá nhiều. Nếu như anh về trễ, em cứ ăn, đừng chờ anh, ăn xong rồi làm bài tập đi.”

Bách Doãn đáp lại hai tiếng, lại nói: “Anh đừng làm quá vất vả đó.”

“Biết rồi.” Vinh Quân cười, “Anh có việc, cúp trước đây.”

Nhấn vào nút kết thúc, Vinh Quân đỡ lấy lan can ven đường bị chiếu nóng bỏng tay, mọi thứ trước mắt bỗng chốc biến thành một màu đen.

Hình như anh bị say nắng.

Anh đứng tầm một phút uống cạn non nửa bình nước, lúc cất bình đi, chỉ cảm thấy mọi thứ uốn lượn vặn vẹo một cách trừu tượng.

Cố Diệp Canh ngồi ở trên ghế sa lon, một bên nói chuyện một bên hút thuốc.

Tất cả những thứ năm 20 tuổi rõ ràng hiện lên trước mắt, thời điểm ban này ngỡ gặp lại Vinh Quân, bản thân nhất định sẽ dùng nắm đấm làm lễ ra mắt. Bây giờ bất ngờ gặp lại, đau lòng nhiều hơn là tức giận..

Chưa bao giờ nghĩ tới, Vinh Quân sẽ biến thành dáng vẻ hiện tại ấy.

Quản gia gõ cửa một cái, cung kính nói: “Thiếu gia.”

Cố Diệp Canh đem nửa đoạn thuốc lá nhấn vào gạt tàn thuốc, thần sắc xa cách, “Chuyện gì?”

“Hải Lê đã đi rồi.”

“Ừ.” Hần không muốn nghe đến cái tên này, đầu tay ban này hằn trên mặt Vinh Quân làm hắn rất khó chịu.

“Trợ lý đến cùng Hải Lê cũng đi rồi.” Quản gia dừng một chút, “Đi bộ xuống núi.”

Đuôi lông mày Cố Diệp Canh hơi động, phút chốc đứng lên.

Quản gia gật đầu, “Thiếu gia, ngài xem khí trời hôm nay nóng như vậy, có cần tôi lái xe tiễn anh ta một đoạn hay không?”

Wrangler chạy như bay trong núi, Cố Diệp Canh ngồi ở ghế tài xế, ngay cả áo tắm cũng không kịp đổi.

Là hắn bỗng nhiên hành động.

Vừa này Vinh Quân nói phải đi, hắn cứ nghĩ anh sẽ lái xe rời đi, hoặc là có người tới đón, không nghĩ tới cái con người kia lại đi bộ trong cái thời tiết 40 độ C này.

Sự kiêu ngạo cùng cái gai trong lòng không cho phép hắn giữ Vinh Quân lại.

Nhưng bây giờ, hắn hối hận rồi.

Nhiệt độ quá cao, nhựa trên đường cũng dâng lên một dòng nước nóng trong suốt, chạy khỏi tâm 10 km, Cổ Diệp Canh đột nhiên trợn to mắt.

Vinh Quân té xỉu ở ven đường, dưới chân là bình nước khoáng không có nắp. Vũng nước tại chỗ đã đã bị sấy khô, còn lại một dấu vết nhợt nhạt.

Cả người anh ướt đầm, đôi môi trắng bệch, tóc tai cùng trên mặt đều lấm lem, hơn nửa người ngã vào đồng đất bùn bên trong.

Cổ Diệp Canh ôm anh lên, lẽ ra phải lập tức chạy vào trong xe, chợt dừng bước chân lại.

Người trong ngực lại nhẹ như vậy, sơ mi chùng chạc kề sát ở lồng ngực, thậm chí những chỗ đổ mồ hôi có thể nhìn xuyên thấu qua da qua thịt, thấy xương sườn.

Cổ Diệp Canh yên lặng, hoàn hồn từng chút một đặt Vinh Quân ngồi ở sau, lòng như lửa đốt mà trở về.

Bác sĩ đã chờ ở phòng khách đợi mệnh, Cổ Diệp Canh trực tiếp ôm người vào phòng ngủ của mình.

Vinh Quân nằm ở trên giường, ngực yếu ớt nhấp nhô, cho dù đã rơi vào trạng thái hôn mê, lông mày vẫn cứ hơi nhíu.

Bác sĩ đến đo nhiệt độ, sau đó lập tức chuẩn bị thuốc nước truyền dịch. Quân gia đưa tới túi chườm nước đá, Cổ Diệp Canh có chút nôn nóng cởi somi Vinh Quân ra, sau đó mở vạt áo sang hai bên, ánh mắt nhất thời nắm chặt.

“Đây là...”

Cơ ngực cơ bụng căng mịn mạnh mẽ của lúc trước đã không còn lại gì, thân thể khô quắt như củi, xương sườn có thể thấy rõ ràng, bụng có ba vết sẹo vô cùng nổi bật.

Bác sĩ quay sang Vinh Quân chích truyền dịch lên mu bàn tay, ánh mắt nhìn qua, động tác ngừng lại, ngữ khí không quá chắc chắn, “Đây hẳn là vết thương do dao chém?”

Đầu ngón tay Cổ Diệp Canh nhẹ nhàng phát run, lúc tay vừa đụng vào vết sẹo trên bụng đó, tim cũng đập inh ỏi

Bác sĩ chích kim xong, cầm qua túi chườm nước đá đặt lên trán Vinh Quân nói: “Cố tiên sinh, bạn của ngài hiện tại ngoại trừ cần thuốc hạ nhiệt độ, còn cần vật lý hạ nhiệt độ, chất rượu đã chuẩn bị kỹ càng, ngài xem nên để ngài lau hay là tôi...”

“Để tôi.” Sắc mặt Cổ Diệp Canh âm trầm, tầm mắt cơ hồ dính vào vết sẹo trên người Vinh Quân.

“Được rồi.” Bác sĩ đem rượu thuốc cùng băng gạc đặt ở trên tủ đầu giường, dặn dò: “Lồng ngực, háng là nơi trọng điểm hạ nhiệt độ, Cố tiên sinh, tôi ở ngoài cửa, nếu có vấn đề gì chỉ cần gọi tôi một tiếng.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại, Cổ Diệp Canh khom lưng cởi quần dài Vinh Quân ra.

Trên đùi hai bên đều có thương tích vết sẹo.

Hắn ngẩng mắt nhìn từ đầu đến chân Vinh Quân một lần, càng không thể tin bản thân đã nhìn thấy tất cả.

Viền mắt dần dần hiện ra một tia đau nhói, tim như bị đôi tay chai cứng mạnh mẽ bóp chặt.

Thân thể tàn tạ đến như vậy, làm sao có thể hiện hữu trên người Vinh Quân?

Vinh Quân nhẹ nhàng giật giật, trong miệng phát ra tiếng nghe lẩm bẩm không rõ. Cổ Diệp Canh lấy lại tinh thần, vội vàng đổ rượu vào băng gạc, đặt lên lồng ngực của anh.

Tiến hành vật lý hạ nhiệt trên người bệnh là việc làm cần chân tay, cần phải không ngừng đổi rượu thuốc, không ngừng lau chùi. Cổ Diệp Canh thông dong lau từ ngực đến sát bụng dưới, thời điểm gần tới háng bỗng nhiên dừng lại.

Lau chùi nơi đó nhất định cởi quần lót ra, thậm chí tách hai chân.

Thay đổi miêng bằng gạc mới, Cố Diệp Canh dừng vài giây, cuối cùng cởi quần lót Vinh Quân ra.

Đồ vật vô lực giữa hai chân đang ngủ say trong bóng tối, tự đứng lại xa lạ đến như vậy.

Cố Diệp Canh dùng sức lắc đầu, nhẹ nhàng tách chân Vinh Quân, kiên nhẫn lau chùi háng.

Nơi đó đã từng là nơi miễn cảm nhất của Vinh Quân, bây giờ mặc cho Cố Diệp Canh thao túng kiểu nào cũng không có chút phản ứng nào.

Cố Diệp Canh đem túi chườm nước đá đặt bên eo, tiếp tục lau chùi phía dưới.

Trên người Vinh Quân một chút cơ bắp cũng không còn, thế nhưng thịt trên đùi và eo không hề lỏng lẻo khó coi, mà sờ cảm giác cũng không tốt lắm — nếu hơi dùng sức, có thể đụng tới xương cốt.

Cuống hòng Cố Diệp Canh đau đến khó chịu, càng lau càng không dám nhìn thân thể Vinh Quân, không thể nào tưởng tượng được mười năm này rốt cuộc anh đã trải qua cái gì.

Lau đến mất cá chân, Cố Diệp Canh nắm chân của anh, vô ý thức gãi gãi lòng bàn chân, lúc nhận ra bản thân đang làm gì mới lập tức thu tay về, mi tâm nhíu chặt.

Vinh Quân trước đây đặc biệt yêu cười, là thuộc về cái dạng cười như gã thần kinh. Có lúc Cố Diệp Canh cùng anh so chiêu, hấn đánh không lại liền cù nách cùng giữa lòng bàn chân. Anh không chịu được, cười đến lăn lộn xuống đất, nước mắt chảy cũng không xin tha.

Có lần Cố Diệp Canh đùa anh xuống gãi đến không để yên, ép anh nói “Xin anh đi”, làm anh cười đến mệt lã mà giãy dụa gọi: “Lêu lêu anh! Ha ha ha ha ha ha ha! Diệp Canh ha ha ha ha đừng gãi nữa! Lêu lêu lêu!”

Lúc làm tình, tình cờ Cố Diệp Canh cũng sẽ cầm lấy mắt cá chân anh mà đùa dai cào mấy lần, anh cười đến run rẩy, nơi đó loạn choa loạn choạng, có mấy lần thậm chí sớm bắn ra.

Khi đó ai mà nghĩ tới, mười năm sẽ đem một người thay đổi thành dạng như thế.

Cố Diệp Canh ném băng gạc đi, rửa tay xoa xoa mi tâm, lấy khăn đắp vào phía dưới cho anh rồi mới gọi bác sĩ tiến vào đo lại nhiệt độ cơ thể.

Cơn say nắng đang dần hạ.

Trong lòng Cố Diệp Canh ngộp đến hoảng, nhanh chóng muốn biết sau khi Vinh Quân rời khỏi bộ đội đã xảy ra chuyện gì, cầm điện thoại di động lên bước đi thông thả trên hành lang, ngón tay dừng ở cái tên “Chu Dật”, ngẫm nghĩ hai giây, sau đó lại dò tiếp người khác.

Điện thoại kết nối, hấn mở miệng nói trước: “Chu Hành?”

“Quý Chu Hành đang tắm.” Một người khác nói: “Tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Ngôn Thịnh?”

“Ừ.”

Nếu là hồi xưa, Cố Diệp Canh nhất định sẽ nói ra vài ba câu chuyện cười, ví dụ như “Chớ quẩn nghiêm thẳng em anh như thế” nhưng ngày hôm nay lại hoàn toàn không có tâm tình đó, khách sáo đều bỏ qua, “Anh không tìm Chu Hành, anh tìm cậu.”

“Nói đi.”

“Giúp anh điều tra một người. Vinh Quân, Vinh trong Vinh Quang, Quân trong Thị Kim Tự, bên phải giống từ Quân Quân chia ra (*). Người này hiện tại đang là trợ lý sinh hoạt Tỉnh Hoàn, mười năm trước là cảnh vệ đi lính, bởi vì một số chuyện mà bị khai trừ, tôi muốn biết sau khi bị khai trừ cậu ấy đã làm gì.”

(*) Quân : quân này mang nghĩa cấp trên, liên quan tới quân đội, bên trái có bộ thủ (từ nào có bộ thủ này xếp vào Thị Kim Tự), bên phải từ Quân này lấy từ hai chữ Quân khác (, hai từ này ghép có nghĩa là đều đặn). Đoạn này không rõ lắm nên ai biết cứ bình luận cho mình nhé.

“Mười năm trước?” Ngôn Thịnh nói: “Mười năm trước Chu Dật cũng ở đội cảnh vệ, còn em mới được triệu về cơ quan, anh hỏi em, còn không bằng trực tiếp hỏi Chu Dật.”

Cố Diệp Canh ho khan một tiếng, “Không tiện hỏi anh ta.”

Ngôn Thịnh trầm mặc chốc lát, hỏi: “Người tên Vinh Quân kia là bởi vì cái gì mà bị khai trừ?”

Ánh mắt Cố Diệp Canh lạnh lẽo, “Hỏi cái này để làm gì?”

“Không có làm gì. Anh kêu em điều tra một người bị khai trừ, ít ra em cũng phải biết lý do người đó phải rời đi chứ?” Ngôn Thịnh hừ cười, “Có điều anh không nói cũng không sao, trong hồ sơ đội cảnh vệ khẳng định có ghi chép.”

Cố Diệp Canh thay đổi sắc mặt, đôi môi động hai lần, “Cậu ta là đồng tính luyến ái.”

Ngôn Thịnh sững sờ, ngữ khí nghiêm túc mấy phần, “Là vì comeout nên bị khai trừ?”

Cố Diệp Canh lắc lắc đầu, cái gai trong lòng lại đau gấp mấy lần.

“Mười năm trước, cậu ta dính dáng tới một tên lính mới, cùng một tên nhóc bất mãn 18 tuổi đã xảy ra quan hệ xác thịt.”

Bên đầu dây kia điện thoại yên lặng một phút, “Anh ấy là...”

“Bạn trai cũ.”

“Cho nên anh không muốn để cho Chu Dật điều tra?”

Cố Diệp Canh đỡ trán, “Không phải như cậu nghĩ.”

Ngôn Thịnh vốn không thích bát quái nên không hỏi gì nữa, “Được rồi, tra được nói cho anh.”

Cúp điện thoại, Cố Diệp Canh hút một điếu thuốc mới trở lại phòng ngủ. Vinh Quân đã tỉnh rồi, nghi hoặc mờ mịt nhìn hân.

Bác sĩ nói, cơn say nắng vẫn chưa hết, phải tiếp tục truyền dịch chườm lạnh.

Vinh Quân ý thức được mình bị cởi quần áo, mặt nhất thời đỏ bừng, luống cuống mà tự nói: “Tại sao tôi ở đây? Máy giờ rồi?”

Cố Diệp Canh đi tới, không có chạm vào anh, “Cậu say nắng nên ngất xỉu ở trên đường, nghỉ ngơi nhiều một chút, đêm nay ở lại chỗ này đi.”

“Không được!” Anh trợn to mắt, “Tôi phải đi về, Bách Doãn đang ở nhà chờ tôi ăn cơm.”

Mí mắt Cố Diệp Canh giật lên, “Bách Doãn là ai?”

“Là em tôi!” Vinh Quân nói xong liền muốn rút kim tiêm, tay chợt bị ngăn lại, Cố Diệp Canh đè anh lên giường, ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm, “Cậu không phải trẻ mồ côi sao? Tại sao lại có thêm một thằng em trai?”

Hầu kết Vinh Quân chuyển động, sững sốt hồi lâu mới nói: “Bách, Bách Doãn là đứa nhỏ tôi nhặt được.”

“Đứa nhỏ?” ánh mắt Cố Diệp Canh lạnh đi, “Mấy tuổi?”

Vinh Quân không biết hân hỏi như vậy có mục đích gì, đầu óc xoay chuyển, hoảng loạn mà đáp: “17, cuối năm nay sẽ thành niên. Cố tiên sinh, mong ngài tránh ra một chút.”

Cố Diệp Canh ngồi thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống, một hồi lâu sau khoe miệng hiện lên một tia trào phúng, “Vinh Quân, cái tật xấu yêu thích mấy đứa nhỏ trẻ tuổi này của em, vẫn chưa bỏ được sao?”

3. Chương 3

Vinh Quân giật mình tại chỗ, “Cố tiên sinh, anh biết chuyện kia sao? Anh biết tôi?”

Cố Diệp Canh vốn đang nổi nóng, thời điểm nhìn vào thần sắc hoảng loạn cùng lồng ngực phập phồng đơn độc kia, phần nộ lập tức hóa thành đau lòng cùng áy náy, kể cả mặt mày cũng ôn nhu mấy phần.

“Biết chứ.” Tay chạm vào mặt Vinh Quân, “Nhưng em lại không nhớ ra tôi.”

Vinh Quân né tránh, trong mắt tràn đầy nghi hoặc không rõ.

Cố Diệp Canh thở dài ngồi ở bên giường, ngữ khí tận lực ôn hòa, “Bác sĩ nói em vẫn chưa hết say nắng, tạm thời không thể rời đi. Chờ hết sốt, tôi đưa em về.”

Vinh Quân cau mày, chầm chước vài giây, “Cố tiên sinh, anh thật sự quen biết tôi sao?”

“Ừ.”

Ánh mắt Vinh Quân dừng lại, hình như anh đang suy tư gì đó, qua nửa phút sau mới cúi thấp đầu, “Xin lỗi, trước đây đầu óc tôi từng bị thương, hiện tại tôi không nhớ được một vài người.”

Mười năm trước Vinh Quân tuyệt đối không cúi đầu, Cố Diệp Canh nhìn trán của anh, xoang mũi bỗng nhức mủi, âm thanh cũng do đó mà có phần trầm hơn, “Không có chuyện gì, em cứ nghỉ ngơi cho tốt. Điện thoại di động tôi để trên tủ đầu giường, nếu như em lo cho đứa trẻ kia thì cứ gọi điện”

Vinh Quân gật đầu, Cố Diệp Canh nhìn anh vài giây, cuối cùng cũng không nhìn được, “Vết thương trên người em là từ đâu ra?”

Vai Vinh Quân run một cái, không trả lời mà hỏi lại, “Cố tiên sinh, chúng ta quen nhau như thế nào? Anh biết tôi đã từng... Lẽ nào anh cũng ở trong đội?”

“Giữa hai chúng ta có một người bạn tốt chung.”

“Bạn tốt? Có thể nói cho tôi biết đó là ai không?”

Anh mắt Cố Diệp Canh nhìn anh mỗi lúc một sâu. Anh thấy thế vội tránh đi, “Không được cũng không sao, tôi dù gì cũng không nhớ được chuyện trước kia, cũng không biết trước đây có người anh em nào, anh có nói cho tôi nghe, tôi cũng không biết. Xin lỗi Cố tiên sinh, hôm nay tôi ăn nói có chút hỗn loạn, mong anh tha thứ.”

“Ừ” Cố Diệp Canh tìm bộ quần áo sạch sẽ cho anh thay, lại nhìn thấy vết sẹo trên bụng lần nữa, “Vết thương này làm sao mà có?”

“Bị người ta chém.” Vinh Quân nhận lấy quần áo, rốt cục cũng tìm được một tia an toàn, “Hiện tại đã lành, không có dấu.”

Sóng lưng Cố Diệp Canh chợt tuôn ra dòng mồ hôi lạnh, “Chân cũng từng bị gãy xương qua?”

“Ừm.” Vinh Quân co quắp cười cười, “Đều không sao cả rồi, không ảnh hưởng tới bước đi.”

Cố Diệp Canh không có hỏi lại, dặn bác sĩ chăm sóc bệnh nhân tốt liền rời khỏi phòng ngủ.

Có lẽ là do thân thể quá yếu, Vinh Quân ngủ li bì một đêm mới hoàn toàn hạ sốt, ngày kế tiếp lại mê man cả ngày, cả người liên gầy đi trông thấy.

Lúc hoàng hôn, Vinh Quân giùng giởng, khăng khăng đòi về nhà. Cố Diệp Canh cũng không muốn ép anh, thay xong quần áo chuẩn bị lái xe chở người về thì điện thoại di động có ai gọi đến.

Ngôn Thịnh nói: “Cái người ngày hôm qua anh bảo em điều tra, em đã nghe được không ít chuyện, hiện tại có muốn nghe không?”

Cố Diệp Canh đi vào thư phòng, “Nói đi”

Giọng nói Ngôn Thịnh âm thanh có chút lạnh lẽo “Vinh Quân thật là người yêu trước đây có anh?”

“Đúng, làm sao?”

“Vậy anh cần chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Ngôn Thịnh dừng một chút, “Khoảng thời gian sau khi anh ta rời bộ đội khá là thê thảm.”

Cố Diệp Canh hít sâu vào một hơi, “Cậu nói đi.”

“Vinh Quân năm nay 31 tuổi, năm 21 tuổi vì ép một tên lính mới 17 tuổi lính phát sinh quan hệ xác thịt mà bị cơ quan đội cảnh vệ khai trừ, đây là thứ anh biết.” Ngôn Thịnh kể, “Coi như anh ấy bị xử phạt bằng cách xuất ngũ, không có trợ cấp xuất ngũ, cũng không thể nào chờ công tác ở đơn vị công an.”

Cố Diệp Canh đốt lên một điếu thuốc, hít sâu một cái, “Sau đó thì sao?”

“Trước khi bị khai trừ, anh ta là “mũi nhọn” của đội cảnh vệ, sau khi rời khỏi quân đội có một quãng thời gian dài không tìm được việc làm.”

“Thân thủ cậu ta rất tốt, người thì thông minh, sao mà tìm không được công việc?”

“Không biết, có thể là có người từ giữa làm khó dễ, cũng có thể vận may không tốt.” Ngôn Thịnh lại nói, “Vinh Quân tuy rằng có tố chất quân lính vô cùng cao, nhưng mà sau khi rời khỏi quân đội, nếu như vào không được hệ thống công an, lợi hại đến đâu thân thủ cũng không có đất dụng võ. Đúng rồi, anh ấy là cái trẻ mồ côi, cái này chắc anh biết rồi?”

“Có biết”

“Anh ta ở đây không có đất dụng võ, cũng không ai cần anh, nửa năm sau khi xuất ngũ mới tìm được một công việc làm bảo vệ ở một hộp đêm.”

Cố Diệp Canh thả ra một làn khói bún, giơ tay che đi đôi mắt đang nhuốm phần mệt mỏi.

Vinh Quân đã từng nói với hắn, trong quân đội phải làm một quân lính xuất sắc nhất, sau đó giải ngũ đi làm cái đặc cảnh vì dân trừ hại.

Hắn hững hờ nghe anh, sau đó cười nói: “Xuất ngũ xong cũng không cần cực khổ, anh nuôi em”

Vinh Quân nhảy lên bắt lấy cằm của hắn, hình như có chút tức giận, “Anh đừng sỉ nhục em!”

Hắn cũng không để ý, “Nuôi em mà em cũng không chịu?”

“Ai cần anh nuôi?” Vinh Quân ngẩng đầu lên, “Em đi làm bảo vệ, một tháng cũng có hơn ba ngàn đồng, không cần tới lượt anh nuôi.”

Vinh Quân dễ gì mà chịu làm bảo vệ. Cố Diệp Canh nghĩ, chứ nói chi là bảo vệ hộp đêm.

“Mới vừa đi công tác một tuần liền xảy ra vấn đề rồi.” Ngôn Thịnh nói, “Hơn hai mươi tên côn đồ gây sự, toàn bộ đều mang hung khí, lúc anh ta làm nhiệm vụ đi lên ngăn cản thì bị vây lại đánh, hai bên xương đùi, tay phải gãy xương, hai cái xương sườn đứt đoạn, bụng bị đâm ba nhát, đầu cũng bị trọng thương.”

Cố Diệp Canh hơi hơi hé môi, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo.

“Nội tạng bị thương do dao đâm, mất máu quá nhiều, ruột, lá lách đều phải giải phẫu, đầu còn có cục máu.” Ngôn Thịnh dừng lại hai giây, “Nằm viện bốn tháng, cục máu có tan, nhưng mà...”

Giọng Cố Diệp Canh khàn khàn: “Nói tiếp.”

“Lại để lại di chứng nghiêm trọng, mất trí nhớ, trí lực kém, không có cách nào nói chuyện.”

“Không thể như thế!” Cố Diệp Canh ngắt lời, “Khả năng giao tiếp cùng trí lực không có vấn đề gì, chỉ là phản ứng hơi chậm một chút.”

“Em đang nói là tình huống lúc còn trong bệnh viện.” Ngôn Thịnh nói, “Đã qua mười năm, dần dần bình phục cũng không có gì lạ. Chỉ là trong quá trình này có bao nhiêu gian khổ, cũng chỉ có mình anh ta biết.”

Cố Diệp Canh rít một hơi thuốc hít vào trong phổi, kịch liệt ho khan, thậm chí còn sặc đến ứa ra nước mắt.

“Anh không có tiền, hộp đêm chỉ gánh chi phí điều trị mức thấp nhất, thuốc cũng chỉ là mấy loại rẻ tiền. Trong lúc nằm viện không có ai chăm sóc. Dưới tình huống này, việc hồi phục là vô cùng khó khăn.” Ngôn

Thịnh tiếp tục, “Sau khi xuất viện anh ta không có khả năng quay về làm bảo vệ, một năm sau bắt đầu ở về quê sinh công nhân làm vệ. Trước khi đến Tỉnh Hoàn, Vinh Quân luôn sống ở quê.”

“Công nhân làm vệ sinh?” Cố Diệp Canh lẩm bẩm tự nói, “Thân thể kia làm sao chịu nổi...”

“Em hiểu anh muốn nói gì.” Ngôn Thịnh nói, “Nếu như bây giờ anh để ý anh ấy, thì hãy mở lòng giúp, tốt nhất là đưa anh đi bệnh viện kiểm tra thân thể. Em cũng là quân nhân, biết rõ sự đau xót cùng nỗi lòng của quân nhân. Vinh Quân chịu loại thương tổn như thế, còn có thể vượt qua đã được xem là kỳ tích rồi. Nhưng nửa đời sau như thế nào, tình hình sức khỏe có yếu đi hay không, thực sự khó nói.”

Cúp điện thoại, Cố Diệp Canh che hai mắt, một lát sau khóe mi dần dần ướt át.

Sau sự kiện kia, hấn nổi giận đi ra nước ngoài, bảo là đi du học, thật ra là đi tận hưởng tình sắc, hai năm kia đều là hoang dâm vô độ, tiêu xài biết bao nhiêu tiền.

Trong lúc hấn phong lưu nhất, nam nhân đã từng có một thời kiêu ngạo tỏa sáng lấp lánh kia, suýt nữa bệnh tật sống trên giường, lẻ loi mà chết đi.

Từ thư phòng đi ra, đáy mắt Cố Diệp Canh ửng hồng.

Vinh Quân đứng ở cửa phòng ngủ, đã mặc lại quần áo của bản thân. Đó chỉ đơn giản là một thân áo dài quần dài không có họa tiết chi tiết gò, vải vóc đã sớm nhìn ra được dùng rất lâu, lỏng lẻo mặc ở trên người, quả thật không hợp gì so với bốn bức tường sang trọng hoa lệ này.

Chưa từng có một người ăn mặc quê mùa như thế đi vào căn biệt thự này, chớ nói chi là nằm trên giường trong phòng ngủ của Cố Diệp Canh.

Nhìn thấy Cố Diệp Canh trở về, lo lắng trong mắt Vinh Quân hóa thành mong đợi, khàn khàn hỏi: “Cố tiên sinh, tôi có thể đi rồi phải không?”

Lúc nói chuyện, hấn lơ đãng bước về phía trước một bước, nhưng bởi vì chân run vô lực, đầu gối đột ngột chúi về phía trước, may là bên phải có tay vịn khuôn cửa mới không bị quỵ xuống.

Cố Diệp Canh bước nhanh tới đỡ lấy anh, rõ ràng cảm giác được hai chân của anh đang nhẹ nhàng phát run.

Lòng đau nay càng đau, suýt nữa đã nói ra câu “Không cho em đi đâu nữa”.

Vinh Quân thở một hơi, nở nụ cười, “Cảm ơn Cố tiên sinh.”

Cố Diệp Canh cố nén kích thích buộc anh ở lại, ngồi xuống ôm anh lên, tại ngay lúc anh đang không rõ chuyện gì xảy ra thì mở miệng nói trước: “Em sốt suốt đêm không chịu ăn gì, thân thể không còn chút sức lực nào nên mới như vậy. Trước kia chúng ta là bạn tốt, tôi ôm em lên xe, em cũng không cần khách khí với tôi.”

Vinh Quân lúng ta lúng túng rũ mắt, sững sốt vài giây mới nhẹ giọng nói: “Được.”

Cố Diệp Canh đặt anh ở ghế phụ, còn cần nhắc mà mở máy điều hòa trong xe, lấy cho anh một cái thảm, sau đó điều thấp lưng ghế dựa, thắt chặt dây an toàn, lúc này mới khởi động.

Vinh Quân quy củ mà ngồi xuống, gần như không nhúc nhích. Cố Diệp Canh lái chậm, thỉnh thoảng nhìn sang anh, có một bụng lời nói muốn hỏi muốn nói, lại không có cách nào mở miệng.

Người phá vỡ sự yên lặng lúc bấy giờ chính là Vinh Quân —— rõ ràng anh cũng phải trải qua đủ khả năng đắn đo suy nghĩ mới dám mở miệng.

“Cố tiên sinh.” Thanh âm anh rất thấp, biểu hiện có chút thấp thỏm.

“Làm sao vậy?” Cố Diệp Canh chạy chậm lại tí nữa, “Nơi nào không thoải mái hả?”

Vinh Quân lắc đầu, hai tay cầm lấy thảm trên ngư ời, “Cố tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Đã nói không cần khách khí, tại sao lại nói cảm ơn?” Cố Diệp Canh thở dài, hấn vốn không có cách nào hung ác đối với anh cả, “Chúng ta là bạn, em không cần như vậy.”

“Không phải!” Vinh Quân tựa hồ có hơi sốt ruột, “Cố tiên sinh, là bởi vì trước kia chúng ta là bạn, tôi mới nói ra câu cảm ơn. Tuy rằng... Tuy rằng tôi nghĩ suy nghĩ suốt một ngày cũng nhớ không nổi chúng ta quen nhau như thế nào, quan hệ có được hay không, quen tới trình độ nào...”

Cố Diệp Canh thẳng thắn dừng xe ở ven đường, nghiêng người nhìn anh. Anh nhìn đối phương nhú nhú mày, cho rằng bản thân biểu đạt không tốt liền hối hận, “Xin lỗi, Cố tiên sinh, tôi, tôi mắc chứng khó giao tiếp.”

Cố Diệp Canh mím mím khóe môi, “Không sao, tôi nghe hiểu.”

“Chúng ta quen biết nhau sao, anh cũng biết trước kia tôi là một thằng vô liêm sỉ.” Vinh Quân khó khăn nói: “Tôi ép một đứa nhóc làm chuyện bậy bạ, bị bộ đội khai trừ...”

Cố Diệp Canh không nghĩ tới việc anh sẽ nhắc lại chuyện năm đó, tức giận muốn bốc hỏa, cứ nghĩ tới những thứ anh gặp mười năm qua cùng với mấy trò ác liệt đùa bỡn hồi trẻ của bản thân, bản thân không còn thấy giận nữa, mà thay vào đó là sự đau lòng không nguôi.

“Tôi cũng không rõ lúc đó xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không nhớ gì cả.” Vinh Quân ngồi thẳng, vai hơi run rẩy, “Nhưng nếu đã làm phải chịu hậu quả. Cố tiên sinh, chắc anh là người duy nhất biết chuyện kia còn chịu giúp đỡ tôi, cảm ơn người.”

Cố Diệp Canh hơi run, “Duy nhất? Những năm nay không có ai giúp đỡ em sao?”

Vinh Quân lúng túng cười cười, cúi đầu, “Đáng đời tôi.”

Lúc nói ra hai chữ “Đáng đời”, trong mắt Vinh Quân xẹt qua một tia tự trách cùng bi thảm, tim Cố Diệp Canh cũng mạnh mẽ bị ỉnh ỏi một cái.

Vinh Quân ngẩng đầu lên, ngữ khí thành khẩn, “Cố tiên sinh, xin anh tin tôi, mấy năm qua tôi chưa từng phạm lại, Bách Doãn thật sự là đứa trẻ tôi nhất mực, không giống, không giống như trước đây đâu.”

Trong mắt Cố Diệp Canh mây gió bỗng nhiên hóa thành làn hư vô ảo ảnh, ngừng chốc lát mới nói: “Ừ, chuyện đã qua, cứ để cho nó qua đi.”

Chiếc xe tiếp tục di chuyển, cả hai không ai nói chuyện nữa. Sau khi lái vào nội thành có hơi buồn phiền, Vinh Quân đẩy thân thể lên, chỉ cánh cửa ở đường phía trước, “Cố tiên sinh, anh cứ thả tôi ở chỗ đó.”

“Nhà em gần đó?”

“Không xa. Phía trước đã bị chặn, đi qua rất mất thời gian, tôi tự đi tới là được.”

“Không quan trọng.” Cố Diệp Canh nói: “Tôi đưa em về, là muốn xem xét hoàn cảnh sống của em.”

Vinh Quân do dự mấy phút mới hỏi: “Cố tiên sinh, trước đây chúng ta lạ bạn gì?”

“Bạn bè kiểu gì rất quan trọng sao?”

“Bởi vì anh đối với tôi rất tốt...”

Xe quẹo vào hẻm nhỏ, Cố Diệp Canh nhẹ giọng đáp: “Là một kiểu bạn bè rất rất khác.”

Vinh Quân ở trong một khu nhà công xưởng rất cũ, phòng ở âm u cũ nát xây kiểu mấy năm 70, trong hành lang còn có cổ mùi mốc ẩm ướt.

Cố Diệp Canh nhìn Vinh Quân móc ra chìa khóa mở cửa, lúc này rất muốn ôm anh đi, nhưng lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, cửa bên trong đã mở ra. Một người con trai dáng vẻ cao lớn tuần lẳng đồ lấy Vinh Quân, kêu: “Anh.”

Cố Diệp Canh hơi kinh ngạc, Vinh Quân lập tức giới thiệu: “Cố tiên sinh, đây chính là Bách Doãn, em của tôi. Tiểu Doãn, vị này là Cố tiên sinh, ngày hôm qua cứu anh của em, còn là bạn trước đây của anh nữa.”

Bách Doãn lạnh lùng nhìn Cố Diệp Canh bằng một đôi mắt chứa đầy thâm ý, xa cách gật gật đầu, “Xin chào, cảm ơn anh đã chăm sóc anh tôi.”

Cố Diệp Canh nhướng lông mày, trong lòng là có chút tức giận, việc hẳn chăm sóc Vinh Quân quả thật là việc nằm trong phận sự, nơi nào đến lượt người khác nói cảm ơn.

“Cố tiên sinh, trời hơi nóng, vào uống chút nước đi.” Vinh Quân nghiêng người sang, đôi mắt sáng có vẻ như đang rất vui.

Cố Diệp Canh vào nhà, lông mày nhăn càng lúc càng sâu.

Bên trong rất hẹp, một phòng ngủ một phòng khách, đồ dùng đều cũ kỹ, ưu điểm duy nhất là vô cùng sạch sẽ.

Vinh Quân rót một chén nước lạnh, lại nói tiếng cảm ơn. Cố Diệp Canh ngồi chưa được lâu muốn rời đi, trước khi chia tay còn đưa cho anh một tấm danh thiếp, không cho phản bác mà nói: “Ngày mai ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, ngày một tôi đưa em đến bệnh viện kiểm tra.”

Bách Doãn chủ động đưa Cố Diệp Canh xuống lầu, đi được một nửa, đột nhiên hỏi: “Cố tiên sinh, anh cùng anh tôi là quan hệ như thế nào?”

Cố Diệp Canh lạnh giọng nói: “Vinh Quân không phải đã nói rồi sao, chúng ta là bạn bè.”

“Bạn bè?” Bách Doãn ngờ vực, “Anh ấy không có bạn.”

Cố Diệp Canh dừng lại, xoay người nói: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Anh có biết việc anh ấy không nhớ những việc trước kia của hai người chưa?”

“Biết rồi.”

“Anh tôi rất hiền lành, đầu bị thương tổn nên ảnh hưởng tới trí tuệ.” Mặt Bách Doãn không chút cảm xúc, “Cho nên một người xa lạ tự xưng là bạn bè trước đây, anh ấy cũng sẽ tin.”

“Cậu nghi ngờ tôi sao?”

“Không phải nghi ngờ anh. Tôi nghi anh có ý đồ tiếp cận anh tôi.”

Cố Diệp Canh không biết nên tỏ ra tức giận hay bày ra bộ dạng bất đắc dĩ, nhưng mà người trẻ tuổi trước mặt này không hề giống với cái tuổi 17 non nớt, ngược lại còn tỏa ra mùi vị giống như người bảo vệ Vinh Quân.

Nếu là mấy năm trước, hẳn dùng một nắm đấm là xong xuôi, bây giờ chỉ có thể trầm mặc mà đứng đó, nhìn qua không hề bị lay động.

Quả nhiên, Bách Doãn liền mở miệng nói: “Nếu như hai người thực sự là bạn, lúc anh ấy không có cách nào bước đi, nói chuyện kia, tại sao anh không chịu xuất hiện? Lúc anh ấy bị người khác mắng là thích chơi trò luyến đồng, lúc đó tại sao anh cũng không xuất hiện hả?”

Ánh mắt Cố Diệp Canh động đậy, “Thích chơi trò luyến đồng?”

“Anh không biết gì sao?” âm điệu Bách Doãn càng lạnh hơn, “Anh ấy không có bạn, anh ấy chỉ có mình tôi thôi.”

Mặt Cố Diệp Canh lặng yên như mặt hồ nhìn Bách Doãn, cuống họng phát khô, tim như bị câu nói “Anh ấy không có bạn” chọc một dao.

Bách Doãn cười gượng một cái, “Anh ấy có rất nhiều thứ không nhớ, nhiều người không nhận ra, tôi cũng không quên được. Tôi sẽ không để chuyện như thế xảy ra lần hai!”

Khóe môi Cố Diệp Canh kéo căng, tâm tình vững vàng, “Chuyện gì?”

“Anh không có tư cách biết.” Bách Doãn nói xong cũng muốn quay người bỏ đi.

Đột nhiên ánh mắt Cố Diệp Canh trở nên nguy hiểm, đang định bắt lấy hai tay chắp sau lưng của Bách Doãn, trên cầu thang chợt có động tĩnh.

Vinh Quân cầm cuốn sổ đỏ trong tay, ánh mắt lấp lánh ánh sáng mừng rỡ.

“Cố tiên sinh!”

Bách Doãn đỡ lấy anh, nhíu mày, “Anh xuống đây làm gì?”

Vinh Quân mở sổ, lấy ra một bức ảnh bên trong cười nói: “Tôi và Cố tiên sinh quả nhiên quen biết nhau.”

Cố Diệp Canh tiến lên cầm lấy bức ảnh, đuôi lông mày run lên.

Đó là bức ảnh mười một năm trước. Lúc đó cả người Vinh Quân đều lòa mờ hôi, ăn mặc lòa liệt bảy sắc cầu vòng cười đến thoải mái đến lộ ra cái răng nanh, dùng hết sức ngả vào hắn, nhưng mà hắn không cười, giữa chân mày còn có mấy phần tức giận.

Năm đó Vinh Quân quần lấy hắn tự chụp lấy bức ảnh này, hắn không hề nghĩ tới, Vinh Quân lại in nó ra, để cạnh giấy chứng nhận “Bình vương” được cơ quan trao tặng.

Bởi vì này giấy chứng nhận này, hai người đã từng có một khoảng thời gian chẳng mấy vui vẻ, mà việc không vui này đơn phương chỉ có mình hắn.

Có lẽ là đột nhiên phát hiện mình có một người bạn thân không kể hiềm khích lúc trước, Vinh Quân rõ ràng vui vẻ, cả người giống như nhiều sinh khí hơn. Bách Doãn nhìn bức ảnh một chút, ánh mắt lúc này hơi phức tạp nên đưa Vinh Quân lên lầu trước, quay sang Cố Diệp Canh thấp giọng nói: “Chờ tôi mấy phút.”

Ở ngoài khu nhà là một con phố chật hẹp, tiếng người huyền ảo, Cố Diệp Canh cùng Bách Doãn ngồi ở trong xe, người lên tiếng đầu tiên chính là Bách Doãn.

“Hai người nhìn có vẻ thân mật, năm đó anh của tôi rất ỷ lại anh sao?”

Cố Diệp Canh nhần nhịn lấy làm thẹn, “Chúng tôi là bạn rất thân.”

“Có đúng như vậy không? Vậy lúc anh ấy bị oan, anh ở đâu?” âm thanh Bách Doãn nâng cao mấy phần, “Thời điểm anh ấy không có tiền chữa bệnh, bị người khác bắt nạt thì anh ở đâu?”

“Bị oan?” ánh mắt Cố Diệp Canh biến đổi, chợt cười khổ nói: “Chuyện trong lúc đi bộ đội không hề oan uống.”

“Tôi không tin!” Bách Doãn lạnh lùng nói: “Anh ấy không thể làm ra chuyện đó, tuyệt đối không thể!”

Chuyện năm đó cứ như là một vết sẹo không có cách nào xóa đi, Cố Diệp Canh cũng không muốn nhắc lại, chỉ muốn tìm hiểu sinh hoạt của Vinh Quân mười năm này, liền vội vã đổi đề tài: “Sau khi Vinh Quân rời khỏi quân đội, tôi liền đi ra nước ngoài. Em ấy nói với tôi em ấy nhất được đưa nhỏ ở bệnh viện, là phải sao?”

“Anh ấy nhất được tôi?” Bách Doãn hơi kinh ngạc, một lát sau bắt đầu dĩ lắc đầu, “Chính xác mà nói, là tôi nhất được anh ấy.”

Cố Diệp Canh trượt cửa sổ xe xuống g, ý thức được bản thân sắp nghe đến quá khứ gian khổ mười năm qua của Vinh Quân, ngực bỗng nhiên cảm thấy đắng chát.

“Anh ấy ở hộp đêm bị đánh trọng thương, anh biết không?”

“Biết.”

“Anh ấy bị đưa đến bệnh viện, nằm trong phòng quan sát nhiều ngày, tình huống ổn định mới chuyển qua phòng bệnh bình thường, tôi nằm cạnh giường anh ấy.”

“Cậu cũng bị thương?”

“Là bị tai nạn xe cộ. Cha mẹ không ai vượt qua, chỉ còn tôi mạng lớn.” Bách Doãn nhìn ánh nắng chiều phía chân trời, “Khi đó tôi còn nhỏ, trên tay bó thạch cao, cả ngày chỉ biết vây quanh giường bệnh của anh ấy. Biết tại sao không? Bởi vì tôi chưa từng thấy người nào bị thương nặng đến vậy, trong phim cũng chưa từng thấy.”

Ngón tay Cố Diệp Canh siết chặt một lúc, lời Ngôn Thịnh nói bỗng nhiên vang vọng bên tai.

“Hơn nữa cũng không có ai có thể diễn một cách xuất thần như thế —— người ta bị thương, trong phòng bệnh có hoa tươi có hoa quả, bằng hữu người đến người đi, còn có thân thích tới canh giường buổi tối.” Bách Doãn nói, “Thế nhưng anh ấy vẫn mãi cô độc như thế. Tôi lấy làm thắc mắc, tại sao con người này không bao giờ đi nhà vệ sinh, cũng không bao giờ thấy anh ấy ăn cơm? Y tá nói, anh ấy có ống dẫn nước tiểu, không cần xuống giường đi nhà vệ sinh, cơm cũng không thể ăn được, chỉ có thể nhờ vào truyền dịch mà sống.”

“Mãi đến khi tôi xuất viện, anh ấy vẫn không thể xuống giường. Tôi không có cha mẹ, cho nên bản thân không muốn về nhà, cứ thế mà vòng vòng trong bệnh viện, các y tá đều biết chuyện nên không đuổi tôi đi. Mỗi ngày, tôi nằm nheo bên giường anh ấy mà nhìn, anh ấy cũng nhìn tôi. Tôi chọc anh ấy, anh ấy cũng cười như kẻ ngốc vậy.” Bách Doãn ngừng hai giây, “Lúc mới vừa tỉnh lại, tình huống của anh ấy rất tồi tệ, anh ấy như một kẻ ngốc, không thể giao tiếp, chỉ biết cười. Sau đó tôi mới hiểu ra, biết anh ấy đang rất đau, nhưng không khóc nổi, chỉ có thể cười.”

Không khí trong xe dường như lắng đọng, Cố Diệp Canh đỡ trán, gấp rút hít sâu.

“Từ từ anh ấy cũng không chế được việc đi vệ sinh, người cũng ăn được đồ ăn lỏng, y tá thấy tôi rảnh rỗi không có chuyện làm, liền hỏi tôi cùng đồng ý cùng các cô ấy thay phiên chăm sóc anh ấy hay không.” Bách Doãn cười rộ lên, “Đương nhiên là tôi chấp nhận rồi. Tôi đi xuống nhà ăn lấy cơm, dứt anh ấy ăn từng muỗng một, dịu anh đi nhà vệ sinh, lau chùi thân thể, dạy anh cách nói chuyện, để anh ấy nhớ lại quá khứ. Chỉ có bận rộn, tôi mới có thể quên rằng mình là đứa trẻ mồ côi. Chỉ có chăm sóc kẻ đáng thương hơn mình, tôi mới cảm thấy thì ra mình không phải là kẻ xui xẻo nhất.”

“Lúc xuất viện, thân thể Vinh Quân căn bản không có tốt được bao nhiêu, thế nhưng hộp đêm kia lại ép anh ấy xuất viện. Anh ấy không có chỗ đi, không bạn không bè không người thân, hết như một tên dân độc, do đó mà tôi mới dẫn anh ấy về nhà.” Bách Doãn nói nhìn ngoài cửa sổ một chút, “Chúng tôi vẫn luôn ở đây, chỗ này là nhà của ba mẹ tôi.”

Cố Diệp Canh hỏi: “Hai người sống như thế nào?”

“Cha mẹ tôi để lại chút tiền, khu phố cũng cấp một số tiền giúp đỡ hai chúng tôi.” Bách Doãn nói, “Qua hơn nửa năm, Vinh Quân cũng nói được cả câu, thân thể cũng khá hơn một chút. Anh ấy nói muốn chăm sóc tôi, bắt đầu đi ra ngoài tìm việc làm, còn nói tôi là đứa nhỏ anh nhất được.”

“Còn chuyện người khác mắng là luyến đồng thì sao?”

“Chuyện khai trừ trong bộ đội bị khai ra. Anh ấy đi tìm việc làm, bị đánh qua mấy lần, còn bị mắng biến thái. Anh ấy không nhớ ra được chuyện trước kia, mà có rất nhiều người nói cho anh ấy biết, nói anh ấy là cưỡng hiếp đứa nhỏ nên mới bị khai trừ.” Bách Doãn thở dài, “Bên trong văn kiện giấy trắng mực đen viết chuyện Vinh Quân bị khai trừ, anh ấy chắc chắn tin, còn bỏ nhà ra đi một khoảng thời gian. Lúc tôi tìm thấy anh ấy, anh ấy đang nằm vùi đầu vào trong trong ống cống, không chịu đi về, nói là sợ bản thân sẽ tái phạm.”

Lòng Cố Diệp Canh chưa xót đến tột đỉnh.

Bách Doãn lại nói: “Bởi vì đầu óc có vấn đề, anh ấy rất dễ tin tưởng người khác. Trước đây có người lừa anh, nói là bạn bè cũ nên tới đón ra ngoài chơi. Anh ấy tin kết quả bị lừa đi một tháng lương, xui nữa chắc là cũng bị bán đi mất.”

Giọng Cố Diệp Canh phát run, “Cho nên cậu mới cảnh giác như vậy.”

“Đúng như thế. Anh ấy là người thân duy nhất của tôi, tôi nhất định phải bảo vệ tốt anh ấy.” Bách Doãn thở ra một cái “Cũng may thử khó khăn nhất đã sớm qua. Mấy năm qua đầu óc của anh ấy khôi phục ổn định, không ngây ngốc như hồi trước nữa, sau này tôi kiếm ra tiền, nhất định sẽ cho anh ấy một cuộc sống tốt.”

Trước khi rời đi, Cố Diệp Canh mua một chút hoa quả bảo Bách Doãn mang về.

Suy cho cùng Bách Doãn vẫn là một đứa nhỏ, trước mặt đàn ông khác tỏ ra loại khí tràng mạnh mẽ, sừng sốt một phút chốc, cuối cùng nhận lấy, ánh mắt kiên định lạ thường, “Anh của tôi sẽ không làm loại chuyện đó, nếu như anh coi anh ấy là bạn, nên tin tưởng anh ấy.”

Bạn bè?

Lái xe đi vào màn đêm, Cố Diệp Canh nặng nề thở dài.

Hắn là đang nói dối.

Hắn cùng với Vinh Quân, chưa bao giờ là bạn.

4. Chương 4

Trong sơ đồ con cháu Cố gia, Cố Diệp Canh và Quý Chu Hành có quan hệ tốt nhất. Sinh nhật của cả hai chỉ kém nhau hai tháng, đều là những đứa cháu được yêu thương nhất nhì trong gia tộc. Lúc còn bé mỗi khi tới kỳ nghỉ hè, Cố Diệp Canh đều cùng Quý Chu Hành đi vào đại viện bộ đội sống một thời gian.

Năm 16 tuổi ấy, Quý Chu Hành dẫn dắt một đám con cháu kéo bè kéo lũ đánh nhau với đám không quân láng giềng, Cố Diệp Canh cũng tham dự. Chiến đến say sưa, Chu Dật ở cùng nhóm còn giúp Cố Diệp Canh đỡ một gậy.

Chu Dật lớn tuổi Cố Diệp Canh hai tuổi, anh tuấn đẹp đẽ, thân thủ nhanh nhẹn. Cố Diệp Canh mới vào đội chỉ thoáng nhìn qua, liền vừa gặp đã yêu.

Mấy năm đó, mấy bọn nhóc trong đại viện tất cả đều biết rõ, anh họ của Quý Chu Hành theo đuổi Chu Dật.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, Chu Dật nhập ngũ — anh không đi khu bồi đội đã chiến xa xôi mà chọn thực hiện nghĩa vụ ở cơ quan đội cảnh vệ địa phương.

Cố Diệp Canh tìm Quý Chu Hành nhiều lần vì mấy cái cơ cần làm giấy thông hành, không có việc gì cũng bỏ cơ quan đi tìm Chu Dật. Chu Dật chưa bao giờ nhận quà cáp đắt tiền, nhưng vẫn đồng ý cùng ăn bữa cơm. Cố Diệp Canh đã biểu lộ ra nhiều lần, Chu Dật mỗi lần đều lấy lý do “Cậu vẫn chưa trưởng thành” để từ chối.

Tuy là từ chối thành ý, quà cũng không lấy, nhưng những quan tâm Cố Diệp Canh dành cho, Chu Dật vẫn nhận lấy.

Hai năm sau, Cố Diệp Canh vừa qua lễ thành nhân liền lái chiếc Ferrari đứng ở một con đường cách xa cơ quan, dự định đưa cho Chu Dật. Không hề nghĩ rằng Chu Dật vẫn từ chối hẳn, hết sức xin lỗi mà nói: “Diệp Canh, tôi chỉ xem cậu là em trai.”

Cố Diệp Canh giận dữ, suýt nữa lột quần áo Chu Dật ở trong xe, đợi một lát khi bản thân đã nguôi giận liền đi xin lỗi người ta. Chu Dật không thù dai, hai người vẫn tiếp tục mối quan hệ bạn bè anh em, mãi đến tận hơn sau một năm, Chu Dật mới thổ lộ bản thân anh sẽ cùng một tên sĩ quan cao cấp ở chiến khu kết hôn.

Cố Diệp Canh biết được liền run lên vài giây, mặt xụ xuống, đập cửa rời đi ký túc xá của Chu Dật, trên hành lang cố ý cúi gầm mặt đi thật nhanh, không để ý rằng có một đám chiến sĩ đang chạy tới.

Va chạm kịch liệt làm hắn đầu váng mắt hoa, đang định mở miệng mắng người, thì bỗng nhiên một thanh âm mừng rỡ rót vào mang tai.

“Ồ kìa! Nhìn đẹp trai quá đi! Lính mới hả?”

Cố Diệp Canh lấy lại bình tĩnh, một gương mặt vô cùng đẹp trai xuất hiện trước mắt.

Đôi mắt người kia rất sáng, trợn lên tròn tròn như hai viên đá quý màu đen đẹp đẽ, đập vào mắt y hiện tại chính là đôi lông mi cong mịn như tơ như tằm, sống mũi thẳng tắp vừa đủ, khóe môi tự nhiên cong lên lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, cái răng nanh như lóe ra ánh sáng mặt trời, bất ngờ lóe lên một cái.

“Hỏi cậu đó sao không nói!” Chàng bộ đội kia như theo thói quen vỗ đầu hấn một cái, “Cậu là lính mới sao?”

Cố Diệp Canh có tính ưa sạch nhẹ, không thích tiếp xúc tay chân cùng người lạ, vừa bị đụng lập tức nhũn lông mày, thần sắc cũng biến thành lãnh đạm, lùi về sau một bước mà lạnh lùng nhìn người trước mặt.

Ai kia chọc người đến vui, lại áp sát một bước, một mặt hiếu kỳ, “Sao tôi chưa từng thấy cậu nhỉ? Sao cậu không nói chuyện? Hay là bị câm hả?”

Thái dương Cố Diệp Canh nháy một cái, lại nghe người bên cạnh nói: “Quân Quân, cậu có thể thay đổi cái bản tính ong bướm này của mình hay không? Mỹ nữ cậu cũng thích, soái ca cậu cũng yêu. Trời ạ, đừng có dọa mấy bạn lính mới nữa!”

“Ông bướm thì có sao ? Ai cũng có tâm hồn yêu cái đẹp mà!” Anh vừa nữa xoay người, cười nói: “Anh Hạo à, ai kêu anh sinh ra không đẹp!”

Nói xong liền quay lại đưa tay phải ra, “Đây lính mới, cậu tên gì? Làm quen nhau nha, tôi tên Vinh Quân, đội cảnh vệ số một.”

Cố Diệp Canh đánh giá Vinh Quân trên dưới một phen sau đó hất tay của đối phương, “Ngại quá, tôi không phải lính mới.”

“Không phải lính mới cũng có thể làm quen với nhau mà. Tôi cũng nói ra tên của mình rồi, vậy mà cậu không nói, không chính trực gì cả!” Vinh Quân đỉnh đặc ôm lấy cổ của hấn, dùng hơi thở nhẹ nhàng vương mùi mồ hôi bật ra kể sát gò má, “Nói đi nói đi, anh Quân sẽ bảo vệ cho cậu!”

Hấn ngẩn ra, ánh mắt dần dần sâu thẳm.

Mùi hương của Vinh Quân, giống Chu Dật đến mấy phần.

Trong quân doanh đa số là đàn ông thô ráp, cả ngày đổ mồ hôi như mưa, khắp người tản ra các loại mùi.

Mà Chu Dật rất sạch sẽ, tuy rằng cũng chảy mồ hôi, nhưng này loại khí tức nam tính nhàn nhạt này cũng không khó nghe, ngược lại có phần mị lực mê hoặc người.

Cố Diệp Canh tiếp xúc với không ít binh lính, mùi vị trên người Chu Dật là thứ duy nhất không làm cho hấn nảy sinh chán ghét.

Hấn nghiêng đầu nhìn Vinh Quân một chút, hai người lần lượt kề sát đến gần, lúc bấy giờ hấn mới chú ý tới vóc người Vinh Quân cũng không chênh lệch mấy so với Chu Dật.

Một suy nghĩ tồi tệ thấp thoáng trong đầu.

Hấn cong khóe môi, cân nhắc xong cười nói: “Cố Diệp Canh.”

Đáy mắt Vinh Quân hơi động, không tim không phổi cười rộ lên, vỗ lưng hấn mấy cái, “Soái ca, từ hôm nay trở đi chúng ta là anh em tốt!”

Cố Diệp Canh híp mắt, nụ cười lạnh đầy thâm ý không ai có thể nhìn ra.

Từ đó về sau, tần suất Cố Diệp Canh trà trộn vào cơ quan bắt đầu tăng lên, dần dần biết rõ Vinh Quân giống hệt Chu Dật, là tinh anh xếp hàng đầu trong đội cảnh vệ.

Tuy giống nhau khá nhiều, nhưng về xuân thân thì khá là khác biệt, Vinh Quân là trẻ mồ côi, có thể đi vào cơ quan đội cảnh vệ phải dựa vào thực lực nổi trội khi còn là lính mới.

Tuy rằng tháng ngày khi còn bé vô cùng kham khổ, Vinh Quân cũng không nảy sinh ra bất cứ tâm gì, đối với ai cũng tốt, lớn lên dễ nhìn, sau khi huấn luyện thích nhất chính là ngắm xem trong đội có bạn nam hay bạn nữ nào xinh đẹp hay không.

Đối với việc này, Cố Diệp Canh dè bĩu coi thường, lại cảm thấy có thể dựa vào điểm này mà lợi dụng.

Bên trong cơ quan quan hệ binh lính phức tạp nhiều vô kể, không ít chiến sĩ trong đội cảnh vệ đều biết hấn là người bạn thân xếp vị trí thứ tư của Chu Dật. Lúc đó hấn đã hết giận, hẹn Chu Dật ra nói chuyện một lần, sau đó cẩn thận nói từ nay cả hai duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường.

Hắn dùng danh nghĩa “Bạn bè bình thường” chăm sóc Chu Dật, kì thực cũng không khác lúc xưa bao nhiêu.

Khác biệt duy nhất chính là trước đây khi thấy Chu Dật liền chạy đến, hiện tại sẽ đi dạo chung quanh cùng đội cảnh vệ, tìm cơ hội cùng Vinh Quân tán gẫu vài câu, đưa cho anh một chút đồ vật không đáng giá mấy.

Vì dụ như cherry nhập khẩu, hoặc là máy chơi game mới ra.

Vinh Quân kiên quyết không nhận máy chơi game, nói rằng đó là đồ quá quý trọng, nếu như trầm mê trong đó, sẽ làm lỡ huấn luyện.

Cố Diệp Canh nói: “Vậy cậu ném thử cherry đi.”

Vinh Quân xưa nay chưa từng ăn cherry, thấy cũng chưa từng thấy, ăn một trái cảm thấy ngon liền tổng cả một hộp.

Cố Diệp Canh cười, “Còn nhiều mà, coi chừng ghen.”

Vinh Quân ăn một nửa còn một nửa phía dưới, nói rằng muốn cùng chiến hữu chia sẻ thứ tốt. Lần sau gặp lại Cố Diệp Canh, anh liền nhét 200 đồng vào túi áo cho hắn.

Cố Diệp Canh không nói, Vinh Quân cúi đầu nói: “Tôi không biết cái đó đắt như vậy, tưởng chỉ có mấy đồng tiền, nếu biết thế tôi sẽ không ăn nhiều như vậy...”

Cố Diệp Canh lần đầu nghe nói thứ 200 đồng được tính là “Quý”.

Đa số thời điểm gặp nhau là lúc huấn luyện trong sân, Vinh Quân thường xuyên tập luyện thêm, cả người ướn nhẹp, cho dù bầu trời có âm u, phần chấn của anh vẫn hăng say như thường.

Bộ nữ binh lính nữ hay nói, người đẹp trai nhất trong đội cảnh vệ là Vinh Quân, cười lên như muôn ngàn tia sáng. Cố Diệp Canh cảm thấy hơi bị khoa trương, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng, Vinh Quân cười lên đúng thật là có ma lực sáng ngời mê hoặc lòng người.

Vinh Quân đối với mấy tin không hứng thú, lúc ở chung cũng chưa bao giờ hỏi thăm gia đình của hắn, thường thường chỉ ngắm mấy cơ bụng của hắn rồi khen vài câu.

Vào lúc một thằng con trai ở ngưỡng 20, phỏng chừng đều nóng lòng muốn nghe khích lệ.

Một lần đánh xong một trận quyền, Vinh Quân sẽ dương dương đắc ý mà hỏi: “Anh Quân có đẹp trai hay không?”

Quả thật Cố Diệp Canh bị anh chọc cười, vì vậy hết sức phối hợp vỗ tay, “Đẹp.”

Anh kẻ sát lại gần Cố Diệp Canh, vui cười hơn hở mà nói: “Tôi không đẹp, cậu đẹp hơn.”

Cố Diệp Canh tâm tư hơi động, bỗng nhiên giữ cằm của anh nhắm vào môi mà mổ một cái.

Anh bất ngờ trợn to mắt, sờ sờ đôi môi, kinh ngạc nhiều hơn nổi giận, “Cậu, cậu... Cậu hôn tôi?”

Cố Diệp Canh vò vò mái tóc ngắn đâm tay của anh, nụ cười mang theo vài phần thâm ý cùng thăm dò, “Yêu thích cậu, hôn một cái cũng không được sao?”

Một câu “Yêu thích cậu” làm cho Vinh Quân đỏ mặt, mi mắt run lên đứng thần người, nửa ngày sau mới đột nhiên đẩy Cố Diệp Canh ra, lớn tiếng mà nói: “Cậu đừng nói bậy, chúng ta đều là đàn ông!”

Cố Diệp Canh thu hết phản ứng của anh vào tầm mắt, kéo kéo cánh tay nhỏ, giả vờ không vui, “Anh Quân à, anh chán ghét tôi sao?”

Vinh Quân lớn hơn hắn nửa tuổi, lúc bình thường lại thích tự xưng anh, Cố Diệp Canh liền theo anh, tình cờ hô một tiếng “Anh Quân”.

“Không có ghét.” Vinh Quân yêu thích sự càn quấy, đối với ai cũng có thể hòa nhập dễ dàng, ở chung với mấy người nam trong ký túc xá cũng quen thuộc như người nhà, miệng nói toàn chuyện bậy bạ, gặp gỡ mấy cô lính nữ cũng không biết ngại là gì, thường xuyên giả trang tiểu lưu manh đùa cợt lính nữ ngay thẳng, thế nhưng trong lòng vô cùng đơn thuần, vẫn chưa ném thử vị mặn vị ngon của tình ái.

Cố Diệp Canh sớm rõ rõ ràng tính nết của anh, tâm tính nắm chắc mấy phần thẳng nói: “Không ghét thì tại sao không cho tôi thân mật?”

Vinh Quân nắm tóc, hai má đỏ ửng lan tràn đến tận tai, “Nếu là nữ thì bình thường.”

Cố Diệp Canh thổi phù một tiếng nở nụ cười, gãi gãi lòng bàn tay anh, hần đang dùng chiến thuật lùi một bước để tiến hai bước, “Được thôi, hôm nay tôi đi về trước, lần sau trở lại thăm cậu.”

Bỗng nhiên được người anh em thổ lộ, Vinh Quân bắt đầu một chuỗi ngày tâm thần không yên, nhiều lần cân nhắc lời Diệp Canh nói, trời vừa tối đầu óc liền không dừng được mà nghĩ đến khoảng thời gian ngắn ngủi bản thân cùng Cố Diệp Canh, nghĩ đi nghĩ lại, thân thể liền nóng lên...

Thanh niên 20 dồi dào, hiện tại đang nóng bừng bừng, Vinh Quân liền trốn ở trong chăn tuốt một phát, lúc bắn ra bên tai luôn vang vọng thanh âm Cố Diệp Canh nói câu “Yêu thích cậu” kia.

Anh ôm đầu, hưng phấn ngượng ngùng nghĩ, vậy phải làm sao bây giờ đây.

Cố Diệp Canh chạy về cơ quan, sau hôm đó, ngoài miệng hần không nói bản thân thích hay không thích nữa mà chỉ đối với Vinh Quân càng ngày càng tốt — cả hai cùng nhau đánh so tài, khen anh đẹp khen anh tốt, ngày nghỉ còn dẫn anh vào thành phố chơi, cho anh trải nghiệm những món ăn mới lạ.

Câu “Yêu thích cậu” phát ra lần hai là từ chính miệng Vinh Quân.

Hai chữ “Yêu thích” của Cố Diệp Canh đơn giản là buột miệng, còn Vinh Quân là chân thành từ tâm.

Anh vốn là người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì chưa bao giờ che giấu, một khi phát hiện mình đối với Cố Diệp Canh là một loại cảm giác khoắc với tình anh em, không vòng vo nhảm nhí gì, cũng không lấy lý do “Chúng ta đều là nam” qua loa chỉ để cho có lệ.

Lúc thổ lộ, anh lúng túng hôn vào môi Cố Diệp Canh, đầu lưỡi không dám tiến vào, dự định liếm một chút liền định lui ra.

Cố Diệp Canh trong lòng cười lạnh, nắm chặt phía sau gáy anh, dễ như ăn cháo cướp được quyền chủ động.

Vì là ngày nghỉ, Cố Diệp Canh dẫn Vinh Quân ra khỏi cơ quan, trực tiếp đi tới khách sạn.

Vinh Quân đối với chuyện kia tuy rằng không rõ nhưng vẫn biết chút ít, lúc tiến vào cảm giác khá là khó chịu. Khi đó anh vẫn không biết Cố Diệp Canh là một tên thiếu gia có tiền, chỉ biết người yêu của mình da mỏng thịt mềm, chưa bao giờ ăn qua khổ gì, còn chính mình từ nhỏ đã trải qua tất cả, cùng chó cu7p71p xương cũng chẳng thiếu gì, bây giờ nhập ngũ làm quân nhân, da dày thịt béo, lẽ ra nên nhường Cố Diệp Canh một chút chịu đựng sự thống khổ kia.

Gần 20 năm trong đời, Cố Diệp Canh là người mà anh đối xử tốt nhất, cũng là người đẹp nhất mà anh từng gặp. Anh chưa từng trải qua vấn đề yêu đương, đơn thuần như một tờ giấy trắng, Hết thấy lời ngon tiếng ngọt của Cố Diệp Canh, anh đều tin là thật.

Ngày đó anh tắm rửa sạch sẽ, cạo sạch trần trướng mà nằm ở trên giường. Cố Diệp Canh từ buồng tắm đi ra, ánh mắt sâu đậm run lên hai giây, khóe môi nổi lên nụ cười giả tạo, dụ dỗ nói: “Đến đây, mặc quần áo vào.”

“Tại sao vậy?” Anh ngồi dậy, “Không phải muốn làm sao?”

“Muốn chứ.” Giọng nói của Cố Diệp Canh trầm thấp ôn nhu, rất có mùi vị của sự giả dối, “Em mặc quần áo rằn ri là đẹp trai nhất.”

Vinh Quân tin là thật, tâm lý tràn đầy kiêu ngạo, mặc vào cái áo may ô rục rở kia, trong mắt lóe phần sợ hãi cùng chín phần mong đợi.

Cố Diệp Canh nghiêng người tiến lên, làm cho anh phải quỳ sát vào, anh nghi hoặc mà quay đầu lại, Cố Diệp Canh ghé vào lỗ tai mà nói: “Giao cho anh đi, tư thế sau lưng ít bị đau hơn.”

Anh liền tin.

Cố Diệp Canh nhìn bóng lưng Vinh Quân mặc quần áo rằn ri, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị mà nóng rực — lạnh lùng nghiêm nghị là dành cho Vinh Quân, còn nóng rực thuộc về Chu Dật.

Vinh Quân là lần thứ nhất của hắn cho nên Cố Diệp Canh cũng không rảnh làm ba trò khổ động, đỡ dương vật thô cứng vào rồi tiến quân thần tốc, đâm từng cái đến cùng.

Vinh Quân rên lên một tiếng, cắn răng nhịn xuống nỗi đa dạng chưa bao giờ bị qua, mồ hôi lạnh tuôn ào ào, thân thể không bị khống chế mạnh mẽ vắt khăn.

Cố Diệp Canh được kẹp chặt đến cả người sảng khoái, hai tay đè lại cơ eo mạnh mẽ Vinh Quân, bắt đầu nhanh chóng đánh vào bên trong, hai túi căng phồng nện vào hai bên hông, phát ra tiếng vang dâm dăng.

Càng ngày càng đâm một cách mãnh liệt, Vinh Quân ôm gối, cơ hồ bị đâm đến muốn ngất xỉu.

Quá đau, không hề có một chút khoái cảm nào cả.

Anh vùi mặt vào gối, gần như theo bản năng vuốt ve dương vật yếu ớt góc đầu của bản thân mình.

Ánh mắt Cố Diệp Canh như tiết lửa khi nhìn bóng lưng anh, không hề thương tiếc tâm ý, chỉ lo tiết dục, thời điểm cuối cùng bắn ở bên trong, tí nữa đã kêu ra tên Chu Dật rồi.

Bọn họ làm suốt một buổi trưa, nơi đó của Vinh Quân sưng lên còn chảy máu, lúc Cố Diệp Canh bôi thuốc có hỏi “Đau hay không”, anh lại cười cười, đóng đũa thắt lưng mệt mỏi nói: “Không đau.”

Rõ ràng Cố Diệp Canh chỉ làm bộ không đau, nhưng nếu anh nguyện ý giả vờ, thì tên tiểu thiếu gia cũng phối hợp làm biểu cảm không hay không biết.

Cũng chỉ là vật thay thế, coi như nếu chơi hỏng, cũng không có đáng đau lòng.

Lúc lái xe về cơ quan, Cố Diệp Canh cười dễ dàng Vinh Quân, “Anh Quân, chuyện của chúng ta phải giữ bí mật, đi trở về đừng nói cho ai khác biết.”

Vinh Quân mới nếm thử trái cấm, xấn xuyết ngồi ở ghế phía sau, cái hông vẫn còn đau, trong mắt đã có chút ánh sáng, “Biết mà, đương nhiên hiện tại không thể nói, chờ em giải ngũ nói sau.”

Cố Diệp Canh sững sờ, “Xuất ngũ?”

“Đúng vậy.” Vinh Quân ngồi xuống, chỗ đau bị đụng, lông mày nhéo một cái, rất nhanh cũng khôi phục bộ dạng tự nhiên, “Anh không cho em nói là vì sợ em bị khai trừ phải không? Yên tâm yên tâm, em rõ ràng quy định trong bộ đội hơn ai khác, chắc chắn sẽ không nhảy hố lửa! Chỉ cần chờ em giải ngũ, em sẽ nói với anh Hạo — hai chúng ta là một đôi!”

Cố Diệp Canh liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, “Vui vẻ sao?”

“Đương nhiên vui rồi!” Vinh Quân cười rộ lên, “Người yêu đẹp trai như vậy, bản thân có bao nhiêu mặt mũi nha!”

Khóe miệng Cố Diệp Canh giật một cái, giả ý cười hòa theo, “Em tốt như vậy, người có mặt mũi nên là anh.”

Xe còn chưa chạy về đến cơ quan, Vinh Quân liền xuống, “Em tự về được, không nên để ai biết anh đưa em về”

Cố Diệp Canh biết nghe lời, hôn anh một chút, nói lần sau có ngày nghỉ sẽ tới tìm anh sau.

Vinh Quân xuống xe, khắp khễnh đi về phía trước, thỉnh thoảng nhảy hai bước. Cố Diệp Canh nhìn một phút sau đó không chút nào cảm thấy đau lòng mà quay đầu xe, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo trào phúng.

Tôi bảo giữ bí mật là để Chu Dật đừng biết, còn chuyện liệu anh có bị khai trừ không có chút quan hệ nào — đừng tưởng bỏ.

Xuất ngũ xong sẽ công khai tình yêu?

Làm gì có chuyện đó, cõi bỏ thân quân trang kia, ngay cả vật thay thế cũng không phải.

Vui đùa một chút mà thôi, đừng có tưởng là thật.

5. Chương 5

Trời đã vào hè, cuộc thi đua hai năm tổ chức một lần sắp được cử hành. Xạ kích, đánh lộn, chiến thuật, thể năng toàn năng như Vinh Quân được kỳ vọng nhiều nhất sẽ là quán quân, mà Chu Dật mạnh mẽ thực lực tương đương cũng đang tranh đấu trong hàng ngũ.

Vinh Quân cùng Chu Dật, một là người gánh vác cho đội cảnh vệ số 1, còn người kia là đầu lính mũi nhọn cho đội cảnh vệ số 4, cuộc thi đua dù chưa bắt đầu, mối quan hệ hai bên đã có mùi giương cung bạt kiếm.

Cố Diệp Canh cùng anh hai có việc đi một chuyến ra nước ngoài, hẳn biết Chu Dật không nhận mấy món quà đắt tiền, liền tỉ mỉ khéo léo chọn lựa một cặp cúc tay áo.

Ngay sau khi về nước, Cố Diệp Canh mang quà đến.

Chu Dật cùng bốn binh sĩ mới vừa hoàn thành 20 km chạy vũ trang việt dã, mồ hôi như mưa rơi, tốn gần nửa ngày trời. Cố Diệp Canh thấy sắc mặt y tái nhợt, trông trắng mắt có ít tơ máu hồng mới đau lòng nói: “Trời đang nóng, anh cũng không phải bộ đội dã chiến, cần gì phải làm nhiệm vụ này để làm khổ mình?”

Chu Dật uống một hơi hết nửa bình thủy, còn lại phân nửa đội lên đầu, hai tay chống trên đầu gối thở gấp nói: “Không liều không được, cuộc thi tuần sau bắt đầu rồi.”

“Thi đua cái gì?”

“Giống như bộ đội dã chiến lính trinh sát luận võ, người đứng đầu có thể có được giấy chứng nhận “Bình vương””

Khi còn bé Cố Diệp Canh thường hay đến mấy khu đại viện bộ đội chơi, cùng với mấy tên quân nhị đại, hồng tam đại(*) đấu đá với nhau, nhưng mà vẫn không chơi đến đổ máu, đối với loại hình vinh dự như “Bình vương” dù sao cũng hơi xem thường, liền nói: “Như vậy cũng đâu cần làm bản thân mệt mỏi như vậy?”

(*) là từ dùng để chỉ những người giàu có, là con của các quan chức lớn trong lĩnh vực quân đội.

Chu Dật bật dậy mỗi một lúc lắc đầu, đặt tay lên bả vai nghỉ ngơi, “Đây cũng không phải chiêng thuộc về cá nhân, nếu tôi được hạng nhất, mà toàn bộ đội 4 cũng sẽ được nở mày nở mặt.”

Cố Diệp Canh định không lên tiếng như cuối cùng lại nói: “Anh lợi hại như vậy, khẳng định không có vấn đề gì.”

“Vấn đề lớn.” Chu Dật cười cười, mồ hôi trên trán cũng dần dần biến mất, “Vinh Quân quá lợi hại, tôi nghĩ bản thân sẽ không thắng nổi cậu ta.”

“Vinh Quân?”

“Ừ, trong đội cảnh vệ hình như ai cậu cũng biết phải không, tên nhóc đó có thiên phú, lại chăm chỉ, mấy hạng mục lớn đều không có khuyết điểm gì.”

Về mặt của Cố Diệp Canh khẽ biến đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, “Trên sân tập luyện từng gặp qua, đâu có lợi hại đến như vậy?”

Chu Dật thở dài, “Vậy tới lúc đó xem cậu taphát huy đi, thứ thi đua này ai cũng không nói chắc được, sức khỏe là quan trọng, trạng thái cũng không thể thua kém. Tôi cũng đâu phải không có khả năng vượt qua.”

“Nhất định sẽ thắng.” Cố Diệp Canh nói xong lấy ra hộp quà, “À, cho anh.”

Chu Dật mở ra nhìn một chút, đẩy trở lại, “Diệp Canh, tôi đã nói là đừng đưa tặng tôi quà nữa mà.”

“Cái này không mắc đâu.”

“Tôi đây va chạm xã hội rất nhiều, cậu lừa được tôi sao?” Chu Dật kiên quyết không nhận, “Hiện tại tôi cũng không cần cúc tay áo, cậu cứ giữ đi.”

Cố Diệp Canh không có gì để phản bác Chu Dật, tâm tình khó tránh khỏi nghèo nàn, vốn định trực tiếp về nhà, ai ngờ lúc lên xe lại nhớ tới cuộc thi đua mà Chu Dật nhắc tới.

Vinh Quân không biết hẳn sẽ đến, chính mình tự ôm đá tròn tập giữa mặt ngồi đây.

Cố Diệp Canh đợi trên bờ chừng một phút, nhìn thấy Vinh Quân người đầy bùn nhảy ra, hai hàng lông mày nhất thời cong lên, tâm lý nảy sinh một luồng khí không thể gọi tên.

Vinh Quân biết bản thân quá bẩn nên cũng không tiến sát người hẳn, chỉ cao hứng gọi: “Sao anh lại tới đây?”

Hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, nụ cười cũng có chút âm trầm, “Nhớ em, tới thăm thăm một chút cũng không được sao?”

“Đương nhiên được rồi!” Vinh Quân đang vui, không chú ý tới thái độ của đối phương đang không tốt, một bên xả nước một bên cười, “Chờ một lát, để em tắm sạch sẽ cái đã.”

Cố Diệp Canh lui lại mấy bước, “Sao lại tập cái này trong vùng bùn?”

” Lực cản bùn loãng lớn, dễ dàng nâng hơn.” Vinh Quân ném ống nước xuống, cả người ướt nhẹp, từng giọt nước chảy xuống đọng trên cần cổ, ánh sáng giữa hè chiếu vào làm cả người đều hiện ra tia sáng lấp lánh.

Cố Diệp Canh nhìn lát, “Nghe nói sắp tới có thi đua, em tập là vì cái này sao?”

“Anh biết rồi hả?” Vinh Quân đắc ý ngẩng cằm lên, chống eo nói: “Em nhất định có thể giành được số một!”

Nghe xong, ánh mắt Cố Diệp Canh tối sầm, “Hạng nhất quan trọng tới như vậy?”

“Dĩ nhiên! Đối với quân nhân mà nói, vinh dự so còn quan trọng hơn so với sinh mệnh!”

Cố Diệp Canh giả cười hai tiếng, tận lực ôn nhu nói: “Nói nhảm gì đó, sức khỏe của em vẫn là quan trọng nhất.”

Vinh Quân chưa từng bị trêu qua, vừa nghe liền thất thần, nửa ngày sau mới khà khà cười rộ lên, âm thanh cũng mềm nhũn xuống mang theo sự mừng rỡ, “Anh đang quan tâm em sao?”

“Không quan tâm em thì quan tâm ai chứ?” Cố Diệp Canh vốn định sờ sờ đầu anh, tay đã duỗi ra liền nhớ tới tóc vẫn còn bùn chưa tắm sạch sẽ, không thể làm gì khác hơn là thu lại rồi lặng lẽ nói: “Anh Quân à, đừng để bản thân mệt mỏi, trời nóng như vậy, say nắng làm sao bây giờ đây?”

“Không có đâu! Coi như nếu bị say nắng thật, nghỉ ngơi một ngày là tốt rồi, thân thể của em tốt, không thành vấn đề!”

“Nhưng anh sẽ đau lòng.” ánh mắt Cố Diệp Canh thâm trầm, Vinh Quân mặt đối mặt cùng hắn, dù chỉ là trong nháy mắt cũng làm anh đỏ mặt.

“Nghe lời, đừng tập quá mức, thân thể quan trọng nhất.”

“À...” Vinh Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại cười rộ lên, “Được, em đáp ứng anh sẽ không tập quá sức!”

Cố Diệp Canh thở phào nhẹ nhõm, định lấy ra món quà ban nãy bị Chu Dật từ chối, lại nghe Vinh Quân cười to nói: “Có điều nếu tập vừa phải, em cũng có thể lấy được hạng nhất!”

“...”

“Anh Quân rất lợi hại!”

Cố Diệp Canh để lại cơn lửa đang bốc hỏa trong lòng, động tác dừng một chút, Vinh Quân mắt tinh thấy được trong tay hắn cầm cái hộp nhỏ, lập tức để sát vào, rất hiếu kỳ, “Đây là cái gì?”

“Cúc tay áo, cho em.” Cố Diệp Canh mở hộp ra, “Thích không?”

Vinh Quân chưa từng nghe nói tới cúc tay áo, cũng chưa từng thấy, cầm lấy thưởng thức một phút mới hỏi: “Cái này dùng để làm gì?”

“Làm đồ trang sức cho tay áo.”

Vinh Quân lập tức đặt trên tay áo rằn ri của mình, hỏi, “Đẹp ghê, có quý lắm không?”

“Không mắc.” Cố Diệp Canh nói, “Mua ở ven đường, chỉ có mấy đồng thôi, cảm thấy em sẽ thích nên mua.”

Vinh Quân đem đặt lên trước mặt, trông mắt lóe ra ánh sáng, “Cảm ơn, em rất thích!”

Cố Diệp Canh cũng cười, “Nhận quà của anh thì nhớ nghe lời, không được dằn vặt thân thể. Em đã lợi hại rồi, không cần quá phô trương, cái loại tên tuổi giả tạo ‘Bình vương’ này, để cho kẻ khác tranh đi.”

Đuôi lông mày Vinh Quân giật giật, một lát sau mới nói: “Đừng nói là người đứng đầu đội 4 Chu Dật bảo anh tới khuyên em từ bỏ chứ?”

Cố Diệp Canh ngẩn ra, biểu tình có chút không tự nhiên, “Tại sao em lại tưởng tượng ra như vậy?”

“Bởi vì hai người là anh em tốt, chỗ này ai chẳng biết hai người thân thiết với nhau.” Vinh Quân chu mỏ một cái, “Hơn nữa anh ta lợi hại như vậy, nhất định cũng muốn tranh số một, anh giúp anh ta khuyên em cũng dễ hiểu thôi.”

Cố Diệp Canh không nghĩ tới Vinh Quân tâm bao dung như trời cũng có lúc mẫn cảm, suy tư muốn lấp liếm cho qua, đột nhiên Vinh Quân lại phủ định ý nghĩ ban nãy, “Cũng có thể là em nghĩ quà nhiều. Sao mà anh lại vì Chu Dật mà khuyên em từ bỏ chứ? Anh ta là bạn thân anh, nhưng em mới là bạn trai anh mà!”

Lúc nói lời này, Vinh Quân đang ngồi ngược ánh sáng, trông mắt lướt qua một ảnh ảo nhu hòa.

Cố Diệp Canh sững sốt rất nhanh cười nói: “Đúng vậy, không ai quan trọng bằng em cả.”

Một tuần lễ sau, thi đua bắt đầu, Vinh Quân đem cúc tay áo đeo vào, toàn lực ứng phó, dùng ưu thế to lớn nắm được vị trí.

Anh cũng chưa lần nào quá sức, toàn bộ hành trình đều lượng sức mà đi, chỉ là vì trạng thái thực sự quá tốt, giấy chứng nhận “Bình vương” có thể nói là mục đích chung.

Ba ngày sau khi cuộc tranh tài kết thúc, lòng anh như lửa đốt mà gọi điện thoại cho Cố Diệp Canh, nhưng bên kia không nghe máy.

Hôm nay là sinh nhật anh, anh muốn cùng Cố Diệp Canh chia sẻ niềm vui, còn muốn mời Cố Diệp Canh ăn một bữa cơm.

Mà Cố Diệp Canh lại đang an ủi Chu Dật ở hành lang dãy đua xe Tân Giang.

Gọi không được, Vinh Quân biết Cố Diệp Canh đang bận nên cũng không nghĩ nhiều, để điện thoại di động xuống không bao lâu liền bị các chiến hữu mời đi tới nhà ăn mở tiệc ăn mừng.

Duyên anh rất tốt, chỉ vì sinh nhật mà hơn nửa đội cảnh vệ đến, các nữ chiến binh cũng góp mặt chung vui, vài anh em ban nãy bị bại trận dưới tay anh cũng đi vào đòi ăn quýt cơm, đại đội trưởng cùng trung đội trưởng tự mình xuống bếp làm vài món thức ăn ngon, chỉ đạo viên trên đường đến còn mua cái bánh sinh nhật hai tầng, một đám huynh đệ làm ầm ĩ đến lúc tắt đèn, anh bị trét một mặt đầy bơ.

Tuy có hơi mệt mỏi, nhưng bản thân cũng vui vẻ, vừa về ký túc xá giặt giũ xong liền lăn ra ngủ, cũng không nhớ ra từ đầu đến cuối Cố Diệp Canh chưa hề gọi lại, một tin nhắn cũng không có.

Tâm tình Chu Dật không tốt, thêm nữa ban nãy uống chút rượu, dựa vào trên vai Cố Diệp Canh nói: “Cậu đưa đôi cúc tay áo kia cho Vinh Quân rồi phải không?”

“Anh thấy rồi?”

“Ừ, lúc thi đua thấy cậu ta đeo vào tay áo.”

Cố Diệp Canh đỡ người trong ngực, mày nhíu lại.

Chu Dật mơ màng hỏi: “Hai người... Là loại quan hệ đó?”

“Không phải!” Cố Diệp Canh lập tức phủ nhận, “Ngày đó vừa rời khỏi chỗ của anh, liền đúng lúc gặp phải cậu ta thôi.”

“Liền đem cúc tay áo kia đưa cho cậu ta?”

Cố Diệp Canh có chút buồn bực, “Đưa anh thì anh không nhận, thứ kia ngoài trừ tặng anh cũng không có lợi ích gì, em lười cầm về, bị cậu ta nhìn thấy liền tặng cậu ta vui đùa một chút.”

Chu Dật “À” một tiếng, ý thức không tỉnh táo lắm, đi mấy bước tầng tầng thở dài, tự nhủ: “Cúc tay áo là của cậu ta, vị trí đầu trong cuộc thi cũng là cậu ta...”

Cố Diệp Canh không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ: “Tận lực là được, đừng so tài nữa.”

“Vinh Quân còn chưa dùng hết sức nữa!” Chu Dật hừ nhẹ, tự giễu cười nói: “Không cần dùng hết sức vẫn có thể giành được vị trí đầu, tôi và những người khác liều mạng cũng không đuổi kịp... Thiên phú này thật là khiến người ta đổ kị.”

Đưa Chu Dật về nhà, Cố Diệp Canh trở lại trên xe rút một liều thuốc, trong lòng vô cùng buồn bực.

Vừa đau lòng Chu Dật, vừa hận Vinh Quân không nghe lời của mình.

Ngoài ra, hắn còn có một tâm tình rất khó hình dung —— lúc nhắc tới cúc tay áo, hắn cực lực muốn rũ sạch quan hệ của mình cùng Vinh Quân, thế nhưng sau đó Chu Dật lại nói Vinh Quân thiên phú làm người ghen tỵ, đột nhiên lòng hắn lại nảy sinh kiêu ngạo.

Cái cảm giác này rất kỳ quái, một mặt không muốn thừa nhận Vinh Quân là người của mình, một mặt liền ở trong đáy lòng coi Vinh Quân như hết thảy là của bản thân

Thuốc lá cháy hết, hắn đem tàn thuốc quẳng đi, mặt mày trở nên đặc biệt nham hiểm.

Những thứ không nghe lời còn làm hắn khó chịu hơn cả việc Chu Dật không thể giành được vị trí hạng nhất.

Lần gặp gỡ kế đã là một tuần sau, trong lúc đó mỗi khi Vinh Quân gọi điện hay nhắn tin, Cố Diệp Canh trong lòng đều như có lửa đốt, để anh qua một bên, mãi đến khi muốn làm mới chạy xe đến cơ quan.

Tâm tư Vinh Quân không nhỏ, bị lạnh nhạt suốt một tuần, ít nhiều gì cũng rõ ràng chính mình làm người ta tức giận, vừa nghe tin hắn muốn tới cả buổi sáng liền vui vẻ, buổi trưa tắm xong lại đi xông hơi, buổi chiều gặp mặt mồ hôi đã ướt đầm.

Cố Diệp Canh mặt lạnh nhìn anh, anh ra vẻ cợt nhả đến gần, “Diệp Canh, anh còn định giận bao lâu?”

“Giận ? Anh giận cái gì?”

“Giận em không nghe lời anh.”

Cố Diệp Canh nắm cằm Vinh Quân “Em cũng biết mình không nghe lời?”

“Khà khà khà!” Đã không còn là thằng nhóc thiếu niên choai choai, nhưng Vinh Quân cười rộ lên vẫn có chút sự bướng bỉnh ngậy đại, “Diệp Canh, em không có liều mạng, chỉ là lúc thi đấu sức khỏe và trạng thái đều cực tốt, liền giành được hạng nhất. Anh đừng nóng giận, cũng không cần lo lắng, em là quân nhân, biết được thân thể là tiền vốn làm cách mạng, sẽ không làm bừa.”

Hắn nói tới chân thành, Cố Diệp Canh lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Tiểu thiếu gia nhà họ Cố này chưa bao giờ lo lắng vì sức khỏe của anh, chỉ là không muốn anh cướp đi vinh dự của Chu Dật mà thôi.

Cứ tưởng bỏ không tự biết thân biết phận, trong mắt người khác chỉ như một trò cười.

Cố Diệp Canh nhếch miệng vẽ lên một vệt cười, nụ cười này như là tín hiệu không giận trong mắt Vinh Quân.

“Không tức giận thật?” Vinh Quân nhẹ nhàng nhéo hai má hắn, “Vậy chúng ta chụp tấm hình đi? Xem như là kỷ niệm việc em có được giấy chứng nhận “Bình vương” ... tuy rằng có chậm mấy ngày.”

Nói xong lấy ra một cái điện thoại sản xuất trong nước giá rẻ, chào hỏi: “Đến đến!”

Cố Diệp Canh sờ sờ nơi má bị nhéo qua có chút không vui, lại kinh ngạc khi bản thân không gỡ tay Vinh Quân ra.

Vinh Quân thấy hắn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, liền chủ động tới gần, một tay giơ cao điện thoại di động, một tay cầm lấy cánh tay hắn, dùng hết sức chen về phía hắn.

Ngay trong khoảnh khắc ấn chụp, Vinh Quân nở một nụ cười xán lạn, còn Cố Diệp Canh lại thần sắc âm trầm.

Vinh Quân đem bức ảnh phóng to ra xem đi xem lại, Cố Diệp Canh nhìn thấy bộ dáng phấn khởi của anh, cũng ý thức được chính mình vừa nãy có chút quá phận, liền lấy điện thoại di động nói: “Chụp lại một tấm đi.”

“Không cần.” Vinh Quân cười, “Diệp Canh, anh không cười vẫn quá đẹp trai!”

Cố Diệp Canh hơi run, lúc sau hoàn hồn lại mới nói: “Vẫn là nên chụp lại một tấm đi.”

Loay hoay vài giây, chiếc máy rẻ tiền kia vẫn không có phản ứng, lúc sau đột nhiên tắt đèn thui.

Hai người đều có chút lúng túng, Vinh Quân đoạt lại điện thoại di động, ha ha hai tiếng, “Thôi không chụp. Điện thoại của em có nhiều tật xấu, chỉ nghe chủ nhân nó thôi, người khác đụng vào lại giở chứng.”

Hai chữ “Người khác” của Vinh Quân làm Cố Diệp Canh nhướn mày, trầm mặc hai giây nói: “Anh tặng em cái mới.”

“Không cần không cần! Còn dùng được, đừng xài tiền bậy bạ!”

“Anh dùng tiền của anh thì có làm sao?” Cố Diệp Canh vỗ lưng anh một cái, “Không cho từ chối.”

Anh nắm tóc, nghĩ lại lúc nãy cả hai xém tí giận nhau nên không muốn kiếm thêm chuyện, ngoẹo cổ cười cười, “Vậy thì cảm ơn, coi nó là quà sinh nhật cho em được không?”

“Sinh nhật? Vào lúc nào?”

“Đã qua. Vốn là muốn mời anh ăn cơm, nhưng anh không nghe máy.” Trên mặt Vinh Quân cũng không tỏ ra buồn bã, “Sau khi kết thúc cuộc thi, em đã qua 20 tuổi.”

Cố Diệp Canh nghĩ một hồi, lần đầu sinh ra cảm giác áy náy với Vinh Quân.

Vinh Quân thấy hắn biểu tình có chút kỳ quái vội lấy tay quơ quơ, “Ngày hôm nay chúng ta có chơi hay không?”

Cảm giác áy náy mới đến đã bị sự thù ghét lấn át, hắn chỉ chỉ trán Vinh Quân. “Đã nói bao lần rồi, cái câu “Chơi hay không ” nói chả em tai gì cả”

Từ nhỏ Vinh Quân đã cùng những người thô kệch hoạt chung một chỗ, chưa bao giờ tiếp thu qua giáo dục tình anh, lúc cùng mấy chiến hữu tắm gội cũng vắng tục, đối mặt Cố Diệp Canh đã thu miệng lưỡi lại rất nhiều rồi, mà thỉnh thoảng vẫn hay nói ra mấy chữ như “Đmm” hay ám chỉ việc làm tình là “chơi”

Cố Diệp Canh không thích từ này, Vinh Quân le lưỡi một cái, dùng trán đụng vai phải hắn cười xin lỗi, “Xin lỗi nha, lần sau nhất định thay đổi.”

Trước khi ân ái, Vinh Quân theo thường lệ đang tắm định mặc cái áo kia, Cố Diệp Canh lại hôn anh, cởi áo ra.

“Không mặc sao?” Anh đã bị khơi dậy tình dục, âm thanh có chút run.

“Ừ.” Cố Diệp Canh cắn chặt cổ họng của anh, chậm rãi hôn xuống.

Anh kim lòng không được mà rên rỉ, cầm lấy vai Cố Diệp Canh, “Không phải anh nói lúc em mặc áo đó là đẹp nhất sao?”

“Không mặc cũng đẹp.” Cố Diệp Canh hôn cơ bụng của hắn anh, sau đó còn cắn một cái. Thân thể của anh lúc này vô cùng căng thẳng, anh trở mình, quỳ sát ở trên giường, đem mặt vùi vào gối, thấp giọng nói: “Vào đi.”

Cố Diệp Canh nhìn cái lưng bóng loáng, ánh mắt càng ngày càng sâu, sờ soạn từ vai đi xuống.

Thân thể Vinh Quân cực mẫn cảm, dưới thân lúc này cũng nổi lên phản ứng, liền chống hông lên, kề sát tay Cố Diệp Canh, thậm chí vội vàng chà chà.

Cố Diệp Canh nhìn anh rồi dùng sức, kìm chặt anh lại.

Anh kinh ngạc mở to mắt, vô cùng sửng sốt che lại dương vật nổi cộm bên trong quần lót mình, mặt cũng đỏ ửng.

Đã làm qua rất nhiều lần, lúc này anh lại thẹn thùng làm cho lòng Cố Diệp Canh cảm thấy tê rần.

Nhìn mặt của anh mà tiến vào, lần đầu Cố Diệp Canh dành nhiều hơn mấy phần ôn nhu, thậm chí còn có tâm tư chăm sóc cảm giác của anh.

Vinh Quân bị đụng liên tiếp rên rỉ, tới gần cao trào nhắc hai tay lên, sương mù tràn ngập trong mắt, như một đứa trẻ khao khát cái ôm.

Cố Diệp Canh cúi người xuống, kéo anh vào trong lồng ngực, một bên hôn môi, một bên ra sức đâm lút cán khai phá bên trong.

Mấy ngày sau, Cố Diệp Canh mới cầm chiếc điện thoại Iphone đời mới nhất đến cơ quan, Vinh Quân kinh hãi, “Cái này rất đắt đi?”

“Không đắt. Cầm dùng đi, sẽ không tự dưng bị chết máy nữa.”

Vinh Quân nhìn một chút, vẫn là có chút ngưỡng ngùng, “Em không nghĩ tới anh sẽ mua cái đắt như thế. Nếu biết anh mua Iphone, em sẽ không...”

Cố Diệp Canh cười rộ lên, vuốt nhẹ mũi anh một cái, “Có cái gì đâu mà ngại.”

“Vốn là rất đắt.” lông mày Vinh Quân duỗi ra, nhìn chung quanh một chút, đầu trộm đuôi cướp mà nói: “Diệp Canh, anh đối với em tốt như vậy, em muốn.. hôn anh một cái.”

Cố Diệp Canh kéo anh đến trước mặt, hít một hơi, âm thanh như mê hoặc lòng người, “Hôn đi.”

Tim anh như nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vã cuống cuồng tới gần, nhưng cái hôn còn chưa rơi xuống đầu môi, thân thể bỗng nhiên bị đẩy ra.

Biểu tình Cố Diệp Canh vô cùng khó coi, đôi môi giật giật kinh ngạc bật ra hai chữ

“Chu Dật.”

6. Chương 6

Vinh Quân vừa quay đầu lại, mặt liền kinh sắc, chỉ có thể phát ra một âm ngắn ngủi “A”.

Chu Dật đang đứng cách đó rầm khoảng 10m, kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Vinh Quân còn chưa kịp nói cái gì, Cố Diệp Canh đã nhanh chân đi đến chỗ Chu Dật. Vinh Quân nhìn bóng lưng hai người một bên trò chuyện một bên rời đi mới sờ sờ sau gáy mà tự nhủ: “Không cần sốt sắng như vậy chứ...”

Mặc dù anh và Chu Dật không cùng đội, nhưng cả hai đều nắm giữ vị trí lính mũi nhọn, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng nhau luận bàn vài chiêu thức giữa các đội cảnh vệ, lúc đụng phải cũng sẽ cười chào hỏi nhau dăm câu, có chút ý tứ anh hùng tiếc anh hùng. Anh có để ý qua Chu Dật, cảm thấy đối phương hẳn không phải

là người nhiều chuyện, huống hồ Chu Dật còn là bạn thân Cố Diệp Canh, càng không có lý do gì để chọc thủng chuyện tốt hai người.

Vinh Quân chu môi, nhớ tới ban nãy Cố Diệp Canh phản ứng lớn như vậy, còn liền đuổi theo Chu Dật giải thích này nọ, không khỏi nở nụ cười.

Cố Diệp Canh hẳn là rất quan tâm mình, bởi vì một jhi chuyện tình này bị người khác phát hiện, người chịu ảnh hưởng chỉ có mình anh mà thôi.

Anh phỏng đoán Cố Diệp Canh khoảng chừng đang theo Chu Dật nói: “Có phải anh em tốt hay không? Nếu phải thì xem như chưa từng thấy đi!”

Lén lút vui vẻ vài giây sau đó anh xoay người, cầm lấy điện thoại di động đi qua bóng của một cái cây fân đó, một bên nghiêng cứu theo dõi lính mới tập luyện, một bên thành thật chờ Cố Diệp Canh trở về.

Cai chờ này, chờ đến một canh giờ.

Lúc Cố Diệp Canh trở về sắc mặt có vẻ âm trầm. Hắn vừa mới nóng lòng giải thích cho Chu Dật nghe “Em và Vinh Quân chẳng có cái gì cả”, Chu Dật lại cười lắc đầu, còn nói lời chúc phúc, tựa hồ có chút ý tứ “Cuối cùng cũng không bị cậu quẩn lấy”.

Trong lòng hắn nín hỏa, giận chó đánh mèo trên người Vinh Quân, tự cho là đều do Vinh Quân đột nhiên muốn hôn hắn mới bị Chu Dật bắt gặ được.

Trên đường trở về, hắn còn định sẽ tát Vinh Quân một cái thật đau, nhưng mà tới khi gặp mặt, khi Vinh Quân ngẩng đầu lên hỏi “Diệp Canh anh không vui sao?”, ngọn lửa trong lòng trong nháy mắt bị tưới tắt hơn nữa.

Thai dương hắn giật giật, lông mày nhíu lại càng sâu, một bụng đầy nổi giận ban nãy cũng lặng yên tản đi, chỉ nói: “Làm sao lại ngồi ở chỗ này?”

“Chờ anh.” Vinh Quân đứng lên, hai tay nắm lấy điện thoại di động, “Giải thích rõ ràng với Chu Dật chưa?”

Cố Diệp Canh sững sốt một chút, chẳng trách: “Lần sau chú ý một ít, không được làm bừa ở trước mặt nhiều người.”

“Vâng!” Vinh Quân thi lễ một cách chẳng mấy đúng đắn, lại nói: “Chu Dật rất tốt, chắc chắn sẽ nói ra chuyện của chúng ta. Anh căng thẳng hơi quá rồi.”

Cố Diệp Canh thật không muốn mở miệng cuối cùng lại hỏi: “Ồ? Sao em biết anh ấy là người tốt?”

“Tổ chức quân sự rất cao, thường hay giúp mọi người sắp xếp xe binh. Người như vậy, làm sao có thể tung tin bậy bạ?”

Cố Diệp Canh nhẹ nhàng sờ ót Vinh Quân trên mặt vẫn không có nụ cười, “Anh ấy không truyền đầu có nghĩa người khác cũng sẽ im lặng chứ. Sau này bớt làm bừa.”

Vinh Quân gật gật đầu nhìn hắn chằm chằm, hắn thấy thế liền đẩy đầu Vinh Quân ra, “Làm gì?”

“Diệp Canh, lúc anh giận lên cũng rất đẹp trai.”

“...”

“Anh sờ chỗ này xem đi.” Vinh Quân nắm lấy tay hắn đặt ở vị trí trái tim mình, vui vẻ hỏi: “Cảm thấy gì không?”

“Thấy cái gì?”

“Tim em đập rất nhanh!”

Cố Diệp Canh rút tay về, “Em lại nổi điên gì?”

“Không có điên.” Vinh Quân trừng mắt thành khẩn nói: “Chính là khi nhìn anh không vui rất muốn an ủi. Diệp Canh, anh không nên tức giận, vừa nãy muốn hôn anh là em không đúng, em đảm bảo sẽ chú trọng hơn. Nếu thực sự muốn hôn anh thì hôn nhẹ cái này.”

Nói xong anh nâng tay phải lên lấy cúc tay áo trong tay áo cúi đầu hôn lên, lúc ngẩng đầu, đôi mắt sáng lên như ánh nắng ban mai, “Diệp Canh, cười một cái đi, tuy rằng anh giận cũng đẹp, nhưng em càng thích cái vẻ đẹp khi anh cười.”

Cổ Diệp Canh hơi run, dùng ánh mắt sâu thẳm mà nhìn Vinh Quân.

Lời nói chót lưỡi đầu môi của hắn từng đổ qua rất nhiều người, cũng được nhiều người dù cho là chân tình hay giả ý mà dễ dàng hắn, chưa từng có lần nào khiến tim hắn đập xuống một đám mây mềm mại như bây giờ.

Sự dễ dàng của Vinh Quân không hề có bất kỳ điểm sáng cùng kỹ xảo nào, giản dị đến gần như khó coi, hắn lại bị chuyện này làm cho hoảng, cho nên quên mất phải nói gì.

Vinh Quân lấy luôn cúc tay áo còn lại từ ống tay áo bên trái ra tiếp tục dỗ ngọt, “Diệp Canh, đừng giận nữa nha.”

Lúc này Cổ Diệp Canh mới lấy lại tinh thần, sắc mặt không được tự nhiên bèn nói sang chuyện khác: “Lúc nào em cũng mang theo bên mình sao?”

“Đúng vậy.” Vinh Quân hơi ngẩng cằm lên, “Chúng nó là bùa hộ mệnh của em!”

Cổ Diệp Canh bỗng dưng cảm thấy hoảng hốt, lát sau niết cầm Vinh Quân, híp lại mắt cười, “Cái này mà em cũng gọi là dễ nữa?”

“Anh cười rồi!” Vinh Quân phối hợp lắc đầu theo âm thanh đầy vẻ phần chán Tịch ra trình độ dỗ ngọt của em không vô ích!”

Cái nóng dần dần biến đi, ngày cũng vào giai đoạn mát mẻ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Cổ Diệp Canh lúc đến cơ quan không đến đội 4 mà tìm Chu Dật nữa, lúc ân ái cũng rất ít nghĩ đến Chu Dật, tuy rằng tình cờ cũng sẽ làm ở phía sau, nhưng không còn liên tưởng bóng lưng của Vinh Quân thành ý, mùi vị của Vinh Quân cũng trở thành thuốc kích dục độc nhất với bản thân hắn.

Hắn yêu thích tư thế chính diện trần như nhộng cùng Vinh Quân, thời điểm cao trào thỉnh thoảng sẽ gọi một tiếng “Anh Quân”.

Hai người ở trên giường càng chơi càng hăng, Vinh Quân thân thể tốt trong lòng đối với mấy loại tình thú cũng không bài xích, có thể rất vui lòng mà hợp tác với hắn bày ra các loại tư thế xấu hổ.

Hắn để Vinh Quân quỳ gối giữa chân mình, dạy cho Vinh Quân khẩu giao.

Lúc mới bắt đầu Vinh Quân có chút mâu thuẫn, chỉ biết lè lưỡi liếm liếm phía trước. Lúc sau hắn đỡ lấy sau gáy Vinh Quân, khàn khàn trầm thấp mà hướng dẫn cho anh, Vinh Quân nghe theo ngậm vào, cố gắng không để răng cạ vào dương vật, tận lực nuốt mỗi lúc một sâu.

Hắn nhìn vào xoáy trên đỉnh đầu Vinh Quân, nhẹ nhàng uốn người lên kim lòng không dặng rên rỉ lên tiếng, “... Sâu hơn một chút nữa.”

Vinh Quân nín thở, một bên mút vào một bên liếm láp, lúc sau còn dùng ánh mắt ẩm ướt nhìn từ phía dưới lên làm lòng hắn như nổi lửa.

Cổ Diệp Canh đan mười ngón tay vào trong tóc Vinh Quân rồi đứng dậy, để Vinh Quân quỳ thẳng, bắt đầu theo dục vọng đánh đũa.

Tới gần thời điểm cao trào, hắn trối cái ót Vinh Quân lại, đem hết chất lỏng trắng tinh bắn vào miệng anh.

Vinh Quân bị sặc, vừa ho vừa chảy nước mắt, tinh dịch không kịp nuốt xuống vương ở khóe môi óng ánh sáng lên, làm cho máu tinh trùng thượng não của hắn sôi sùng sục.

Vừa mới bắn xong ngay lập tức đã cứng lại, Cổ Diệp Canh đẩy Vinh Quân ngã ở trên giường, động đậy thân thể đi vào.

Mặc dù Vinh Quân đôi lúc phải chịu đựng, nhưng dù sao anh cũng có thể lực tốt với cái danh hiệu “Bình vương”, cho nên ở trên giường tình lực đều vô cùng dồi dào, có thể đối phó hết thảy.

Xảy ra chuyện không nghĩ tới, coi như nếu Cố Diệp Canh đã mệt nằm xuống, anh cũng có thể dùng tư thế cười tiếp tục chơi.

Cố Diệp Canh nắm cằm hôn môi anh, còn là lần đầu tiên hắn gọi anh là “Bảo bối”. Anh cả kinh run lên hai lần, không chịu được bắn ra, tinh dịch dính trên bụng Cố Diệp Canh.

Anh lúng túng không thôi, nhìn thấy Cố Diệp Canh lau trên bụng một cái, sau đó đem ngón tay giữa ngậm vào trong miệng, ở ngay trước mặt anh mà liếm đến sạch sành sanh.

Chứng kiến cảnh như thế, toàn thân Vinh Quân đỏ ửng lên như con tôm luộc, không nhẹ không nặng mà đánh nhẹ vào Cố Diệp Canh, trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ vừa thẹn vừa giận.

Cố Diệp Canh cười xoa xoa lưng cho anh còn liếm tai của anh mà tiếp tục gọi: “Bảo bối ơi, bảo bối à.”

Mỗi lần gọi một tiếng “Bảo bối”, thân thể của anh sẽ chịu không nổi run lên một chút.

Cố Diệp Canh động lòng đến tận đỉnh, ôm chặt anh, cứ như hoang đường mà nghĩ ngợi—— có lẽ mình yêu tên lính gác này thật rồi.

Vinh Quân dùng chiếc Iphone mà Cố Diệp Canh tặng được non nửa năm, không nhìn qua vô cùng mới, không chút sứt mẻ gì, dán màn hình đá mặt sau, thoát nhìn còn tưởng là hàng mới.

Sinh nhật Cố Diệp Canh vào mùa đông, anh đã sớm cân nhắc nên mua quà gì tặng cho hắn từ rất lâu. Tiêu chuẩn chọn quà của anh là không thể quá tiện nghi, có tiện nghi cỡ nào cũng không bằng Iphone; cũng không có thể quá đắt, anh không có nhiều tiền, đắt quá mua không nổi; không thể mua hàng quý mà vô dụng, đem bỏ gác xó không có ý nghĩa, đương nhiên cũng không thể là củ gạo dầu muối này đó, mặc dù mấy thứ này cần dùng, nhưng mà ai lại đi tặng.

Thời gian ở bên nhau không ngắn, mặc dù Cố Diệp Canh chưa từng khoe khoang qua gia thế, Vinh Quân cũng từng từ một số chi tiết cũng đoán ra được người yêu của mình là một người có tiền.

Anh từng tiếp xúc qua với một ít người có tiền, ấn tượng cũng chỉ có vậy, ví như ở biệt thự lái siêu xe, âu phục giầy da, trên cổ tay mang đồng hồ nổi tiếng giá treo trên trời.

Nếu có năng lực, anh cũng tình nguyện mua một xe mua nhà cho Cố Diệp Canh, nhưng mà hiện tại, có bán anh đi cũng không mua nổi cái lớp xe, chứ nói chi là biệt thự.

Ngay cả một cái đồng hồ nổi tiếng, anh cũng mua không nổi.

Nhưng mà bộ âu phục vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của anh —— mặc dù tiêu chuẩn trong lòng anh cũng tiêu chuẩn Cố Diệp Canh thật sự là chênh lệch tám chục ngàn dặm.

Đầu mùa đông anh xin nghỉ ra ngoài, tiêu tốn hơn bảy ngàn đồng (7000CNY~25 triệu D) mua một bộ âu phục mà anh cho rằng thích hợp với Cố Diệp Canh, còn chủ động mua thêm cả vạt cùng một cái cặp cổ áo kèm theo.

Trên người anh chưa từng bị ai treo hai chữ “Keo kiệt”, ngược lại còn nói anh rộng rãi khô hời. Trước khi nhập ngũ, anh đi xung quanh làm công khó khăn nuôi sống chính mình, một khi có tiền liền đi giúp đỡ các cô chú bác đi hàng xóm một chút thịt lợn hoặc là một hòm sữa bò. Sau khi vào quân đội, các binh lính thường mời nhau ăn cơm, đôi bên có qua có lại, anh chưa bao giờ tính toán chi li, biết bản thân không đủ để mạo xưng là trang hảo hán, chỉ là đủ khả năng mà phóng khoáng.

Cam lòng vì bạn bè anh em dùng tiền, tự nhiên cũng cam lòng vì người yêu.

Huống hồ đây là quà sinh nhật tuổi 20 của Cố Diệp Canh.

Vào ngày hôm đó, nhà họ Cố bày tiệc rất lớn. Cố Diệp Canh một thân mặc lên âu phục được đặt may xa hoa, hàn huyên với khách mời một lúc thì trốn vào phòng nghỉ ngơi chơi điện thoại di động.

Vinh Quân bật ra từ trong điện thoại: “Diệp Canh, sinh nhật vui vẻ, em có món quà muốn tặng cho anh.”

Khóe miệng Cố Diệp Canh cong lên vẽ thành một nụ cười, “Quà là chính em hả?”

Vinh Quân không chỉ không bị trêu chọc cho ngại mà còn tỏ vẻ nghiêm trang nói: “Em ? Hai chúng ta không phải đã sớm làm với nhau rồi sao?”

Cố Diệp Canh ngừng lại tầm hai giây sau mới nở nụ cười.

Hắn nghĩ tới việc bản thân trêu chọc qua nhiều người, đúng tới cao thủ thẳng thắn như Vinh Quân này, trêu ghẹo không thành còn bị trêu ngược lại.

Vinh Quân lại nói, “Ngày hôm nay anh tổ chức tiệc với mọi người trong nhà phải không?”

Hắn thở dài, “Ừ, không thể phân thân ra được.”

“Không sao, hôm nào rảnh thì tới tìm em, lần trước không thể mời anh ăn cơm, lần này bù đắp.”

Cố Diệp Canh nói: “Sinh nhật anh làm sao em phải mời chứ?”

“Em vui đó, được không? Anh cũng đừng giành với em, dù gì em cũng lớn hơn anh nửa tuổi.”

Cố Diệp Canh đỡ trán, âm thanh mang theo chút sủng nịnh mà bản thân không nhìn ra, “Được, được, anh Quân vui là được rồi”

Mấy ngày sau, Vinh Quân chỉ nghỉ nửa ngày, ngồi trên xe Cố Diệp Canh.

Buổi sáng Cố Diệp Canh cùng ba hắn đến một buổi hội nghị, ăn mặc tương đối trang trọng, giống với bộ âu phục đắt tiền được may riêng đêm sinh nhật kia, bên ngoài trùm lên một cái áo khoác đen che lại. Vinh Quân vừa nhìn đôi mắt liền sáng, “Diệp Canh, âu phục quả nhiên thích hợp với anh!”

“Sao?”

“Em có mua một bộ cho anh!”

Cố Diệp Canh có chút giật mình, mọi thứ của Vinh Quân hắn đều rõ ràng, Vinh Quân có bao nhiêu tiền hắn đều biết. Chỉ bằng chút tiền đó làm sao mua được một bộ âu phục?

Vinh Quân lấy âu phục ra, xem như vật trân quý, “Ày, thích không?”

Ánh mắt Cố Diệp Canh khẽ thu lại, khóe môi lơ đãng run rẩy.

Chỉ là một bộ âu phục phổ thông có tay gờ khéo, dù là chất liệu hay kiểu dáng đều không lọt nổi mắt xanh của hắn. Nếu là lúc trước, âu phục như vậy, hắn căn bản sẽ không nhìn nhiều.

Nhưng bộ âu phục này, là quà sinh nhật Vinh Quân tặng cho hắn.

Vinh Quân mong đợi, ánh mắt sáng long lanh: “Thích không?”

Lời còn chưa dứt, liền bị ôm lấy.

Cố Diệp Canh hôn kịch liệt, như muốn đem anh nuốt vào bụng.

“Rất thích.” Thời điểm tách nhau ra làm vương lại sợi chỉ bạc, Cố Diệp Canh nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.

“Quá tốt rồi!” Anh lại lấy cà vạt và cặp cài cổ áo, “Còn có hai thứ này.”

So với âu phục đúng quy củ, cặp cài kia có vẻ hơi lỗi thời. Lòng mày Cố Diệp Canh nhướn một cái, “Em chọn hả?”

“Ừ, thích không?”

Tiểu thiếu gia nhà họ Cố cố nhịn cười, “Nhìn ngộ ngộ.”

Vinh Quân nghe không ra “Ngộ ngộ” là câu trêu đùa, còn tưởng rằng Cố Diệp Canh khen anh chọn tốt lập tức đắc ý, cầm lấy cà vạt xung phong thắt trên cổ cho Cố Diệp Canh, “Quà sinh nhật mà, phải ngộ tí mới tốt.”

Cố Diệp Canh nhìn cà vạt trước ngực bị thắt như khăn quàng đỏ, có chút bất đắc dĩ tháo xuống bỏ vào hộp.

Vinh Quân kinh ngạc, “Không thất hả?”

“Một lát nữa mang. Ngày hôm nay không phải muốn đi ăn cơm chung sao? Anh không nỡ làm dơ nó.”

Vinh Quân vừa nghe xong càng vui hơn, chỉ huy hần đi bộ từ đông chuyển tây lừ gặt, cuối cùng đứng trước một nhà hàng buffet hải sản nhìn qua đã biết không hề rẻ.

Cố Diệp kinh ngạc nhú mày.

Vốn tưởng rằng Vinh Quân nhất định sẽ dẫn hần đi một nơi bình thường, hặc lại là phòng ăn bên ven đường — dù sao bên trong phim truyền hình đều diễn như thế, mà Vinh Quân dẫn anh đi đến cái nơi tiêu cũng ít nhất 500 đồng này (500CNY~1,7 triệu D).

Vinh Quân kéo kéo tay hần, “Đi vào!”

“Cái này... Có phải là quá đắt rồi không?” Giá cho một bộ âu phục đã không rẻ, hần thực sự không nghĩ lại để cho Vinh Quân tiêu pha.

“Đúng là đắt thật.”

“Hay là chúng ta đổi...”

“Sinh nhật của anh sao có thể tùy tiện ăn ở quán ven đường chứ?” Vinh Quân liền kéo hần, “Đi thôi, anh Quân có để dành tiền, đủ trả kèo này!”

Trước hành động tay nắm tay cùng bước đi này làm hần bỗng dưng nảy ra ý nghĩ “Sau này nhất định sẽ cứng chiều Vinh Quân”.

Vinh Quân chưa từng tới nơi này bao giờ, chỉ là nghe người ta nói qua nơi này không tệ, cho nên đợt này ăn được một bữa vô cùng kích động, muốn ăn cái này ăn cái kia cuối cùng toàn gỡ tôm cua bỏ vào chén Cố Diệp Canh.

Trên đường đi, Cố Diệp Canh do dự, một mặt thực sự không muốn Vinh Quân lãng phí số tiền kia, mặt khác lại lo lắng sẽ làm phật ý tốt của đối phương, cứ dây dưa mãi, cuối cùng đành nói lý do là giám đốc nhà hàng miễn phí bữa ăn này vì là bữa ăn đặc biệt, ngồi về chỗ đúng thời gian đó sẽ được miễn hoàn toàn.

Vinh Quân hưng phấn mở to mắt.

Cố Diệp Canh thở phào nhẹ nhõm, cho là đã giấu thành công.

Buổi chiều, điện thoại di động của hần reo lên rất nhiều lần, là điện thoại của Chu Dật, nhưng hần đã không rảnh nghe — hần vẫn còn đang chôn ở trong thân thể Vinh Quân, tận hưởng món quà sinh nhật tuyệt vời nhất.

Đến buổi tối, Cố Diệp Canh chở Vinh Quân về cơ quan, sau đó trên đường về nhà mới gọi điện cho Chu Dật.

Chu Dật nói mua tặng hần một cái đồng hồ hiệu Patek Philippe, hỏi khi nào rảnh thì đến lấy.

Hần hơi kinh ngạc. Quen biết nhau nhiều năm, tuy rằng Chu Dật từng tặng qua vài món cho hần, nhưng món quà giá trị như thế là lần đầu tiên.

Quý thần xui khiến, anh cũng không muốn nhận.

Thấy bên kia im lặng một lúc, Chu Dật hỏi: “Diệp Canh, ngày hôm nay cậu ở cùng Vinh Quân phải không?”

Trước đây hần sẽ vội về mà phủ nhận còn bây giờ Cố Diệp Canh đã có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng: “Ừ, cậu ấy cùng em tổ chức sinh nhật.”

“Thì ra là vậy.” Chu Dật im lặng, sau đó nhẹ nhàng nói, “Diệp Canh, rốt cuộc cậu cũng tìm được người cậu yêu thích rồi, anh đây mừng cho cậu.”

Cố Diệp Canh nhướn mày, khóe môi cũng cong lên.

Hai người tiếp tục nói chuyện với nhau vài câu, Cố Diệp Canh đùa giỡn: “Vinh Quân không có tim không có phổi, nếu trong quân doanh có ai bắt nạt thì phiền anh giúp em chăm sóc bảo vệ cậu ấy một chút.”

Chu Dật nói: “Nhất định rồi.”

Tâm tình Cố Diệp Canh rất tốt, về nhà ngắm nghía bộ âu phục Vinh Quân mua tặng gần mười phút, sau đó cởi ra treo cùng với bên âu phục quý.

Điện thoại di động có người gọi tới, là của Vinh Quân.

“Ngày hôm nay anh gạt em đúng không? Anh trả tiền xong rồi gạt em là do may mắn.”

Cố Diệp Canh mới dùng một giọng điệu hoàn toàn mới mà trả lời, “Ái chà, anh Quân không có gốc như tưởng tượng nhỉ. Dù sao cũng cảm ơn em, ngày hôm nay vô cùng quý giá đối với anh. Em suy nghĩ cho anh, còn vùng tiền cho... Anh.. thật rất vui.”

“Hiện tại em không có tiền, coi như bữa hôm nay là do anh mời. Mấy năm nay biểu hiện trong quân doanh của em không tệ, năm sau cố gắng một chút, lúc xuất ngũ có thể nhận được số tiền rất lớn.”

“Em nghĩ xong xuôi rồi, xuất ngũ xong em sẽ vào làm trong ngành công an em lợi hại như vậy, mọi người nhất định sẽ chấp nhận em. Tiền đó em gửi cho anh, anh xem như giúp em đầu tư.”

Cố Diệp Canh cầm điện thoại di động, ngực mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Lần trước Vinh Quân nói chuyện tương lai với hắn, hắn chỉ biết khịt mũi coi thường, bây giờ lại chỉ cảm thấy toàn là ầm ập.

Vinh Quân còn nói: “Không làm đầu tư cũng không sao, coi như đó là sinh l64 cũng được.”

Cố Diệp Canh cười rộ lên, đây là lần đầu có người nói với hắn, muốn tặng sinh lễ cho hắn.

Bên kia im lặng một lúc rồi nói tiếp..

“Em không có người thân, bản thân khát khao có được một mái nhà. Cảm ơn anh, Diệp Canh, từ khi anh xuất hiện, em rốt cuộc cũng hiểu được được người có gia đình vui đến như thế nào.”

Cố Diệp Canh kinh ngạc nhìn điện thoại di động, qua rất lâu mới nhẹ giọng nói: “Anh sẽ cho em một nơi gọi là nhà.”

Lời hứa này, hứa hẹn đến nửa năm sau.

Lúc Vinh Quân sinh nhật 21 tuổi, Cố Diệp Canh dẫn anh đến một nơi được sửa sang vô cùng sang trọng, vừa hôn vừa nói: “Bảo chờ em xuất ngũ xong, đây sẽ là nhà của chúng ta.”

Vinh Quân tràn đầy lòng mong đợi, ngoại trừ điên cuồng đáp lại, cũng không biết làm thế nào biểu đạt tâm tình của chính mình.

Nửa năm qua, anh vô cùng bận rộn, vừa bận huấn luyện, vừa phải tham gia luận võ giữa các chiến khu.

Thiên phú hay chăm chỉ gì anh cũng có, lúc đầu võ không chỉ hạ được lính mũi nhọn Chu Dật, mà còn được so sánh không kém linh trình sát trong bộ đội tinh anh. Trong thời gian đó anh còn được điều đến khu bộ đội dã chiến, cùng Chu Nhật Hòa tham gia một buổi diễn tập đối kháng oanh hùng đánh động tâm can.

Huấn luyện cường độ cao cùng nhiệm vụ đã làm hạn chế đi số lần gặp mặt giữa anh và Cố Diệp Canh, nhưng tình yêu và nỗi nhớ anh dành cho Cố Diệp Canh chỉ có tăng, chứ chưa bao giờ nguội lạnh.

Ngày hôm sau, lính mới đến.

Vinh Quân được bổ nhiệm làm trung đội trưởng cho đội hai, cả ngày đều cùng lính mới tập luyện, bận đến tối mảy tối mặt.

Cố Diệp Canh biết đến anh bận cũng không quấy rầy anh, rốt cục đến một ngày nhớ đến không chịu nổi rất muốn gặp thì điện thoại di động của anh lại tắt máy.

Bộ đội có một ít quy định về việc sử dụng điện thoại, cho nên Cố Diệp Canh không để trong lòng, mãi đến tận ngày thứ hai gọi cho anh vẫn tắt máy, mới mơ hồ cảm thấy được có gì đó không đúng.

Cố Diệp Canh gọi cho Chu Dật, muốn hỏi xem Vinh Quân có phải là đang làm nhiệm vụ hay không. Chu Dật nói quanh co nửa ngày, mới khẽ thở dài, “Vinh Quân... Xảy ra vấn đề rồi.”

7. Chương 7

Cố Diệp Canh khoe môi căng cứng, “Có ý gì?”

“Vinh Quân...”

“Cậu ấy làm sao?”

“Cậu ta cưỡng ép một tên lính quan hệ xác thịt, bị, bị phát hiện. Đối phương còn là đứa nhỏ vị thành niên, chỉ mới 17 tuổi.”

Đầu Cố Diệp Canh nổ bùm một tiếng, huyết thái dương từng trận ngứa ngáy, mười mấy giây sau mới trấn tĩnh mà hỏi: “Chuyện khi nào? Cậu ấy ở đâu? Có phải là có hiểu lầm gì hay không?”

“Buổi tối ba ngày trước.” Chu Dật âm thanh có chút gấp gáp, “Diệp Canh, cậu không sao chứ?”

Khó có thể phân biệt được lúc này Cố Diệp Canh đang mê man hay giận dữ, hần chỉ gầm nhẹ: “Tôi hỏi anh có phải có hiểu lầm gì hay không!”

“Diệp Canh, cậu...”

“Xin lỗi.” Cố Diệp Canh đỡ trán, “Em lập tức đến cơ quan, cậu ấy ở đâu?”

“Bị nhốt rồi.” Chu Dật thở dài, “Chuyện này ảnh hưởng rất ác liệt, cấp trên đã quyết định xử phạt rất nặng. Cậu tới đi, tôi lại toàn bộ câu chuyện cho cậu biết.”

Cố Diệp Canh ngồi trên ghế tài xế, liếc nhìn một phần văn kiện Chu Dật đem ra.

Bọn họ vừa mới đi đến cơ quan hành chính, người có gia thế như Chu Dật cũng không cách nào thuyết phục các thủ trưởng cho Cố Diệp Canh đến phòng tạm giam gặp gỡ Vinh Quân, khuyên can đủ đường mới cho mượn một phần văn kiện điều tra.

Hai người trở lại xe, Cố Diệp Canh xem, Chu Dật nói.

Ba ngày trước, hội lính mới tiến hành một buổi thi đấu đầu tiên. Vinh Quân dẫn dắt đội hai giành được chiến thắng, trong đó có một tên lính mới 18 tuổi tên Khâu Thành phát huy cực kỳ xuất sắc, lấy được danh hiệu là lính mũi nhọn. Buổi tối, trong khi tập thể ăn liên hoan, lãnh đạo cấp trên cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua, đại đội trưởng liền mời mọi người cùng nhau uống rượu.

Vinh Quân và lính mới đều cùng chung xuất phát từ đội cảnh vệ cho nên xem như có duyên, rất nhiều lính mới xếp hàng mời rượu anh, tính anh cũng ngay thẳng, ai đến cũng không cự tuyệt, chưa ăn no đã ới ra một bãi.

Đại đội trưởng sợ anh uống nhiều gây chuyện nên có hỏi ai tình nguyện đi anh về nghỉ, đoàn người ồn ào, nói rằng giúp anh Quân thì nhất định phải để Khâu Thành. Khâu Thành cũng không nói nhiều, nhắc anh xong liền đi ra ngoài.

Cố Diệp Canh hỏi “Nhất định là phải để Khâu Thành” có ý gì, Chu Dật cười có chút lúng túng, “Vinh Quân rất thích Khâu Thành, đám lính mới ai cũng biết.”

Sắc mặt Cố Diệp Canh càng thêm khó coi.

Chu Dật giải thích: “Nhưng mà cậu đừng có suy nghĩ nhiều, Vinh Quân đối với cậu ấy đơn giản chỉ là yêu thích đàn em thôi. Khâu Thành là lính mới xuất sắc nhất trong đội 2, Vinh Quân để ý nhiều hơn cũng là bình thường.”

Cố Diệp Canh đem văn kiện nện ở trên tay lái, cười lạnh nói: “Anh còn nói hộ cho cậu ta.”

Chu Dật lắc lắc đầu, tiếp tục nói.

Buổi tối ngày hôm ấy mọi người vô cùng vui vẻ, lúc về ký túc xá cũng không ai để ý chuyện Vinh Quân cùng Khâu Thành chưa có trở về, mãi đến tận nửa đêm Khâu Thành sợ hãi leo từ khu huấn luyện chạy ra cầu cứu, đội tuần tra phụ trách ban đêm mới biết xảy ra vấn đề.

Hạ thể Khâu Thành có vết tích bị xâm phạm, hậu môn dính tinh dịch, trên người cũng có rất nhiều vết trầy do đánh nhau, hai má cũng bị sưng.

Người trong đội tuần tra leo vào khu huấn luyện nhìn thấy Vinh Quân, lúc đó hạ thân Vinh Quân lộ ra, bản thân ngủ say nằm dưới đất.

Cơ quan điều tra suốt đêm, nhanh chóng tra ra được tinh dịch dính trên người Khâu Thành là của Vinh Quân, mà căn cứ theo lời giải thích của Khâu Thành, thì kết luận do Vinh Quân bạo hành không hề sai.

Vinh Quân tỉnh rượu xong liền bị điều vào phòng tạm giam, hai lần trước dò hỏi kiên quyết phủ nhận, sau đó nhìn thấy giám định tinh dịch, lại bị Khâu Thành ngay mặt chỉ ra và xác nhận, mới thừa nhận có thể là say rượu mất khống chế.

Ngón tay nắm văn kiện của Cố Diệp Canh nhẹ nhàng phát run, Chu Dật vỗ vỗ vai hắn, “Ban này cậu hỏi tôi có hiểu lầm gì hay không. Tôi cũng hy vọng đó chỉ là hiểu lầm, nhưng theo như tình huống trước mắt, hiểu lầm nằm trong xác suất nhỏ không đáng kể. Tổ điều tra đã tìm lính mới tra khảo, mọi người đều nói bình thường Vinh Quân đối với Khâu Thành rất tốt, có người còn nói lúc nghỉ ngơi, Vinh Quân còn từng hôn Khâu Thành trước mặt mọi người. Hiện tại còn có người đưa ra giả thuyết—— Vinh Quân dùng có ‘Say rượu mất khống chế’ để biện hộ mình oan, trên thực tế đã sớm có mưu đồ gây rối với Khâu Thành. Đúng rồi, cái người Khâu Thành này... Xác thực đáng đáng không tệ, xem như là người xuất chúng nhất trong đám.”

“Đừng nói nữa.” Cố Diệp Canh khép văn kiện lại, trái tim như ai đó đẩy vào đáy vực.

Chu Dật im lặng, nửa phút sau tiếp tục nói: “Diệp Canh, anh biết cậu không thích nghe, nhưng mà anh vì cậu và Vinh Quân suy nghĩ, cho nên vẫn phải nói.”

Cố Diệp Canh xoa mi tâm, không khí trong xe vô cùng ngột ngạt.

“Chuyện Vinh Quân cưỡng bạo người lính mới vị thành niên này, sự việc điều tra đến hiện tại chỉ có như thế. Cho dù cậu có trăm ngàn không muốn vẫn phải chấp nhận. Lúc này việc cấp bách không phải dùng quan hệ rửa sách tội cho cậu ấy, bởi vì hiện tại không còn cách nào để chứng minh cậu ấy trong sạch, trừ phi bịa đặt sự thực.” Chu Dật nói, “Sự tình đang làm căng, phiền toái nhất chính là người bị hại mới 17 tuổi, ảnh hưởng rất tồi tệ, muốn xóa bỏ quá khứ... Tôi cảm thấy cái này vô cùng khó.”

Cố Diệp Canh nằm ở trên tay lái, im lặng không lên tiếng.

“Hiện tại chúng ta phải làm gì đó để Vinh Quân có được mức phạt nhẹ nhất. Cậu không ở cơ quan cho nên không biết cơ quan phức tạp như thế nào đâu. Dù cho Vinh Quân phước lớn mạng lớn, cũng không có nghĩa là sẽ không có ai miệt thị hay trả thù cậu ấy. Năm nay cậu ấy giành được nhiều giải như vậy, cùng đại diện cơ quan đi chung với Chu Nhật Hòa, thành thật mà nói ngay cả anh cũng ghen tị với cậu ấy.”

Cố Diệp Canh ngẩng đầu lên, lông mày vẫn nhíu chặt như thế.

Chu Dật tiếp tục: “Vinh Quân làm người đơn thuần, đối với ai cũng tốt, nhưng mấy người kia đâu có nhiệm vụ phải đối xử tốt lại? Diệp Canh, anh bảo đảm với cậu, lần này Vinh Quân ngã xuống, người muốn bỏ đá xuống giếng (*) chắc chắn đếm không hết. Cậu ta không có ai để chống lưng, cái này cậu rõ ràng hơn ai hết. Nếu như chúng ta không giúp cậu ta, nhất định cậu ta sẽ bị khai trừ.”

(*) thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại.

Chu Dật thở dài, lại nói: “Đáng tiếc quan hệ anh vẫn chưa đủ, việc này phải dựa vào cậu. Cậu mau chóng cùng Chu Hành điện thoại... tìm Ngôn Thịnh cũng được. Bảo vệ Vinh Quân an toàn, sau đó nếu không thể ở lại cơ quan cũng có thể điều đi bộ đội dã chiến cũng được. Cái này vẫn tốt hơn so với chuyện bị khai trừ.”

Cố Diệp Canh vẫn im lặng một lúc lâu mới khàn tiếng hỏi: “Cậu ấy và tên lính kia quan hệ thực sự rất tốt? Đã từng hôn nhau?”

“Ây...” Chu Dật có chút khó khăn, “Tôi không hay đến chỗ lính mới nên cũng không rõ, là nhóm điều tra nói đội hai đều thấy qua. Diệp Canh, cậu đừng quá để ý, bộ đội đều như thế, ai cũng yêu thích người ưu tú mà, Vinh Quân lại là binh vương, chăm sóc một tên lính trung tâm cũng thật sự không có gì...”

“Được rồi!” Cố Diệp Canh lạnh lùng nói, “Anh không cần nói thay cho cậu ấy.”

Chu Dật thức thời gật đầu, “Bây giờ tôi mang văn kiện về, cậu đi tìm Chu Hành đi, tốt nhất nên nói đánh vào mặt tình cảm, sau đó nên đi gặp Vinh Quân.”

Nửa ngày sau, nhờ vào quan hệ Quý Chu Hành, Cố Diệp Canh được vào phòng tạm giam gặp Vinh Quân.

Vinh Quân bị trói trên ghế đang ngẩng đầu nhìn hắn, hào quang trong mắt từ bùng sáng kinh ngạc, mừng rỡ khi nhìn thấy đối phương thoáng chốc biến thành một màu xám áy náy, thống khổ.

Hắn nắm cằm Vinh Quân nghiêng răng nghiêng lợi, “Em có làm chuyện đó không?”

Môi Vinh Quân khê run, hầu kết động đập.

“Nói chuyện!” Hắn nâng cao tông giọng lên, “Chính miệng em nói ra đi, nói là em không không có cường hiếp người lính mới kia! Chỉ cần em nói, anh sẽ tin em. Chỉ cần em chịu nói, con mẹ nó anh liền bịt hết miệng mồm đám người kia cho em!”

Vinh Quân cắn môi dưới, như muốn nhấn chìm đi mong ước muốn anh nói ra của hắn. Ánh mắt của Cố Diệp Canh làm anh không thể chống đỡ, anh chỉ biết cúi đầu, cuống họng phát ra một tiếng nghẹn ngào ngọt ngào.

“Vinh Quân!” Cố Diệp Canh gần như nổi giận, “Con mẹ nó em nói một câu đi!”

“Em...” Vinh Quân run rẩy lắc đầu, lúc lâu sau lên tiếng, “Em không biết.”

Mắt Cố Diệp Canh tối sầm lại, hiện tại hắn chỉ cảm thấy có một luồng khí huyết đang xông thẳng tâm trí, tay phải không nghe sai khiến mà giương lên, “bốp” một tiếng trên má phải Vinh Quân.

Vinh Quân nhắm mắt lại, mãi đến khi cửa bị đóng sầm, khoe miệng mới thốt ra một tiếng thở dài đến mức tận cùng mà than thở.

“Xin lỗi.”

Sóng cũ chưa lặng, sóng mới lại kéo đến.

Cố Diệp Canh vừa rời khỏi cơ quan liền nhận được cuộc gọi từ anh hai Cố Triều Thành bảo hắn ngay lập tức trở về nhà.

Đem khuya về đến nhà, đập vào mắt là mớ ảnh chụp nhiều như tuyết rơi.

Cố Chương Tiện giận không nhìn nổi, ngón tay chỉ chỉ vào hắn, “Cho mày ra nước ngoài đi du học mày không đi, thì ra là vì một thằng đàn ông? Còn làm cái gì trong bộ đội? Mày có biết mình đang làm gì không hả?”

Mỗi một bức ảnh nằm rải rác dưới đất là một khoảnh khắc của hắn và Vinh Quân, trong đó thậm chí không thiếu mấy tấm cả hai hôn nhau.

Vinh Quân cười trông vô cùng vui vẻ, thần thái sáng láng kia chiếu rọi vào hai mắt làm hắn đau thấu tim gan.

Đồng tử Cố Diệp Canh co rút nhanh, thần sắc bỗng trở nên dữ tợn.

Cố Chương Tiện lầm tưởng thằng con mình muốn chống đối nên giơ tay rất hắn một cái bạt tai.

Hắn không né không tránh, chỉ lặng im mà đứng, bản thân không cảm thấy chút đau đớn gì— Cố Triều Thành tay mất lạnh lẽo mà chặn lại, khuyên nhủ: “Ba, tháng sau Diệp Canh mới 21 tuổi, nó còn nhỏ, ba bớt giận. Nó tự biết chừng mực, cùng đứa nhỏ này chắc là chỉ vui đùa một chút, qua hai năm tự nhiên sẽ biết mà kiềm chế bản thân. Có gì đợi lát nữa con nói chuyện với nó, ba đừng bận tâm.”

Nói xong liền nháy mắt với Cố Diệp Canh “Mau nhận sai với ba”

Đôi mắt Cổ Diệp Canh đỏ au, đôi môi mím chặt như thanh đao, không hé nửa lời.

Hội người lớn nhà Cổ đã từng mời cao nhân đến xem tướng cho con cháu, Cổ Triều Thành trọng nghĩa, còn Cổ Diệp Canh và Quý Chu Hành đều là bạc tình. (Đều mê zai=))))))

Lúc không cười, Cổ Diệp Canh lạnh đến đáng sợ, trong mắt không hề có một chút tình cảm nào.

Cổ Chương Tiện giận hơn “Mày còn không phục? Hay muốn chơi trò cố chấp?”

“Ba!” Cổ Triều Thành che giữa hai người, “Việc này cứ giao cho con xử lý.”

Cổ Chương Tiện phần nộ rồi đi, Cổ Triều Thành thở dài, đánh một cái vào vai em trai rồi ngồi chồm hổm xuống nhặt lên một bức ảnh, “Cái này có người gửi vào nhà. Nói đi, hai đứa bên nhau bao lâu rồi?”

Cổ Diệp Canh mỗi một dựa vào ghế sa lon, cái gì cũng không muốn nói.

“Không muốn nói cho anh nghe cũng không sao, dù sao anh cũng từng trải qua nên anh hiểu.” Cổ Triều Thành đưa cho hấn ly nước ấm, “Chơi đủ thì tự biết dừng lại, em cũng biết mình không thể cùng một người đàn ông sống hết đời mà?”

Cổ Diệp Canh cười khổ.

“Nghe lời, đừng cố chấp nữa, ngoan ngoãn đi xin lỗi, tuần sau anh giúp em sắp xếp một buổi gặp mặt tiểu thư nhà họ Chung.”

“Để làm gì? Em không quen cô ta!”

“Thì sao? Muốn cầu kinh?” Hai anh em nhà họ Cổ hơn kém nhau tám tuổi, do đó Cổ Triều Thành ở trước mặt Cổ Diệp Canh hơi có chút bóng dáng của một người cha, “Chỉ là kêu em đi làm quen một chút chứ có xem mắt hẹn hò gì đâu. Cái này là để cho ba nhìn thấy, em còn nhỏ, chơi mấy năm nữa cũng không sao, kỳ này em phải phối hợp diễn cho tốt, sau này lỡ có chuyện gì, anh mới nói đỡ cho em được.”

Cổ Diệp Canh che trán, nghe trong lúc mất tập trung, cuối cùng chỉ gật đầu.

Một tuần lễ sau, ngày cùng tiểu thư nhà họ Chu gặp mặt cũng đến.

Tức giận Cổ Diệp Canh giảm xuống phần nào, hấn cứ đắn đo do dự mãi, cuối cùng mới bấm Quý Chu Hành gọi — Chu Dật có nói qua, bên trong cơ quan có rất nhiều người gai mắt Vinh Quân, nếu như cấp trên quyết định phạt nặng, mà hấn không ra tay giúp đỡ, nhất định Vinh Quân sẽ bị khai trừ.

Tuy Vinh Quân làm chuyện như vậy, nhưng hấn vẫn sẽ đau lòng vì anh.

Quý Chu Hành hỏi rõ nguyên do, đáp ứng đi cơ quan đi một chuyến.

Y tìm các thủ trưởng cầu xin trước, lần này thiếu gia nhà họ Quý tự mình đứng ra, đầu tiên chạy vào phòng tạm giam nhìn xem sau khi anh họ không thích Chu Dật nữa sẽ rơi vào tình ái với người như thế nào.

Vinh Quân đang tiếp nhận một cuộc tra khảo mới nên bên trong phòng tạm giam hiện tại không có ai. Quý Chu Hành hiểu kỳ, liền bước đi thông thả tiến vào. Y ngồi chờ đến lúc phát chán thì Cổ Diệp Canh gọi tới, y bắt máy vừa trò chuyện vừa chờ Vinh Quân.

Lúc Vinh Quân bị giải về, Quý Chu Hành đang còn cười nói: “Anh để ý tới Vinh Quân như vậy là bởi vì Chu Dật phải không? Cả hai đều là quân binh cùng cơ quan binh, anh chơi thấy giống chứ gì. Ha ha ha, nhất định là như vậy đi... Con mẹ nó hôm nay anh đi gặp mặt hả? Tiểu thư nhà họ Chung? Không những cỡ không ngã còn tung bay trong gió nha.”

Vinh Quân gạt mình, khó có thể tin mà nhìn Quý Chu Hành.

Quý Chu Hành cúp điện thoại, đánh giá y trên dưới một phen, “Anh chính là Vinh Quân?”

Vinh Quân tròn to hai mắt, “Cậu mới vừa nói cái gì?”

Từ trước đến giờ Quý Chu Hành luôn là người ngạo mạn, ngoại trừ người trong lòng, thì không có sự kiên nhẫn với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả sắc mặt tốt đều lười trưng ra “Tôi vì được Cổ Diệp Canh nhờ vả đến bảo đảm cho anh không bị khai trừ, tốt hơn hết anh nên hiểu chuyện một chút.”

Vinh Quân xiết chặt nắm đấm, trong mắt xuất hiện tia máu, “Vừa nãy người trong điện thoại là Diệp Canh? Cậu nói anh ấy tốt với tôi, là bởi vì... Bởi vì Chu Dật?”

Quý Chu Hành vui vẻ, “Anh không biết anh ấy theo đuổi Chu Dật bốn năm sao?”

Vinh Quân choáng váng, từng chút từng chút một liên quan đến Chu Dật trong quá khứ như những mảnh vỡ mạnh mẽ đâm thấu tim gan, đau đến mức cơ thịt run rẩy.

Chốc lát sau anh mới há miệng thấp giọng nói: “Tôi không cần cậu giúp.”

Đêm đó, Cố Diệp Canh đưa Chung Duyệt về nhà, chưa kịp đợi được tin tức Vinh Quân, ngược lại còn biết tin anh động tay động chân với Chu Dật.

Lửa giận bùng phát, hấn nhanh chóng chạy tới cơ quan, nhưng Vinh Quân chỉ kinh ngạc mà nhìn hấn, một bên giải thích một bên chất vấn.

“Em chỉ là đẩy anh ta một chút.”

“Diệp Canh, ở trong mắt anh, em chỉ là thể thân của Chu Dật thôi sao?”

Chu Dật bị đẩy vào vách tường, sau đầu bị va nhẹ nên chảy máu, lúc này đang nằm ở phòng y tế. Cố Diệp Canh nhớ tới chuyện Chu Dật vất vả khắp nơi vì Vinh Quân mà lo nghĩ, còn Vinh Quân không biết cảm ơn, ngược lại ra tay đánh Chu Dật, phần nộ nổi dậy từ tận đáy lòng lên cộng thêm uất ức chịu đựng mấy ngày qua, nói không biết lựa lời mà quát: “Cậu cho rằng cậu là cái gì?”

Bi một xô nước lạnh tạt vào người, Vinh Quân yên lặng đứng, nhìn hấn diện một thân âu phục trang nghiêm cùng kiểu tóc chần chu tử mĩ, “Anh gạt tôi? Ban nãy anh vừa đi xem mắt cùng con gái nhà người ta?”

Cố Diệp Canh giận dữ cười lạnh, kích động mà đem tất cả lời nói ác nghiệt phun ra ngoài, “Tôi đi gặp người ta thì sao, cậu quản được tôi? Cậu cho rằng cậu xứng với tôi sao? Đm! Vinh Quân, con mẹ nó cậu cho là tôi sẽ diên mà sống hết đời này với cậu? Thể thân thì đã sao? Chu Dật tốt hơn cậu gấp trăm lần, cậu có thể làm thể thân cho anh ấy, có thể được tôi làm, vốn dĩ cậu nên cảm ơn trời đất đi!”

Xương ngón tay Vinh Quân phát ra tiếng rầm rộ, gờ nắm đấm đập trên vách tường, vì hoa mắt mà suýt nữa ngã quỵ ở mặt đất —— đã bị giam hơn mười ngày, thể lực tốt đến đâu cũng sẽ chóng đổ không nổi.

Nhìn gương mặt trắng bệch của Vinh Quân, trong lòng Cố Diệp Canh khẽ động dậy, rốt cục cũng mềm đi mấy phần, biết bản thân ban nãy hơi quá đáng, trầm mặt nói: “Anh đưa em đến phòng y tế.”

Vinh Quân đẩy hấn ra, cắn răng nói: “Không cần!”

Cố Diệp Canh căng thẳng, nắm chặt cần cổ của anh, “Em nói cái gì?”

Vinh Quân thở hổn hển, “Tôi nói tôi không cần! Cố Diệp Canh, tôi không có gia thế, không có cha mẹ, nhưng không có nghĩa là tôi không có lòng tự trọng cùng liêm sỉ! Tôi không muốn làm thể thân của ai nữa! Mau rút đi!”

Cố Diệp Canh giật mình, “Cậu có tư cách gì mà nói câu rút với tôi? Vinh Quân, con mẹ nó cậu đừng có mà lẩn lút như thế! Cướp hiếp lính mới là cậu, cậu mà cậu còn thấy ngại chơi đùa với tôi sao? Cậu có liêm sỉ? Nếu có liêm sỉ, cậu cũng chơi lính của mình? Sao?”

“Chúng ta hòa nhau rồi.” Vinh Quân giãy dụa đứng lên, “Người tôi phải xin lỗi là người bị hại kia, không phải anh! Tôi làm sai, tôi sẽ tự mình gánh chịu, mong anh về cho!”

8. Chương 8

Cố Diệp Canh lái xe về thành phố, trong đầu không ngừng lặp lại lời Bách Doãn.

“Anh của tôi sẽ không làm loại chuyện đó!”

Hắn chậm điều thuốc, thần sắc lạnh lùng đứng ở trên ban công.

Đã qua mười năm, bây giờ nhớ lại sự nổi giận lúc đó, cảm tưởng cứ như đây là chuyện kiếp trước.

Hắn phải đi tàn dư của thuốc, bước đi thông thả đến thư phòng, lấy một cái hộp vuông từ tầng cao nhất giá sách.

Trong hộp, là một vỏ đạn.

Chuyện kể rằng năm ấy, lúc Vinh Quân tiến vào thời kỳ huấn luyện khép kín, lần thứ hai gặp mặt, anh tặng cho hắn một hình lá cây ghép bằng các vỏ đạn. Sau khi hai người bất hòa, Cố Diệp Canh chạy đến nhà của cả hai ném món quà làm nó vỡ nát bét, vỏ đạn văng khắp phía. Đêm trước khi bay đi nước ngoài, quỷ thần xui khiến hắn đến nơi này, nhặt lấy một cái nằm cạnh cửa.

Vuốt ve vỏ đạn, nỗi lòng cũng dần an ổn, hắn ngưng mắt nhìn bóng đêm hỗn loạn xô bồ, bỗng dưng nảy ra suy nghĩ—— sự kiện kia e là có người cố ý làm hại Vinh Quân.

Nếu như đúng như thế, thì người đó là ai?

Mười năm trước, hắn vì tuổi trẻ quá kích động, giận dữ lấn át đi lý trí, không chịu đứng ra đối mặt cùng vật chứng và người bị hại, không điều tra tận bình khác, chỉ biết trút toàn bộ xuống đầu Vinh Quân, thậm chí sau khi ra nước ngoài vẫn không ngừng tự hỏi bản thân —— mày căn bản không yêu Vinh Quân, tại sao lại vì con người này mà tức giận?

Ở nước ngoài lêu lổng chơi bời hai năm, lúc nghĩ tới Vinh Quân chỉ có hận thấu xương tủy, sau đó trưởng thành, hận ý cũng dần tiêu tan, một lòng nhào vào sự nghiệp, còn tình trường thì vẫn cứ hoài niệm một người đã từng làm tổn thương mình trong quá khứ.

Hắn nhốt đoạn chân tình của mình cùng Vinh Quân tình cảm vào sâu bên trong, cho dù thế giới bên ngoài có thương hải tang điền ra sao, thời gian bên trong mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc chia tay đó.

Cho nên khi hắn gặp lại Vinh Quân, phản ứng đầu tiên vẫn là phần nộ, sau đó chόang ngợp đau lòng.

Mười năm trước không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ, hiện tại vừa nghĩ liền cảm thấy có điều kỳ lạ.

Ngón tay nắm chặt, trong mắt sinh ra những hận ý lạnh lùng, cái tên “Khâu Thành” bỗng dưng xuất hiện.

Hắn phải tìm được người này!

Điện thoại di động đặt trên khay trà vang lên tiếng chuông, hắn liếc mắt một cái, sau đó không vui nhúu mày lại.

Là Chu Dật gọi đến.

Sau khi ra nước ngoài, mối quan hệ của hắn và Chu Dật cũng từ từ phai nhạt.

Vào lần cuối cùng nhìn thấy Vinh Quân, bởi vì anh tổn thương Chu Dật nên hắn nổi trận lôi đình, mắng rất nhiều lời khó nghe, Vinh Quân đuối lý, còn nói mình không muốn làm thế thân của ai.

Nói đến liền cảm thấy buồn cười, lúc trước rõ ràng là chính hắn cho rằng Vinh Quân là thế thân của Chu Dật, cũng là hắn chính mồm nói nặng lời với Vinh Quân, nhưng sau đó tâm can lại có sự thay đổi vô cùng kỳ lạ, ví như mỗi khi nhìn thấy Chu Dật liền cảm thấy xa lạ, cứ như chưa từng xảy ra chuyện hắn say mê theo đuổi y lúc mười bảy mười tám tuổi năm đó.

Chắc là giận chó đánh mèo.

Những năm nay, hắn chậm rãi từ công tử bột thiếu gia trưởng thành nổi nghiệp tinh anh góa tộc, tần suất Chu Dật liên hệ với hắn cũng bắt đầu tăng lên.

Hắn sớm đã không còn là Cố Diệp Canh năm đó, trong lòng Chu Dật trong tính toán gì, hắn đều rõ ràng, đơn giản là muốn ỷ vào chút tình nghĩa trong quá khứ vớt chút lợi lộc.

Hắn lười vạch trần, gặp nhau thì trưng ra khuôn mặt tươi cười, nụ cười càng ngày càng lạnh nhạt.

Hắn bắt máy, bên kia truyền đến một tiếng ngọt ngào “Ba nhỏ”.

Cố Diệp Canh nhíu mày càng sâu, mà đối với một đứa trẻ năm tuổi cũng không phát tính khí gì, chỉ cười nói: “Vi Vi.”

Vi Vi là con gái của Chu Dật. Năm ngoái hẳn chính thức về nước, Chu Dật bảo muốn hẳn làm cha nuôi cho con gái y, hẳn liền từ chối, thế mà Chu Dật vẫn tiếp tục dạy con gái gọi hẳn là “Ba nhỏ”. Hẳn không vui về gì, chỉ vì lúc đó có mặt rất nhiều người, đối phương lại là bé gái, liền cười đáp một tiếng.

Từ đó về sau, Chu Dật tựa hồ tự giác được y cùng hẳn leo lên một mối liên hệ mới, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại tới.

Vi Vi ở trong điện thoại hôn hẳn một cái, “Ba nhỏ ơi, ba ba muốn nói chuyện cùng va nhỏ.”

Chu Dật nhận lấy điện thoại, âm thanh rõ ràng lời đời, “Diệp Canh, anh có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Cố Diệp Canh mặt không hề cảm xúc, “Ừ, anh cứ nói.”

Chu Dật nói liên miên hồi lâu, Cố Diệp Canh mở chế độ lia ngoài vút điện thoại di động trên ghế sa lon, chờ Chu Dật nói xong mới nói: “Chuyện trong bộ đội em không muốn xen vào, anh nên đi tìm các anh em trong trại đại viện.”

“Anh biết. Nhưng anh vẫn muốn nói một chút, cậu có thể nhờ cậu Chu Hành và Ngôn Thịnh giúp anh.”

“Bọn họ cũng là bạn của anh mà?”

“Ừ, khi còn bé thường hay đánh nhau. Nhưng mà mấy năm nay cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, quan hệ đã không giống như trước, anh không mở miệng được.”

Cố Diệp Canh cười, “Ngược lại em có thể mở miệng sao.”

Chu Dật cũng cười, “Cậu là ba nhỏ của Vi Vi má.”

Ngon tay của Cố Diệp Canh nắm vỏ đạn, một lát sau bỗng nhiên nói: “Anh còn nhớ Vinh Quân không?”

“Vinh...” Chu Dật sững sờ, ngữ khí trở nên không tự nhiên, “Vinh Quân ấy à? Sao đột nhiên nói tới cậu ta?”

“Không có gì.” Cố Diệp Canh đem vỏ đạn nắm ở lòng bàn tay, “Xem ra là anh còn nhớ.”

Chu Dật cố gắng ho khan hai tiếng, âm điệu đã khôi phục bình thường, “Đương nhiên là nhớ, chuyện cướp hiếp lính vị thành niên như vậy, cơ quan mười năm qua cũng chỉ phát sinh một lần.”

“Có đúng như thế không?” Cố Diệp Canh hừ cười, tùy tiện nói hai ba câu sang chuyện khác rồi tỏ ý chủ động muốn cúp: “Anh vẫn là nên đi tìm Quý Chu Hành cùng Ngôn Thịnh đi, ba nhỏ của Vi Vi cũng không phải muốn giúp chuyện gì là có thể giúp.”

Để điện thoại qua một bên, ánh mắt Cố Diệp Canh càng ngày càng mờ, liền tiếp hút ba đọt rồi gọi điện thoại cho Ngôn Thịnh.

“Vẫn là chuyện lần trước.” Hẳn nói: “Ta muốn biết người lính mới tên Khâu Thành bị Vinh Quân cưỡng hiếp kia, hiện tại ở nơi nào.”

“Tứ Xuyên.” Ngôn Thịnh nói, “Sau hai năm nghỉ vụ thì xuất ngũ, hiện tại đang làm sinh ý du lịch tại phía Tây Tứ Xuyên”

Cố Diệp Canh hơi kinh ngạc, “Cậu điều tra hẳn?”

“Không điều tra kỹ, đoán được anh thế nào cũng hỏi nên tìm hiểu trước.”

“Suy nghĩ chu đáo.”

“Là Quý Chu Hành điều tra.”

“Cậu nói cho cậu ta biết?”

“Lần trước anh gọi điện thoại nói chuyện Vinh Quân, anh ấy ở kế bên em.”

Lông mày Cố Diệp Canh giật giật.

Năm đó lúc hần mẫn Vinh Quân vẫn không biết chuyện chính Quý Chu Hành nói ra cho Vinh Quân biết. Mấy ngày sau Quý Chu Hành chủ động nhắc tới, hần còn đang nổi nóng, vừa hận Vinh Quân không biết phân biệt, vừa tức anh em trong nhà không giữ mồm giữ miệng, cho nên ra tay đánh một cái.

Loáng một cái mười năm, chút ít ma sát này cũng qua. Quý Chu Hành cũng chẳng buồn để ý đến, còn Cố Diệp Canh thì cứ cho là Quý Chu Hành đã sớm quên Vinh Quân, không nghĩ tới này tên em họ bạc tình bạc nghĩa này sau khi biết hoàn cảnh Vinh Quân, còn đoán được hần muốn làm gì.

Quý Chu Hành cướp điện thoại, “Nếu anh đồng ý, tối nay em sẽ đi Tứ Xuyên”

“Không cần phiền, để anh tự đi là được.”

“Anh bận như vậy còn có thời gian đi sao?” Quý Chu Hành cười, “Giao cho em đi, đúng một tuần em sẽ mang người đến.”

Ngày hôm sau, Cố Diệp Canh đã dừng xe ở trước khu nhà của Vinh Quân và Bách Doãn từ sớm.

Những năm trước cứ mỗi tháng Vinh Quân sẽ tái khám một lần, mấy năm qua thân thể tuy rằng đã khá, nhưng đến bệnh viện lấy thuốc vẫn là chuyện thường như ăn cơm.

Anh không phải sợ phát hiện thêm bệnh, mà là thật sự không tiện tiếp thu ý tốt của Cố Diệp Canh, nào dám đi kiểm tra ở một bệnh viện đắt tiền như thế. Có tấm hình kia làm bằng chứng, anh tin tưởng Cố Diệp Canh thực sự là bạn cũ của mình, nhưng anh cố nhớ, cũng không nhớ ra bất kỳ chuyện gì dù là một chuyện nhỏ.

Loại cảm giác mơ hồ này làm anh bị lung lay.

Ngược lại, Bách Doãn không còn đề phòng Cố Diệp Canh, trước khi đến trường tự mình xuống bếp làm trứng chiên, cắt nhỏ mần thầu bỏ vào hộp giữ ấm, dặn dò: “Anh, việc kiểm tra yêu cầu phải để bụng rỗng, nước cũng không thể uống. Anh khám xong nhớ ăn, đừng để bản thân bị đói. Hôm nay em có kỳ thi nên không thể cùng anh đi được. Điện thoại di động em có ghi đằng kia, cô ấy biết tình huống nhà mình, nếu anh có chuyện gì lập tức gọi điện thoại, cô ấy sẽ chuyển máy cho em.”

Lần thứ hai ngồi trên xe Cố Diệp Canh, Vinh Quân ôm hộp cơm có chút bất an.

Cố Diệp Canh lấy ra vỏ đạn quơ quơ trước mặt anh, “Còn nhớ cái này không?”

Anh mở mịt lắc đầu một cái.

Cố Diệp Canh nói: “Là quà em tặng cho tôi.”

“Quà?” Vinh Quân nhận lấy vỏ đạn, nhìn chung quanh một chút, câu nệ cười rộ lên, “Làm sao tôi có thể tặng anh vỏ đạn? Cái này cũng quá...”

Muốn nói giá quá rẻ, liền nhớ tới bản thân mình đâu có nhiều tiền mà mua quà quý giá.

Anh muốn tìm một cụm từ thay thế thích hợp cho cái từ “Giá rẻ”, nhưng bởi vì đầu óc mất linh hoạt mà chậm chạp không nghĩ tới nên nói cái gì.

Cố Diệp Canh lái chậm, cố làm cho bầu không khí bớt lúng túng, “Lấy vỏ đạn làm quà không phải ai cũng tặng được. Huống hồ cái em đưa tôi là hợp một trăm cái lại ghép thành... Thành lá cây.”

Trông mắt Vinh Quân lóe ra ánh sáng, “Bởi vì “lá” nằm trong tên anh sao?”

(*) Lá cây là “Diệp”, nằm trong tên Cố Diệp Canh

“Ừ.” Cố Diệp Canh gạt đầu, “Là món quà vô cùng ý nghĩa, mỗi một vỏ đạn đều là mỗi lần luyện tập trong kỳ kếp kín giữ lại.”

Khóe miệng Vinh Quân hơi cong cong, ánh mắt nhu hòa, “Hình như lúc trước tôi rất lợi hại? Mặc dù cái gì cũng không nhớ được, thế nhưng tôi tìm được rất nhiều giấy chứng nhận, đa số đều đứng hạng nhất.”

Cố Diệp Canh không khỏi đau lòng, lưỡng lự hai giây cười nói: “Đúng, em là người lợi hại nhất cơ quan.”

Vinh Quân vui vẻ ngồi mân mê vỏ đạn, một lát sau lại khe khẽ thở dài.

Người trong bệnh viện đông như mắc cửi, Cố Diệp Canh dẫn Vinh Quân đi kiểm tra sức khỏe tại khu dành cho khách VIP. Vinh Quân không biết bệnh viện đa khoa cũng có thể sạch sẽ như khu chung cư cao cấp của Hải Lê, cứ thấp thỏm đánh giá bốn phía, do dự một hồi lâu mới kéo góc áo Cố Diệp Canh.

Không nghĩ tới việc Vinh Quân sẽ hành động như một đứa trẻ, Cố Diệp Canh ngăn ra, trong lòng mềm nhũn, ôn nhu mà hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi...” Vinh Quân sắc mặt căng thẳng, “Tôi có chút sợ.”

Cố Diệp Canh nắm tay anh thật chặt dắt đi, “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Việc kiểm tra tiến hành vô cùng thuận lợi, làm xong hạng mục cuối cùng quy định bụng rỗng, Vinh Quân lấy từ ba lô ra một hộp cơm, ý tứ không tốt lắm hỏi: “Tôi có thể ăn xong mới kiểm tra tiếp được không?”

Cố Diệp Canh nhìn xuống cái thau, lông mày lập tức nhíu lại.

Vinh Quân vội vã khép lại cái nắp hộp cơm, lúng túng đến đỏ mặt, “Xin lỗi xin lỗi, nơi này chắc là không thể tùy tiện ăn phải không? Tôi không biết...Tôi lập tức đóng lại ngay, xin lỗi... Chỉ là do tôi có chút đói bụng”

Năng lực biểu đạt vốn có chút vấn đề, càng khẩn trương thì càng khó giao tiếp, cứ lắp ba lắp bắp, nếu là trong mắt người khác thì đây chính là trò cười, còn trong mắt Cố Diệp Canh lại chỉ còn lại sự đau lòng.

“Không không, có thể ăn.” Cố Diệp Canh lập tức nắm lấy tay anh, “Đây là bữa sáng của em? Chỉ có cái màn thau?”

Anh dừng lại, đôi mắt sáng lên, “Còn có trứng chiên, đều do Bách Doãn làm.”

Lúc này Cố Diệp Canh mới nhìn đến, bẻ đôi cái bánh màn thau ra, bên trong là một miếng trứng chiên vàng khô.

Ở bên nhau hơn một năm, hần chưa từng vì Vinh Quân làm qua một lần cơm — cho dù là món trứng chiên đơn giản nhất.

Khu VIP có phòng ăn, hần dẫn Vinh Quân đến định kêu một buổi sáng dinh dưỡng, Vinh Quân lại nhìn hộp cơm, xin lỗi cười cười, “Cố tiên sinh, cảm ơn anh, nhưng tôi vẫn nên ăn cái này, dù sao cũng không thể lãng phí.”

Hần thở dài, “Sau này cứ gọi tôi là Diệp Canh.”

“Hả?”

” Trước đây em cũng hay gọi tôi là Diệp Canh, giờ đột nhiên đổi xưng hô, tôi có chút không quen.”

Vinh Quân câu nệ ăn bánh màn thau cùng trứng chiên, mãi đến tận khi lau khô miệng mới nhỏ giọng nói: “Thế nhưng tôi nghe mọi người đều gọi anh là Cố tiên sinh, anh.. anh rất lợi hại.”

Người lợi hại, nên được gọi là tiên sinh.

Cố Diệp Canh lắc đầu một cái, “Em không giống với mọi người, cứ gọi tôi là Diệp Canh.”

Vinh Quân nghi hoặc trừng mắt nhìn.

Cố Diệp Canh đặt cốc nước ấm trước mặt anh, “Tôi là bạn của em, Vinh Quân, lúc mà em khó khăn nhất, tôi không thể ở cạnh em, mà em cũng không còn nhớ ra anh. Không sao hết, từ nay về sau, tôi sẽ ở bên cạnh em. Bất kể sau này em có nhớ lại hay không, tôi hy vọng em có thể dựa vào tôi như cách em dựa vào Bách Doãn.”

Vinh Quân mím môi môi, mấy giây sau cười rộ lên, “Diệp Canh, cảm ơn anh.”

Tới gần buổi trưa, mới làm xong kỳ kiểm tra sức khỏe. Cố Diệp Canh để Vinh Quân ở lại phòng nghỉ ngơi một lúc, còn bản thân cảm tử báo cáo đi gặp bác sĩ.

Bác sĩ nói, những bộ phận thương tổn trên người Vinh Quân đã không còn khả năng hồi phục hoàn toàn, muốn tình trạng thân thể tốt hơn phải trải qua hệ thống trị liệu, ăn uống đồ bổ, tập thể hình.

Về phần vấn đề não bộ, bác sĩ cười hỏi: “Lúc cùng cậu ấy nói chuyện, ngài có cảm thấy cậu ấy có vấn đề về trí lực không?”

“Không biết.” Cố Diệp Canh nói: “Chỉ là phản ứng có chút chậm, căng thẳng thì sẽ nói lắp, nói chuyện không có chú ý ngại gì.”

“Vậy là được rồi. Cố tiên sinh, quá trình hồi phục não bộ bị tổn thương vô cùng chậm, không vội vàng được. Ngài không ngại thì nên trò chuyện cùng cậu ấy nhiều, dành nhiều thời gian cho cậu ấy, chứng trì độn này sẽ dần giảm đi. Ngài cũng nên chuẩn bị tinh thần, cậu ấy là bệnh nhân, chúng ta không thể dùng trình độ của người khỏe mạnh mà yêu cầu cậu ấy làm theo.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Còn một thứ chính là ký ức. Cái này thì tôi không dám bảo đảm điều gì. Nếu như ngài hy vọng cậu ấy nhớ ra thì hằng ngày cố gắng đưa ra một chút dẫn dắt, nhưng có muốn nhớ tới hay không thì phải xem bản thân cậu ấy.”

Cố Diệp Canh đi ra từ phòng của bác sĩ, khi hắn quay về gần đến phòng nghỉ ngơi liền nghe thấy một giọng nam hình như nghe qua đâu đó.

“Vinh Quân? Sao cậu lại ở đây?”

9. Chương 9

Cố Diệp Canh bước nhanh, lúc đến gần cánh cửa đúng lúc thấy Vinh Quân đứng lên, nhìn người đàn ông kia mà cười nói: “Tiêu Hủ! Sao anh ở đây?”

Cố Diệp Canh rối rắm nhíu mày.

Nghe thấy động tĩnh của cửa, người được gọi là “Tiêu Hủ” xoay người lại, trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn trông mắt cũng lộ ra một chút kinh ngạc, “Cố thiếu gia?”

Vinh Quân tiến lên hai bước, nhìn chung quanh, “Hai người quen nhau?”

Cố Diệp Canh cố nén lại sự chán ghét, quơ quơ tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe trong tay, ôn hòa nói: “Bác sĩ vừa này khen em, còn bảo tôi giám sát em tập thể hình.”

Vinh Quân hình như muốn nói gì đó, đột nhiên Tiêu Hủ tiến lên, cánh tay muốn cướp báo cáo kiểm tra sức khỏe. May mà Cố Diệp Canh tay mắt lanh lẹ, vốc người cũng cao to mấy phần, dứt khoát tránh qua một bên, không chỉ ngăn chặn được Tiêu Hủ, mà còn sẵn tiện che chắn Vinh Quân.

Gương mặt đẹp trai của Tiêu Hủ nhất thời lạnh xuống.

Bầu không khí có chút lúng túng, Vinh Quân được Cố Diệp Canh che chở, hoàn toàn không hiểu nổi hai người này xảy ra, chuyện gì, chẳng thể làm gì khác hơn là cười ngây ngô điều chỉnh bầu không khí “Tiêu Hủ, hôm nay tôi tới kiểm tra sức khỏe, vị này là Cố tiên sinh là, là...”

Muốn nói câu “Là bạn tôi”, thế nhưng không nói ra được.

Vai đột nhiên bị ôm lấy, thanh âm Cố Diệp Canh lộ ra một loại thâm ý mà anh không hiểu được, “Thật khéo, hôm nay mang người trong nhà đến kiểm tra sức khỏe, trùng hợp lại gặp gỡ Tiêu thiếu gia.”

Vinh Quân còn đang suy nghĩ cụm từ “Người trong nhà”, sắc mặt Tiêu Hủ đã trở nên trầm đi.

Cố Diệp Canh bất động thanh sắc nhìn vị công tử nhà họ Tiêu, chợt nghe đối phương nói với Vinh Quân: “Công việc giới thiệu lần trước cho anh như thế nào?”

Người hắn đang ôm trong khuỷu tay run lên một cái, Cố Diệp Canh cau mày.

Vinh Quân cười miễn cưỡng, cúi đầu xem như là tạ lỗi, “Tôi không làm tốt, sau này cứ quay lại làm công việc trước đây vẫn tốt hơn.”

Lúc này Cố Diệp Canh mới biết, thì ra công việc trợ lý sinh hoạt nghệ sỹ Tinh Hoàn của Vinh Quân là do Tiêu Hủ giới thiệu.

Tiêu Hủ là tiểu thiếu gia nhà họ Tiêu, tính tình tự cai tự đại, kiêu căng khó thuần, không coi ai ra gì, trong giới phú nhị đại luôn nghe danh. Mà dưới trướng Tiêu thị cũng có một công ty giải trí, Ngân Hà chính là đối thủ cạnh tranh của Tinh Hoàn trong nhiều năm qua.

Cố Diệp Canh chỉ cảm thấy có rất nhiều nghi điểm.

Đúng vào lúc này, trên hành lang truyền đến một tiếng “Thiếu gia”, Tiêu Hủ nhìn ra phía ngoài liếc mắt một cái sau đó nói câu tiếp theo “Vậy lần sau tôi tìm cho anh công việc khác”, rồi quay người rời đi.

Vinh Quân thở phào, Cố Diệp Canh nhìn gò má của anh làm bộ vô tình hỏi: “Trợ lý công tác là Tiêu thiếu gia tìm cho?”

“Ừ.” Vinh Quân nhận lấy báo cáo kiểm tra sức khoẻ, lật xem một hồi, khép lại cười cười, “Cố tiên sinh, anh và Tiêu Hủ quen nhau?”

“Đã nói phải gọi là Diệp Canh.”

Vinh Quân vì vì tóc, “Ừ, Diệp Canh.”

” Trên thương trường nhà họ Cố và nhà họ Tiêu có chút qua lại, chúng tôi cũng hay đối mặt nhau.” Cố Diệp Canh nói tới cái này liền trở nên hơi hợt, không chút nào muốn nhắc đến lịch sử tình trường bê tha của Tiêu Hủ, “Hai người quen biết nhau ra sao?”

Vinh Quân hai tay đặt lên bàn, ngồi nghiêm túc, “Lúc trước tôi làm quản lý ở khu nhà... Không phải là quản lý dạng kia, mà làm ở một văn phòng công ty, chủ yếu là dọn dẹp quét tước. Có một hôm Tiêu Hủ ở bên trong biệt thự, tôi có giúp anh ta đánh chết hai con nhện.”

Khoé miệng Cố Diệp Canh giật một cái, “Đánh chết con nhện?”

“Ừ.” Vinh Quân cười có chút bất đắc dĩ, “Anh ta không thường ra ngoài, trong biệt thự cũng không có nhiều người. Lần đầu tiên đúng lúc tôi đang dọn rác ngoài cửa, bỗng nhiên anh ta lao ra kéo tôi chạy vào bên trong, nói, nói trong nhà có con nhện.”

Vinh Quân xòe tay ra diễn tả, “Con nhện to cỡ này nhìn vào đều người ta sợ hãi. Mà không biết tại sao, tôi chẳng cảm thấy sợ chút nào.”

Cố Diệp Canh âm thầm than thở, thầm nghĩ: Em đương nhiên không sợ, con lớn hơn như thế em còn từng cầm ăn qua.

Bình trong cơ quan bình không thường thường huấn luyện trong rừng rậm như binh sĩ dã chiến, thế nhưng một năm có cơ hội một hai lần được đi dã ngoại trải nghiệm học hỏi. Vinh Quân đã từng cho hắn xem qua video anh bắt nhện, hắn nhìn mà cả người nổi da gà, Vinh Quân chỉ biết cười ha ha, nói rằng huấn luyện sinh tồn không có đồ ăn tiếp tế, tóm được cái gì ăn cái nấy, đợi lát nữa liền con nhện này sẽ trở thành món ăn trên bàn của mọi người.

Khi đó Vinh Quân thần thái sáng láng, khuôn mặt tươi cười chiếm hết màn ảnh, sức sống tươi trẻ làm nhịp tim đập của hắn đột nhiên đập mạnh.

Hiện tại Vinh Quân trở nên chất phác mà yên tĩnh, mỗi một ánh mắt đều sẽ khiến hắn hổ thẹn cùng đau lòng.

Vinh Quân tiếp tục nói: “Tôi đánh chết con nhện, sau đó trong nhà Tiêu Hủ liền chạy ra thêm một con, đợi khi xử lý xong anh ta hỏi thu nhập của tôi, tình huống gia đình, còn nói muốn giới thiệu cho tôi một công việc lương càng hơn.”

“Cho nên em đến Tinh Hoàn?”

Vinh Quân gật đầu, “Anh ấy có tìm mấy công việc tốt cho tôi, nhưng mấy cái đó yêu cầu trí tuệ thể lực rất cao, tôi không làm được, liền chọn công việc lương thấp kia.”

Cố Diệp Canh suy đoán một chút, sau đó quyết định không tiếp tục đề tài này, đem báo cáo kiểm tra sức khoẻ bỏ vào ba lô Vinh Quân, tiện tay mang ở một bên vai, dựa vào tay Vinh Quân mà nói “Đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm trưa.”

Vinh Quân kinh ngạc nhìn hắn, một lát sau đôi môi khẽ nhúc nhích, mười phần đang cố nín cười.

“Làm sao vậy?”

“Cố tiên sinh, hay là để tôi đeo cho. Anh đeo cái này có chút...” Vinh Quân liền không nghĩ tới từ thích hợp, muốn cầm ba lô lại, tay lại bị ngăn cho nên hơi vừa căng thẳng, câu chữ không đúng nhất thời bật ra —

“Có chút ngốc.”

Cố Diệp Canh nhìn anh tựa ý thâm sâu, Vinh Quân biết chính mình nói lập tức rút tay về, vánh tai ửng hồng, “Xin lỗi Cố tiên sinh, ý của tôi là cái ba lô này không xứng với anh, chứ không phải nói anh ngốc...”

Tim đập càng nhanh, hình như càng giải thích càng không đúng.

Cố Diệp Canh đề lại khoe môi, cũng không tiếp tục chỉ nói: “Sau này đừng gọi Cố tiên sinh nữa.”

Thang máy khu VIP xảy ra chút trục trặc, hai người đành phải đi bộ tầng lầu khác đi chung thang máy với mọi người.

Người xếp hàng quá nhiều, đẩy tới đẩy lui, chen lấn không cách nào thoát ra được.

Cố Diệp Canh không thích hoàn cảnh này, hắn bèn che cho Vinh Quân cùng lui ra ngoài, dự định lát sau vắng người mới tiến vào thang máy.

Trong hành lang có không ít trẻ con, Vinh Quân xa xa nhìn bọn nhỏ, ánh mắt đặc biệt nhu hòa.

Một bé trai khoảng 8 tuổi bỗng dưng cầm máy chơi game vọt tới, trượt chân một cái ngã xuống đất, nhưng nhóc không hề khóc, vừa nhìn chính là biết ngoan ngoan, bày ra dáng dấp nhún nhún mắt cố nén nước mắt làm người khác cảm thấy buồn cười.

Rất nhiều người đứng cười, còn Vinh Quân lại cau mày, theo bản năng mà tiến lên vài bước muốn đỡ nhóc dậy, lúc bước đến gần chỉ còn tầm ba bốn bước thì đột nhiên ngừng lại, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau.

Mẹ của đứa bé trai đi đến nhìn thấy Vinh Quân đứng gần với con mình nhất, thần sắc lại kỳ quái, hình như đang trốn tránh cái gì, liền cho là Vinh Quân bắt nạt con trai mình, còn đứa nhóc thấy mẹ, rốt cục cũng khóc lớn lên.

Người phụ nữ vừa gấp vừa tức, một bên đỡ con dậy một bên chỉ Vinh Quân mà mắng: “Cậu không được đi! Lớn như vậy còn đi bắt nạt một đứa nhỏ sao? Con trai của tôi mà bị thương, thì cậu đừng hòng sống yên!”

“Tôi...” Trán Vinh Quân tuôn ra từng tầng mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Tôi không có bắt nạt, bắt nạt nó, tôi không có...”

“Con trai của tôi khóc lớn như vậy, cậu còn nói không có?”

Cố Diệp Canh kéo Vinh Quân ra phía sau, khuôn mặt lạnh lùng, “Vị này, con trai bà là tự té, bạn tôi chỉ là muốn đến đỡ nó, người chứng kiến không ít, ở đây cũng có camera, có cần tôi đưa và đi xem lại hay không?”

Người phụ nữ nhìn hắn chằm chằm, cảm thấy khiếp sợ vì luồng khí lạnh lẽo kia, một lát sau dắt con trai đi.

Hắn xoay người, nhìn thấy sắc mặt Vinh Quân còn trắng hơn ban này.

Vào buổi trưa, thang máy thực sự quá nhiều người đứng chờ, Cố Diệp Canh nghĩ tầng này cũng không cao, liền đề nghị đi bộ xuống lầu.

Từ khu kiểm tra đến bãi đậu xe, một đường đều là các phụ huynh mang con em đi khám bệnh, Vinh Quân nhìn thấy liền tránh né bọn họ, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn, khoe môi nhếch hiện ra nụ cười trong suốt.

Cả hai quyết định ăn trưa tại một nhà hàng gần đó. Cố Diệp Canh gọi mấy món ăn bổ dưỡng, cả bàn toàn đồ thanh đạm. Vinh Quân không còn mất tự nhiên nữa, tự mình gấp rau mức canh, có lẽ anh đã có chút nào tín nhiệm hẳn.

Hắn không biết bản thân nên cao hứng hay là nên tự trách mới phải.

Giúp Vinh Quân xới một chén cơm, hắn làm bộ nói lại chuyện vừa rồi, Vinh Quân nhận lấy chén, xin lỗi cười cười, lông mi rũ xuống, khóe mắt tiết ra tia sáng rõ ràng mang theo sự hổ thẹn.

“Tôi rất yêu thích trẻ con, nhìn thấy bọn họ bị thương, tâm lý sẽ cảm thấy khổ sở...” Vinh Quân nói rất chậm, cứ như đang cân nhắc từng câu từng chữ, “Bé trai mới ngã ban nãy, vì là mùa hè nên quần áo mỏng, đầu gối đập mạnh trên đất, nhìn cũng thấy đau. Nếu có người đi lên đỡ nó, tôi sẽ không đến gần, thế nhưng tất cả mọi người đều chỉ đứng cười. Đứa nhỏ, nó rất đáng thương.”

Cố Diệp Canh ngưng mắt nhìn Vinh Quân, lại nghe Vinh Quân nói: “Tôi muốn đỡ nó dậy, không hề nghĩ tới muốn bắt nạt nó.”

Vinh Quân nhú mày lại, ngữ khí cũng gấp một phần, “Trước đây tôi làm hỏng việc, không thể tiếp tục có ý nghĩ xấu xa đối với mấy đứa nhỏ.”

Cố Diệp Canh trong lòng run lên, mới hiểu được vì sao Vinh Quân vừa nãy lại phản ứng như vậy.

— Yêu thích trẻ con, theo bản năng muốn đỡ đứa nhỏ kia dậy, nhưng bởi vì trong quá khứ đã từng cướp hiếp vị thành niên, cho nên không dám tới gần.

— Hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào khi anh bị buộc tội “bắt nạt” đứa nhỏ, mặc dù anh không làm, nhưng tự ti sẵn trong lòng cũng đủ đùn một đòn mạnh vào tâm lý.

Cố Diệp Canh nhớ tới Bách Doãn từng nói trước đây Vinh Quân tìm việc làm có lúc bị mắng “Thích chơi trò luyện đồng”, còn bởi vậy mà bị đuổi đánh qua, liền hiểu rõ bóng ma tâm lý của Vinh Quân lớn đến cỡ nào.

Hắn thay đổi chỗ ngồi sang ngồi cạnh Vinh Quân, nhẹ giọng động viên nói: “Người kia chỉ là vì nhìn thấy con mình khóc nên tức giận nói không biết lựa lời, tất cả mọi người đều nhìn thấy em có ý muốn đỡ đứa nhỏ dậy. Ban nãy vừa mới mất máu, lại đây ăn nhiều chút đồ bổ một chút.”

Vinh Quân sững sốt vài giây mới gật gật đầu, phát ra một tiếng trầm thấp “À”.

Cố Diệp Canh thở dài, qua một lúc lâu nói tới lời bác sĩ dặn, trọng điểm rơi vào chuyện điều dưỡng, dò hỏi: “Nếu không như vậy đi, ở trong thành phố tôi có một ngôi nhà để không, rất gần trường Bách Doãn học, đi bộ tầm một phút là đến. Em và Bách Doãn chuyển tới sống đi, trong khu nhà có phòng tập thể hình, lúc rảnh rỗi có thể rèn luyện một chút. Tôi sẽ dẫn một vị đầu bếp nữ đến, làm cho em chút đồ bổ, đúng giờ sắc thuốc cho em uống.”

Vinh Quân liền vội vàng lắc đầu, “Cố tiên sinh, như vậy sao được!”

“Gọi Diệp Canh.”

“Diệp, Diệp Canh.” Vinh Quân tròn to hai mắt, nghiêm túc nhìn hắn, “Anh đối với chúng ta đã rất tốt rồi, không cần ...”

“Chúng ta là bạn rất thân.” Cố Diệp Canh không nhanh không chậm mà ngắt lời, “Vinh Quân, em không cần khách khí với tôi. Vừa nãy bác sĩ nói cho tôi biết, thân thể em không tốt, chủ yếu là bởi vì lúc trước không có được trị liệu thích đáng, hiện tại chỉ cần điều dưỡng cho tốt thân thể sẽ từ từ khá lên. Tôi có năng lực giúp cho em, em không cần cảm thấy áy náy. Nếu như ngay cả chuyện đơn giản như vậy em cũng muốn cự tuyệt, vậy tức là không coi trọng người bạn này rồi.”

“Nhưng mà...”

Cố Diệp Canh ôn hòa cười rộ lên, “Quan hệ trước đây của chúng ta rất thân thiết, tuy em theo tôi thời gian không nhiều ‘Nhưng mà’.”

Vinh Quân mím môi mím, dằng dấp nỗ lực suy nghĩ làm người khác dễ động lòng thương cảm. Cố Diệp Canh hồi hộp, tận dụng mọi thời cơ, “Chuyển tới đi, thân thể cần được dưỡng dưỡng, tôi sẽ lập ra kế hoạch rèn luyện cho cậu, buổi sáng chạy bộ, buổi chiều bơi lội, sẽ cố gắng sắp xếp hợp lý an.”

Vinh Quân đột nhiên “Ồ” một tiếng, từ chối đến chặt như đinh chém sắt, “Không được!”

“Sao thế?”

“Tôi còn phải đi ra ngoài làm việc.” Vinh Quân nói tới liền thẹn thùng, “Công việc trợ lý mất rồi, cũng may sáng sớm có người đồng nghiệp cùng làm chung bên Nguyệt Hiểu trước đây đến thăm bảo rằng lãnh đạo đã đồng ý cho tôi quay về làm việc.”

Cố Diệp Canh làm cho có thể để anh tiếp tục làm công việc công nhân vệ sinh, cố gắng khuyên nhủ: “Quá cực khổ, dạo này trời còn hay nóng nực, hay là điều dưỡng một quãng thời gian đã.”

“Nhưng tôi muốn tích góp chút tiền.” Vinh Quân nói: “Sang năm Bách Doãn học đại học, ngành y khoa tiền học phí cùng trang trải khá lớn. Nếu như tương lai có thể, tôi còn muốn đưa em ấy ra nước ngoài du học. Hiện tại mà không có đi làm, sẽ không có cách nào tích góp tiền.”

“Bách Doãn muốn học y?”

“Ừ, thân thể tôi không tốt, tương lai lớn tuổi, số lần gặp bác sĩ e rằng so với bây giờ còn nhiều hơn gấp mấy lần.” Tròng mắt Vinh Quân hiện ra tia ôn nhu, “Bách Doãn khẳng khẳng muốn học y, nói rằng học y sẽ thuận tiện sau này chăm sóc tôi.”

Cố Diệp Canh hít thở sâu một hơi, tâm niệm thay đổi thật nhanh, “Thế nhưng cứ cho là về Nguyệt Hiểu làm việc đi, em cũng không đủ tích góp tiền cho nó đi du học?”

Vinh Quân quần bách đồ mắt, âm thanh thấp xuống, “Tôi sẽ cố gắng làm việc...”

“Là bởi vì tích góp tiền, mới đến Tinh Hoàn làm phải không?”

“A...”

“Vậy thì cứ tiếp tục ở lại Tinh Hoàn.”

“Như vậy sao được? Tôi đã bị đuổi việc rồi.”

“Không phải là do em sai, là do em và người nghệ sỹ đó không hiểu rõ quy củ. Anh quay về Tinh Hoàn một chuyến đổi một người nghệ sỹ đáng tin cho em có được không?”

“Chuyện này...”

“Đừng nói ‘Này nọ’ nữa.” Cố Diệp Canh cười, “Tiêu thiếu gia giới thiệu công việc cho em thì em lại nhận, còn tôi thì em cứ mãi không được thế?”

“Không phải không phải như vậy!” trong mắt Vinh Quân tràn đầy cảm kích, do dự hai giây cuối cùng nói: “Vậy thì cảm ơn anh trước Cố tiên...”

“Hả?”

“Diệp Canh, cảm ơn anh.”

Cố Diệp Canh thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy vốn định để Vinh Quân ở cạnh mình làm “Trợ lý”, chính mình cũng thuận bề chăm sóc, sau đó lo lắng sợ bản thân một bước vượt quá lớn, cuối cùng quyết định không nói ra. Cũng may hẳn đã để Vinh Quân trong địa bàn nhà họ Cố, tiền lương nhiều hay ít dễ dàng cân nhắc, cũng không cần lo lắng sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Không nghĩ tới Vinh Quân giật giật đôi môi, hình như có cái gì đó khó nói.

Cố Diệp Canh cũng không thúc giục, chờ đến lúc anh mở miệng.

Quả nhiên, không bao lâu anh liền áy náy mà hỏi: “Diệp Canh, anh giới thiệu việc kà cho tôi, nếu như sau đó tôi muốn thôi việc, anh có tức giận hay không?”

Cố Diệp Canh dở khóc dở cười — hẳn luôn ước gì có thể để Vinh Quân ăn ngon uống mát nuôi ở nhà, làm sao có thể tức giận.

Nhưng mà lời kể tiếp Vinh Quân nói ra lần nữa dấy lên nỗi đau xót trong lòng hắn.

“Nếu như có thể tích góp đủ tiền cho Bách Doãn du học, tôi, tôi muốn thôi việc để làm chút chuyện bản thân muốn làm.”

“Chuyện gì?”

“Ừ... Tôi muốn đến bệnh viện hoặc là cô nhi viện là hộ công, chăm sóc mấy đứa nhỏ bị bệnh.”

Cố Diệp Canh suy nghĩ, vẫn không hiểu được anh muốn làm gì.

“Tôi muốn chuộc tội.” Vinh Quân khi cười có chút sự áy náy, trong mắt lại lập loè hi vọng, “Lúc Bách Doãn còn nhỏ, rất thích nhìn tôi cười, nói lúc tôi cười, trong lòng em ấy sẽ toả sáng, sinh bệnh cũng không còn cảm thấy khó chịu...”

Có lẽ là do đang tự khen mình, Vinh Quân ngượng ngùng cúi đầu, “Cho nên tôi muốn đi chăm sóc những đứa nhỏ giống Bách Doãn năm đó. Chỉ có như thế, chướng ngại trong lòng tôi mới được khắc phục... Tuy rằng hiện tại tôi không có bản lĩnh gì, nhưng anh cũng nói, lúc ở trong bộ đội vô cùng lợi hại, bảo vệ mấy đứa nhỏ yếu ớt không có vấn đề gì đâu...”

Vinh Quân nói một quãng, Cố Diệp Canh lắng nghe mà viền mắt nóng lên, hắn giơ tay xoa xoa, trong cổ họng cũng dâng lên từng đợt chua xót.

“Nhưng mà đây đều là chuyện sau này.” Vinh Quân nhẹ nhàng hắt đầu, cười nói: “Hiện tại mục tiêu của tôi là nhanh chóng tích góp tiền, để cho Bách Doãn giống như những đứa trẻ gia đình bình thường học hành thật tốt, tương lai làm bác sĩ người người tôn kính, cưới được người em ấy yêu, sau đó sinh ra đứa dễ thương... Tôi hy vọng Bách Doãn có một cuộc sống tươi sáng, ấm êm.”

10. Chương 10

Cố Diệp Canh để Vinh Quân ở trong căn nhà mình mua năm đó, mặc dù đã mười năm trôi qua, nhưng nơi này nằm trong khu cao cấp, thiết bị hiện đại tân tiến, nội thất nhiều năm không ai ở chỉ cần quét dọn một phen sẽ mới toanh như lúc mua.

Vinh Quân đứng ở phòng khách rộng rãi thoáng mát, kính ngạc liếc mắt hiện rõ mòn mọt. Cố Diệp Canh cho là anh vừa mới chuyển sang môi trường mới, tạm thời chưa thích ứng kịp, một lát sau nghe anh mừng rỡ nói: “Cái này... Quả thực rất giống!”

“Giống cái gì?”

“Giống với giấc mơ ngôi nhà tôi thường mơ thấy nhiều lần.”

Đồng tử Cố Diệp Canh thu nhỏ, thấy khoẻ môi Vinh Quân gợi lên nụ cười hiền hoà.

“Không rõ lần đầu mơ tới là lúc nào.” Vinh Quân đứng ở trước ban công của cửa sổ sát đất, tay phải sờ mặt kính, âm thanh có chút run rẩy, “Làm sao mà giống như thế...”

Tim Cố Diệp Canh như thắt lại, nhớ tới khoảnh khắc mười năm trước ở đây hôn môi Vinh Quân, còn cam kết đây là “gia đình” của hai người, ngày đó bọn họ điên cuồng làm tình, Vinh Quân cắn môi hắn, khăn khăn gọi tên của hắn.

Vinh Quân nhẹ nhàng mở cửa sổ sát đất, đứng ở ban công đón lấy ánh nắng sáng lấp lánh. Tia sáng chiếu vào thân thể đơn bạc của anh, da dễ được ánh sáng rọi vào ngỡ như trong suốt. Cố Diệp Canh than nhẹ một tiếng, cười đi lên phía trước, “Nếu có thể mơ thấy thì có thể nói rằng em có duyên với ngôi nhà này. Sau này em cứ ở đây cùng Bách Doãn, đợi lát nữa anh dẫn em đi gặp một vị đồng y.”

Bách Doãn đối với chuyện dọn nhà vốn có chút mâu thuẫn, liền đi tới khu đó mà “Dò xét” một vòng, nhìn thấy thiết bị tập thể hình cùng vòng đai xanh (khu vực cây xanh bao quanh), không chỉ chủ động xách hành lý cho Vinh Quân mà còn xung phong nhận việc sắc thuốc cho anh uống.

Mấy năm nay Vinh Quân chủ yếu dùng những loại thuốc tây tương đối rẻ tiền. Thuốc bắc giá đắt, lại còn phải trị liệu trong thời gian dài, anh không uống nổi. Coi như uống được, anh cũng không nỡ phung phí tiền.

Xem bệnh xong, Cố Diệp Canh mua găng chục thứ thuốc quý như vàng trở về. Anh bần khoản, suy nghĩ xem bản thân phải làm sao để từ chối, cuối cùng viện kỷ do sợ đắng.

Cố Diệp Canh động viên anh: “Sợ đắng cũng phải uống.”

Năm đó, Vinh Quân thật sự sợ đắng.

Rất khó mà tưởng tượng rằng một vị quân binh mạnh mẽ hiên ngang lại sợ cái đắng của Đông y, uống một chén thuốc khổ đến nỗi phải rơi nước mắt.

Mùa đông mười năm trước, có một bệnh dịch hoành hành, cơ quan nắm chắc các chiến sĩ thế nào cũng sẽ “trúng đạn”, đại đội trưởng đội cảnh vệ vì đau lòng binh của mình nên bảo nhà bếp nấu một nồi thuốc to, mỗi người ai cũng phải uống.

Cố Diệp Canh đúng lúc đến cơ quan tận mắt nhìn thấy Vinh Quân bị đại đội trưởng cùng một trung đội trưởng buộc uống thuốc, một cái chén to, uống đến đỏ cả mặt, mặt mũi nhăn như khỉ, còn rớt gai giọt nước mắt.

Đại đội trưởng mắng “Mẹ nó”, một trung đội trưởng cả kinh không ngậm mồm vào được, các chiến sĩ khác cũng cười phá lên, Vinh Quân chỉ cảm thấy mất mặt, lau ước mắt quăng cái chén thuốc bỏ chạy.

Cố Diệp Canh rất muốn cười nhạo anh, lại cảm thấy đáng đáp anh khi bị đắng vừa đáng yêu vừa đáng thương, kục trong áo mình tìm ra một cục kẹo sữa bò, nhanh chóng xé ra nhét trong miệng anh.

Anh hấp tấp nhai cốt ca cốt kết, lúc nuốt xuống còn lờm một cái, đáng vẻ thô bạo hiếm thấy, “Mẹ, đây là cái thuốc chó gì, giết ông luôn cho rồi!”

Mới vừa nói xong thì trán bị cốc cho một cái, anh cau mày nhăn mũi nhìn Cố Diệp Canh.

Cố Diệp Canh đùa anh chơi đến vui, giả vờ uy nghiêm nói: “Dám chửi bậy hả?”

“Không chửi.” Anh lập tức nhận sai, le lưỡi một cái rồi tập kích túi áo Cố Diệp Canh, vừa mò vừa hỏi: “Còn kẹo không? Cho em viên nữa đi.”

“Không còn, chỉ có viên kia thôi.” Cố Diệp Canh hỏi: “Em còn phải uống thuốc kia mấy lần?”

“Uống ba ngày!” Vinh Quân làm ra dáng vẻ sắp sửa hy sinh tới nơi, “Giết em chết cho rồi!”

Cố Diệp Canh vừa đau lòng lại cảm thấy chơi vui, ngày sau mua cho anh cả một hộp, vắn vè tai anh nói, “Anh Quân, anh cũng thiệt mất mặt, là một quân nhân mà uống thuốc Đông y cũng khóc, có phải chỉ có mình anh là kỳ như thế phải không?”

Đương nhiên anh biết mất mặt, chủ đành thở dài, không đầu không đuôi tìm lý do, “Chắc là từ nhĩ đến lớn em đều ngọt.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Cố Diệp Canh cố định cằm của anh, quét sạch từng chút ôn nhuần trong khoang miệng. Hắn hôn xong liền tổng kết một câu: “Anh Quân đúng là ngọt.”

Mười năm sau, sự ngọt ngào kia dường như đã hao mòn không còn trên người Vinh Quân, nhưng tật sợ uống thuốc Đông y dường như chưa thay đổi, thậm chí nghĩ thấy mùi thuốc Đông y sẽ theo bản năng trốn qua một bên.

Bách Doãn bưng thuốc Đông y đi ra, cùng người giám hộ ép anh uống, anh không đấu lại đành nhấp một miếng, cả mặt cũng đỏ rần.

“Anh uống nhanh đi nà! Có ai sợ như anh đâu?” Bách Doãn thúc giục: “Em còn một buổi tự học vào buổi tối đó.”

Cố Diệp Canh xuống lầu mua về một hộp kẹo sữa bò, lấy ra một viên, “Uống xong thì ăn cái này.”

Vinh Quân cũng không phải trẻ con cần được mọi người dỗ, anh không muốn gây thêm phiền phức gì cho nên nín thở một cái, ngửa đầu uống sạch sành sanh, lúc đặt chén xuống mặt mạnh xanh xao, cứ như bị thuốc đắng làm hỏng.

Cố Diệp Canh lập tức đem kẹo sữa bò bỏ vào miệng anh, anh không nhin nổi mà ngậm vào, đầu lưỡi vô tình đụng phải ngón tay Cố Diệp Canh.

Bách Doãn đã ra ngoài đến trường học, Cố Diệp Canh bất động thanh sắc mà đưa ngón tay dịch đến bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái.

Điện thoại di động vang lên không đúng lúc, là của Hải Lê gọi đến.

Cố Diệp Canh liếc mắt nhìn, rồi trực tiếp nhấn tắt. Vinh Quân ăn kẹo không nhai chớp chớp như trước đây nữa, mà chỉ nhẹ nhàng mím môi, thấy điện thoại di động bị ngán tắt, liền nhìn Cố Diệp Canh nghi ngờ hỏi: “Không nghe sao?”

“Không có chuyện gì.” Cố Diệp Canh lấy khăn giấy lau chút thuốc còn sót lại rồi lấy ra một tờ danh thiếp, “Tôi đã sắp xếp công việc cho em, chừng nào em đi được thù nui với tôi, tìm người trên danh thiếp này, Từ Phàm.”

Vinh Quân nhẹ nhàng “À” một tiếng, cầm lấy danh thiếp: “Từ Phàm là trợ lý của Quý tổng?”

“Đúng, cậu ta sẽ dẫn em đến đoàn đội của Diêu Diệp” Cố Diệp Canh cười cười, “Tiểu Diêu rất tốt, cậu ta sẽ không làm khó em. Nhưng mà anh nghe nói cậu ấy mới vừa đi nam bộ quay phim, em không cần chạy theo, trước tiên cứ ở công ty làm quen một chút.”

Vinh Quân đã từng gặp Diêu Diệp ở Tinh Hoàn, đối với vị minh tinh ôn hòa lễ độ này ấn tượng rất tốt, nghe nói mình được điều đến đoàn đội của cậu thì khẩn trương đến mức nói lắp, “Diêu, Diêu, Diêu Diệp?”

“Ừ, đoàn đội của cậu ấy nhiều người, sẽ có người an bài công việc cho em, trước tiên cứ học những cái mình có thể làm, không cần phải gấp, cứ từ từ.” Cố Diệp Canh nói: “Nếu có cái gì không thích ứng được thì em cứ việc nói cho tôi biết. Vinh Quân, chúng ta là bạn bè, khám bệnh cũng được, tìm việc làm cũng được, em không cần khách khí với tôi.”

Hai ngày sau, đây là lần thứ hai Vinh Quân đến Tinh Hoàn, anh mang theo balo chứa thuốc mình cần uống và hộp kẹo Cố Diệp Canh mua cho.

Từ Phàm tươi cười tiếp đón rồi dẫn anh đến đoàn đội Diêu Diệp. Suốt lúc đi anh luôn cúi gầm mặt, lo lắng sẽ gặp được Hải Lê và Viên Chiêu, xui xẻo thay, cửa thang vừa mở ra, người đứng ở ngoài cửa đúng lúc lại chính là Hải Lê.

Hải Lê nhăn mày, do có Từ Phàm ở đây đành phải âm thầm dè xuống lửa giận, lạnh lùng liếc mắt anh cười khan một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Đêm đó, Cố Diệp Canh nghe điện thoại của Quý Chu Hành—— “Ngày mai em mang Khâu Thành đến Phong Bách Độ.”

Cố Diệp Canh mơ hồ nhớ tới bộ dáng Khâu Thành —— gầy gò, thanh tú, trầm mặc, thành thật, mới nhìn liền cảm thấy không hề giống lính mũi nhọn chút nào

Khi đó Khâu Thành mới vừa bị xâm phạm, toàn thân một mùi chết chóc nặng nề, không biết hẳn là ai chỉ mở to đôi mắt vô hồn mê man mà nhìn hắn.

Nếu không phải là có người kéo hắn đi, có lẽ gần đã đập tên này mấy cú.

Bây giờ gặp lại Khâu Thành, lửa giận trong lòng còn dồi dào hơn so với mười năm trước.

Cai người đàn ông có chút phát tướng đứng ở trước mặt hắn, tóc tai đầy mỡ, cúi đầu nói: “Chào, ông chủ Cố.”

Hắn để cho Khâu Thành ngồi xuống, thái độ không tính là tàn nhẫn, lại lộ khí thế bức hàn rét run, “Anh em tôi xảy ra chút chuyện với cậu, nếu cậu tự nguyện đến chắc là có lời muốn nói. Tôi không ép buộc cậu, tôi chỉ muốn biết chân tướng.”

Ánh mắt Khâu Thành chớp chớp, hai tay không ngừng mà xoa tới xoa lui, đôi môi co giật run rẩy nhưng vẫn ngoan cố không nói ra chữ nào.

Cố Diệp Canh từng tra hỏi vô số người, hần nhìn dáng vẻ của cậu, suy đoán trong lồng ngực chậm rãi kéo tới. Lúc này hần chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, chậm rãi mở miệng, “Chuyện năm đó, hi vọng cậu có thể thành thật nói cho tôi nghe.”

Khâu Thành chặt chẽ siết lấy hai tay, sau đó tự tát mình một cái.

Trong lòng Cố Diệp Canh nặng thêm một phần.

“Tôi xin lỗi đội trưởng! Tôi xin lỗi đội trưởng!” Giọng Khâu Thành trở nên ngọt ngào nghẹn ngào, đáy mắt ửng hồng đều là sợ hãi cùng xấu hổ, gần như mất khống chế gầm nhẹ: “Là tôi hại đội trưởng... Nhưng tôi không còn cách nào khác, có người ép tôi làm, mười năm này không ngày nào mà tôi thôi hối hận về những việc mình đã làm cả...”

Cố Diệp Canh cắn chặt răng, nhắm mắt cố gắng chặn lại sự đau đớn cùng dần vật, trầm giọng nói: “Nói đi, chuyện gì đã xảy ra.”

Khâu Thành che mắt, vai không ngừng run rẩy, qua hơn mười phút mới tỉnh táo lại, nghẹn ngào mở miệng, “Chuyện cướp hiếp kia, là tôi vu oan cho đội trưởng, đội trưởng anh ấy... Anh ấy vốn không hề làm gì cả!”

Cố Diệp Canh nghe thấy xương ngón tay mình phát ra tiếng khanh khách, ánh mắt sắc bén như thanh đao nhìn về phía Khâu Thành.

Khâu Thành thở dài một tiếng, “Là một vị chiến sĩ có danh có thể ép buộc tôi, tôi cũng không còn cách nào. Nếu như không nghe theo, thì một binh lính nhỏ bé như tôi suốt đời sẽ không được đề bạt thăng cấp.”

“Là ai.” Giọng Cố Diệp Canh khàn khàn, “Người đó là ai?”

Khâu Thành trở nên sợ hãi, “Hắn rất...”

“Hắn là ai!”

“Chu...” Hầu kết Khâu Thành chuyển động mấy lần, rốt cục vì quá hổ thẹn đành nói ra cái tên, “Chu Dật.”

Cố Diệp Canh căng thẳng, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, bật môi ra cũng không nói nổi từ nào.

Ngay cả Quý Chu Hành ngồi ở một bên cũng đứng lên, khó có thể tin quát: “Chu Dật? Làm sao có thể như thế?”

Khâu Thành càng căng thẳng hơn, mồ hôi bắt đầu thấm ướt cả trán run rẩy nói: “Thực sự là hắn, tôi không lừa hai anh đâu! Tôi biết gia thế của anh ta rất lớn, bằng không tôi cũng chẳng nhận lời. Ông chủ Quý, anh đã đồng ý bảo vệ tôi, anh không thể nuốt lời!”

Quý Chu Hành nhíu chặt đôi lông mày, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Cố Diệp Canh. Cố Diệp Canh đứng dậy, rút ra một điều thuốc, châm nhiều lần cũng không ra lửa đột nhiên nổi điên đập hộp thuốc cùng bật lửa xuống đất.

Có chết hần cũng không dám tin, người hại Vinh Quân lại là Chu Dật.

Quý Chu Hành đi tới vỗ vỗ vai anh họ, hần hít sâu để tìm lại chút lý trí, “Nói tiếp.”

“Lúc còn là lính mới, tổ chức quân sự của tôi không tệ, được giao vị trí chủ chốt ở đội 2.” Khâu Thành ực một hớp nước, cố hết sức làm lời nói của mình đáng tin “Đội trưởng đối với tôi rất tốt. À, phải nói là anh ấy đối với tất cả chúng tôi đều rất tốt. Chỉ là khi đó tôi chăm chỉ hơn so với những người khác, bình thường thích theo anh ấy học hỏi, anh ấy hỏi gì tôi đáp nấy, không giữ lại cái gì dạy hết kỹ năng cho tôi. Cho nên trong mắt người khác, anh ấy đối với tôi vô cùng tốt.”

Khâu Thành dừng một chút, dấm máu cái lên trán mình, “Không nghĩ tới chỉ vì như vậy mà tôi bị Chu Dật theo dõi.”

“Hắn tìm tới tôi nói rằng muốn tôi giúp hắn ‘Làm việc’, cam kết rằng sau khi tôi huấn luyện xong sẽ phân cho tôi đến một liên đội tốt, một năm sau đề cử tôi vào chiến khu của chiến sĩ tình anh, còn giúp mẹ tôi chữa bệnh. Sau khi nhập ngũ thì mẹ tôi phát hiện bản thân bà bị ung thư gan, cả nhà tôi lấy đâu ra nhiều tiền chữa cho bà. Hơn nữa Chu Dật nói, hắn đã nói cho tôi biết kế hoạch của hắn, nếu như tôi từ chối, hắn sẽ dễ dàng phá hủy tương lai của tôi”

Cố Diệp Canh dựa vào bên tường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Quý Chu Hành lạnh lùng nói: “Tôi không có hứng thú nghe chuyện khó xử của anh, chuyện mượn cớ này tôi nói trăm lần cũng được. Ngày hôm đó cậu và Chu Dật đã làm cái gì?”

Mồ hôi trên mặt Khâu Thành cũng dần biến mất, cậu quần bách nắm chặt quần dài, khó khăn lên tiếng, “Chu Dật đã sớm ngờ tới lúc đó đội trưởng sẽ uống say, còn kêu tôi kích động bảo mọi người rót rượu. Lúc tôi đỡ đội trưởng leo lên khu huấn luyện, Chu Dật liền ở phía sau. Đèn đường đoạn đó bị hỏng, góc khuất camera ở chỗ nào chúng ta đều rất rõ ràng, không cần lo lắng sẽ bị chụp ảnh hay bắt gặp.”

“Lúc đó thực ra lớp trưởng còn có một chút thần trí, biết là tôi ôm anh ấy, cho nên sau khi tỉnh rượu, anh ấy cũng cho là chúng tôi xảy ra chuyện thật.” Khâu Thành nuốt ngụm nước bọt, “Chu Dật đứng ở ngoài tầm mắt, bảo tôi cõ quần anh ấy.”

Cả người Cố Diệp Canh phát lạnh, toàn thân nặng nề bị mây mù kéo tới.

Khâu Thành trầm mặc một lúc lâu, rốt cục nói ra chuyện cũ mười năm phủ đầy bụi rêu.

“Tôi lấy tay giúp Vinh Quân đứng lên, sau đó Chu Dật bảo tôi ngồi lên. Tôi bảo tôi không dám, kêu hắn thu tay lại, nhưng hắn ép buộc tôi, nói tôi nếu như không giúp thì sẽ không đưa tiền cho mẹ tôi trị liệu nữa, tôi..” Khâu Thành ôm đầu, gấp gáp thở dốc, “Tôi không còn cách nào khác. Thế nhưng lúc tôi định vào thì đội trưởng đẩy tôi ra một cái. Chu Dật đột nhiên thay đổi chủ ý, bảo tôi lấy tay làm cho đội trưởng ra là được rồi. Tôi làm theo, không, không hề nghĩ tới...”

Trong phòng khách quanh quẩn tiếng khóc trầm thấp của Khâu Thành, một lát sau Quý Chu Hành mới nói: “Báo cáo điều tra nói hạ thể của cậu có vết tích xâm phạm, hậu môn cùng giữa hai chân có tinh dịch. Tinh dịch là của Vinh Quân, mà vết tích xâm phạm là của Chu Dật làm ra phải không?”

Khâu Thành khóc lóc gật đầu, tự cho mình một bạt tai, “Tôi xin lỗi đội trưởng! Tôi và Chu Dật đều là súc sinh!”

Cố Diệp Canh dường như không còn sức để đứng thẳng nữa.

Quý Chu Hành nắm cổ áo Khâu Thành, lạnh lùng nói: “Cậu có biết là cậu đã hủy hoại cả đời Vinh Quân hay không!”

Khâu Thành tử căn môi dưới gật đầu, “Tôi biết, tôi biết, tất cả chuyện sau khi đội trưởng rời đi tôi đều biết hết!”

Cố Diệp Canh rùng mình, “Chuyện quán bar cũng do các người làm?”

“Không phải, lần đó thực sự là bất ngờ.” Khâu Thành nước mắt giàn giụa, “Còn chuyện xâm phạm mới là Chu Dật tìm người làm. Tôi chỉ nghĩ đội trưởng ít ra cũng chỉ bị khai trừ, không ngờ anh ấy lại bị... Bị thảm đến như vậy. Tôi xin nghĩ đến xem thì thấy anh ấy bị một đám người vây quanh đánh. Lúc đó anh ấy chưa bị thương, người lợi hại như vậy chỉ biết ôm đầu mà gục xuống mặt đất, một chút cũng không chịu động tay.”

Cố Diệp Canh ù tai, dường như thấy được hình ảnh người thanh niên ấy nẩy cùng bất lực của mười năm về trước.

“Đời tôi coi như xong, làm xong chuyện mất nhân tích, ngay cả mẹ tôi cũng chịu không được.” Khâu Thành thở dài một tiếng, “Biết được thương tổn của đội trưởng tôi cũng không muốn ở lại quân đội. Lúc xuất ngũ

Chu Dật cho tôi một khoản tiền, một đồng tôi cũng không động, ông chủ Cố cùng ông chủ Quý có thể giúp tôi đưa tiền đó cho anh ấy không? Tôi đã nợ anh ấy quá nhiều.”

Quý Chu Hành gơ tay đánh một quyền, “Không cần làm bộ làm tịch, nếu như cậu thật sự có tâm giúp, đã sớm lấy số tiền kia chữa bệnh cho Vinh Quân. Hiện tại cậu nghĩ Vinh Quân còn cần chút tiền này hay sao?”

“Tôi...” Khâu Thành gần quỵ trên mặt đất, “Lúc đó tôi thực sự không còn cách nào khác!”

Cố Diệp Canh thất hồn lạc phách quay người lên lầu, Quý Chu Hành gọi một tiếng “Anh”, nhưng hần đường như không nghe nên không có phản ứng nào.

Một lát sau, lầu hai truyền đến tiếng khóc ngọt ngào chứa đầy nỗi ân hận.

Mười năm qua, hần vẫn cho là Vinh Quân phụ lòng hần.

Bây giờ mới biết, là hần không tin tưởng, suy nghĩ phiến diện mà phụ lòng Vinh Quân.

11. Chương 11

Quá trình Khâu Thành thăng thần được ghi hình lại, Cố Diệp Canh nhốt chính mình trong thư phòng kính ngạc nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, ánh mắt thê lương trống không nhìn vào cái khoảng mười năm trước, lúc Vinh Quân vẫn còn là chàng trai 21 tuổi.

Vinh Quân diện một bộ quần áo sắc sỡ, dưới ánh mặt trời xoay người, phất tay nhìn hần, lộ ra cái răng nanh tinh nghịch.

Nụ cười kia cứ như con dao bén nhọn đâm vào mắt hần.

Quý Chu Hành đẩy cửa vào, ném USB trên tay cho hần, “Khâu Thành có một đoạn ghi âm trò chuyện cùng Chu Dật, em đã nghe, Khâu Thành không có nói dối, người hãm hại Vinh Quân quả thật là Chu Dật. Vậy anh định làm gì? Trực tiếp bắt Chu Dật đến xin lỗi Vinh Quân, hay là đem chứng cứ giao cho quân đội làm sáng tỏ chân tướng?”

Thư phòng không có mở đèn, rèm cửa sổ dày chặn lại cái nắng gắt của ngày hè, ánh sáng màn hình ánh sáng rọi vào gương mặt lạnh lùng của Cố Diệp Canh, làm cho ánh mắt của hần càng hiện ra tia nham hiểm.

Lúc lâu sau hần mới đứng dậy, “Điều không được.”

“Tại sao?”

“Tạm thời không thể nói cho Vinh Quân nghe.”

Quý Chu Hành ngăn ra, gấp gấp hỏi: “Anh định để anh ta cả đời mang danh ‘Xâm phạm vị thành niên’?”

Cố Diệp Canh nhắm mắt lại.

“Đ*!” Quý Chu Hành bỗng nhiên phản ứng lại, “Lẽ nào anh không nỡ ra tay với Chu Dật? Con mẹ nó anh...”

“Anh còn hận đến muốn bắn chết hần nữa.” Cố Diệp Canh quay đầu lại, cả người sát khí.

“Vậy anh sao không chịu nói?”

“Hiện tại nếu nói chuyện phát sinh năm đó cho Vinh Quân nghe, chỉ có làm tổn thương em ấy lần nữa.” Cố Diệp Canh nhẹ giọng than thở, “Chu Hành, cậu không biết Vinh Quân năm đó chói mắt rực rỡ, tương lai sáng lạn như thế nào đâu, nhưng tôi biết rất rõ. Mười năm này, Vinh Quân đã chấp nhận cái ‘Sai’ kia, nỗ lực gian nan đi về phía trước. Hiện tại nếu như anh nói cho em ấy biết — Vinh Quân, em bị người ta bày mưu hãm hại, cuộc đời của em vốn không nên thành ra như vậy, cả đời này của em bị người ta hại đến nát tan. Vinh Quân sẽ làm sao? Có thể hay tiếp thu nỗi hay không? Có khi nào em ấy không chịu được liên diên luôn hay không?”

Quý Chu Hành á khẩu không trả lời được.

“Em ấy chắc chắn sẽ điên dại.” Giọng Cố Diệp Canh trầm đi mấy phần, “Hiện tại coi như nếu anh bắt Khâu Thành cùng Chu Dật quỳ trước mặt Vinh Quân nhận sai, cung cấp bằng chứng cho cơ quan chứng minh vô tội, có thể thay đổi được gì sao? Cho Vinh Quân nghĩ rằng bản thân không xâm phạm người, mà là bị người ta hại? Để cho người khác biết tương lai của em ấy không phải do em ấy tự hủy, mà là bị người ta hại?”

Cố Diệp Canh lắc đầu, “Cái đó chỉ là vết dao đâm vào vết thương đang dần khép miệng của Vinh Quân mà thôi.”

“Cứ tính dễ như vậy?” Quý Chu Hành cau mày, một lát sau gợn lên nụ cười lạnh, “Anh muốn buông tha cho Chu Dật?”

“Không. Anh có kế hoạch của riêng mình.”

“Em không tin! Anh chính là vì không bỏ được Chu Dật!”

Cố Diệp Canh cười khổ, “Người anh không bỏ xuống được, chỉ có Vinh Quân.”

Quý Chu Hành đưa ngón trỏ ra, cách một khoảng chỉ vào mặt hắn, “Chuyện năm đó, cũng có một phần lỗi của em, nếu như anh không định đòi lại chút gì cho Vinh Quân, vậy thì để em tự mình ra tay.”

“Cậu đừng hồ đồ.” Cố Diệp Canh lạnh lùng nói, “Khi nào cần giúp anh sẽ tìm Ngôn Thịnh hỗ trợ, hiện tại Vinh Quân làm việc Tinh Hoàn, nhờ cậu để ý một chút, đừng để cho ai bắt nạt Vinh Quân.”

Quý Chu Hành đề lại khoe môi, một lát sau lại nói: “Thân thể của anh ta có thể khôi phục như cũ không?”

Cố Diệp Canh nhìn khoảng trống tối tăm “Chỉ mong có thể.”

“Nếu như không thể?”

“Vậy anh sẽ không để cho Vinh Quân chịu thêm thương tổn nào.”

Chợp mắt một cái, Vinh Quân đã kìm việc ở Tinh Hoàn được nửa tháng. Diệp Diệp vẫn chưa trở về, nhưng anh cũng có gặp mặt y qua buổi trò chuyện video call. Hằng tuần anh đều bị Cố Diệp Canh đi khám bệnh đông y, còn mua mấy bao lớn bao nhỏ được liệu quý giá.

Đối với anh mà nói, những ngày tháng này trải qua vô cùng bình yên. Nhưng đối với nhím nghệ sỹ quản lý Tinh Hoàn mà nói, gần đây lại nghe tin bất quá của một người.

Có người nói — vị tổng tài Quý Chu Hành quanh năm không quản chuyện có thể tháo xuống được luôn rồi, bây giờ mỗi ngày Cố tiên sinh đều đến dò xét công ty.

“Nhất định là như vậy, tuy là Cố tiên sinh trước đây cũng tới, nhưng chưa từng tới nhiều như vậy!”

“Đúng rồi, Cố tiên sinh bận rộn như vậy chắc là đến thăm Hải Lê đó?”

“Khẳng định không liên quan tới Hải Lê, mấy người không phát hiện sao, cái tên tiểu tiện nhân đó đã hết được súng ái rồi!”

“Ồ? Không thể nào!”

“Làm sao không thể nào chứ? Trước đây gần nói chuyện với ai cũng hất nạt lên trời giọng điệu ra lệnh? Gần đây tự dưng biến thành bộ dạng oán phụ, chắc là bị Cố tiên sinh dày vào lãnh cung rồi.”

“Oa! Vậy có phải là tôi có cơ hội rồi không? Trời ơi vị Cố tiên sinh kia!”

“Thôi đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

Vinh Quân mới đến, hơn nữa anh còn đánh lo lắng gặp phải Hải Lê nên tay chân lóng ngóng, ở công ty chỉ đợi bên trong phòng làm việc của đoàn đội Diệp Diệp, nghiêm túc chỉnh lý các văn kiện quản lý đưa cho, từ chối không tham gia đàm tiếu, biết thân biết phận, làm xong thì chủ động cùng Phùng Lập đánh báo cáo, còn hỏi có ai có việc cần nhờ giúp hay không.

Phùng Lập là người quản lý đứng đầu trong Tinh Hoàn, công phụ ghé gồm nhất chính là nghe lời đoán ý. Lúc trước Từ Phạm dẫn Vinh Quân một thân chất phác đáng về đưa tới đoàn đội của Diêu Diệp, y liền hiểu rõ người này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài, cho nên công việc chỉ tượng trưng đưa cho, không dám làm cho anh mệt, những chuyện như tặng ca không bao giờ xảy ra.

Tính tình Vinh Quân hướng nội, tuy không quen việc mình quá rảnh, nhưng cũng sẽ không nhiệt tình nhận việc hoặc là nói chuyện phiếm. Lúc người khác ngồi chơi điện thoại di động, anh đều ngồi im ở vị trí của mình, lật xem một quyển Anh ngữ lớp 11 ghi đầy chú thích.

Bách Doãn trời sinh thông minh lại còn chăm chỉ, ngoại trừ ngữ văn, các môn khác đều vô cùng xuất sắc, bây giờ đã không còn dùng tới sách giáo khoa. Vinh Quân biết đầu óc mình có vấn đề, nghe người ta bảo nói nhiều nhìn nhiều sách sẽ tiến bộ, mấy cuốn sách ở ngoài giá quá đắt, anh không nỡ mua, những năm gần đây hay “Cướp đoạt” những cuốn sách Bách Doãn không dùng tới để nhìn một chút.

Sách lý hoá xem không hiểu, cũng không sao.

Tuy rằng Ngữ văn có thể xem hiểu, nhưng mà mấy cái “tư tưởng văn chương” không có chú thích lại, càng đọc càng thấy mệt, anh biết đầu óc kỳ quái của mình đã không còn cách cứu vãn, mãi đến tận lúc Bách Doãn lên lớp 9 mới viết một bài kiểm tra toàn dấu đỏ, phê bình nói: “Sau này anh đừng đọc sách ngữ văn, em thông minh như vậy còn làm sai, anh tổn thương làm gì? Xem sách tiếng Anh đi, trên sách giáo khoa có chú thích rất tỉ mỉ. Nếu anh có khả năng thì có thể học khóa Bồi Bồi, tiếng anh rất thực dụng, học thuộc lòng từ đơn trong sách cũng có thể giúp trí tuệ khôi phục.”

Từ ba năm trước Vinh Quân đã bắt đầu tự học tiếng anh trung học, mỗi buổi tối cùng Bách Doãn chen chúc nhau dùng chung một cái đèn, Bách Doãn làm bài tập, anh im lặng xoay lưng học từ, đến nay đã gặm xong tất cả tài liệu tiếng anh sơ cấp cùng lượng lớn bài tập, mấy hôm trước mới vừa học xong nội dung cao nhất.

Lúc mới học vô cùng vất vả, không nhớ được từ đơn, phát âm cũng không chuẩn, trong nhà lại không có máy điều hoà không khí, chỉ có một cái quạt máy vang vọng. Mùa hè nhiệt độ cao, anh thường xuyên nhớ không ra, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng ý nghĩ “Cứ thể từ bỏ” vẫn chưa từng xuất hiện.

Đã có thể học thuộc lòng, bây giờ tuy rằng anh vẫn còn có chút trì độn, nhưng trình độ đã tốt hơn nhiều so với ba năm trước.

Cố Diệp Canh thường xuyên đến nhìn anh, không phải mỗi lần đến đều nói cho anh biết mà thường chỉ đứng ở xa xa nhìn một chút, gọi điện thoại hỏi anh uống thuốc đúng hạn hay không.

Tuy rằng sợ đắng, mà thuốc Đông y phải uống một ngày ba lần, nhưng anh chưa từng bỏ một lần nào.

Vừa là vì thân thể của chính mình suy nghĩ, cũng là vì không muốn phụ lòng tốt của Cố Diệp Canh.

Anh chỉ cảm thấy có chút lúng túng khi uống thuốc ở công ty.

Thuốc Đông y vị rất nồng, thân thể anh lại yếu, không thể uống thuốc nguội lạnh vì vậy phải tới phòng nghỉ ngơi bỏ vào lò vi ba mà hâm lại.

Buổi chiều trong phòng nghỉ ngơi thường có đồng nghiệp chợp mắt hoặc cùng nói chuyện phiếm, mỗi khi vị thuốc Đông y vị tỏa ra làm rất nhiều người đều cau mày. Anh bắn khoăn, xin lỗi liên tiếp, nhưng vẫn thường xuyên bắt gặp những ánh nhìn khinh thường.

Anh không kể chuyện đó cho Cố Diệp Canh — loại chuyện nhỏ này đối với anh mà nói căn bản không tính là khổ gì, có lần Tiêu Hủ gọi điện thoại cho anh, hỏi đang làm gì thế. Lúc đó anh mới vừa uống hết thuốc Đông y, đắng thất đến đầu lưỡi, tùy ý nói câu “Uống thuốc Đông y, quá ngợy”, sau lần đó, Tiêu Hủ tự mình đưa tới bánh ngọt ba ngày liên tiếp.

Tiểu thiếu gia nhà họ Tiêu làm đến mức quá phô trương, thậm chí lần thứ ba đưa bánh ngọt còn tặng kèm cho anh một đóa hoa hồng.

Cố Diệp Canh đi công tác trở về, đầu tiên không về tập đoàn An Nhạc cũng không về nhà, trực tiếp dẫn Vinh Quân đi xem mạch. Vinh Quân cầm bánh ngọt cùng hoa đi tới, nhìn thấy hân liên gia tăng bước chân chạy đến.

“Đây là gì?” Cố Diệp Canh cầm lấy hoa đặt vào ghế ngồi sau, vừa liếc mắt đã nhìn ra giá cành hoa này không hề rẻ.

Vinh Quân ngồi vào ghế phụ, lo lắng bánh ngọt trong lúc di chuyển sẽ bị hỏng cho nên khẳng khẳng muốn chính mình ôm, thành thật trả lời nói: “Tiêu Hủ đưa.”

Thái dương Cố Diệp Canh nẩy lên một cái, một giây sau vô cùng tự nhiên mà nghiêng người sang thắt dây an toàn cho Vinh Quân, “Tại sao hắn ta lại đột nhiên tặng hoa cùng bánh ngọt cho em?”

“Hoa... Tiêu Hủ nói là thuận tiện mua.” Vinh Quân ôm hộp bánh ngọt, có chút ngượng ngùng, “Bánh ngọt là bởi vì ngày hôm trước tôi không cẩn thận nói với anh ấy là thuốc Đông y quá đắt.”

Cố Diệp Canh vững vàng lái xe, cười nói: “Thuốc đắt đã tạt, kiên trì một chút.”

“Ừ” Vinh Quân thành khẩn gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Lái được tầm một phút, Cố Diệp Canh đột nhiên mở miệng: “Đúng rồi, tốt nhất là nên ăn ít bánh ngọt, nhiều đường không tốt với thân thể, em còn đang uống thuốc Đông y, việc ăn uống cần đặc biệt chú ý, đồ quá ngọt sẽ ảnh hưởng công hiệu của thuốc.”

Vinh Quân cúi đầu nhìn bánh ngọt, “Tôi cũng không ăn nhiều, lúc trước Tiêu Hủ tặng tôi cũng đem chia đều cho đồng nghiệp. Cái này là vị Bách Doãn yêu thích, em ấy học tập khổ cực, ngủ rất trễ, tôi muốn mua cho em ấy chút đồ ăn khuya. À... Thuốc Đông y thật sự là quá đắt.”

Vừa nghe nói Tiêu Hủ không chỉ đưa một lần, Cố Diệp Canh theo bản năng nhú mày lại, sau đó nhỏ giọng thở dài — nghĩ đến nguyên nhân Vinh Quân sợ vị đắng bây giờ lại phải chiến đấu lâu dài đồng thuốc này, không khỏi đau lòng, nhất thời không còn tâm tư tiếp tục ăn dấm chua cùng Tiêu Hủ nữa, ngược lại không giải thích được có một cảm giác cảm có thêm một người quan tâm Vinh Quân có thể xem là một chuyện tốt.

Suy nghĩ này đối với hắn vừa buồn cười vừa hoang đường, dư quang thoáng nhìn gò má gầy gò của Vinh Quân, lại cảm thấy cười không nổi nữa.

Xem mạch xong xem tới lưỡi, vị bác sĩ lớn tuổi nhìn Vinh Quân xong liền nhìn Cố Diệp Canh, cuối dùng ánh mắt chuyển sang Cố Diệp Canh nói, “Lúc uống thuốc phải ăn kiêng, không ăn cay không được ăn đồ nhiều mỡ hoặc quá ngọt, sao cậu không giám sát bệnh nhân?”

Cố Diệp Canh và Vinh Quân có hơi sững sốt.

Bác sĩ rên một tiếng, nhìn về phía Vinh Quân, “Gần đây mới ăn đồ ngọt phải không? Lưỡi của cậu không lửa được tôi đâu.”

Vinh Quân ngồi thẳng, kinh ngạc nhìn bác sĩ.

“Là tôi không đúng.” Cố Diệp Canh nói: “Bác sĩ Tần, thuốc ngài đưa quá đắt, tôi có cân nhắc qua, nếu em ấy uống hết sẽ cho một viên kẹo ngậm.”

Bác sĩ nhú mày, ngữ khí ôn hòa đi mấy phần, vỗ vỗ mu bàn tay Vinh Quân, ngữ trọng tâm trường nói: “Chàng trai, điều trị bằng đông y chính là một quá trình dài dằng dặc, quả thực thuốc rất đắt, nếu như cậu không chịu được, sau khi uống xong có thể ăn chút kẹo, hết đắng liền nhổ ra, không nên ăn cả viên.”

Mu bàn tay bị đụng chạm có chút nóng, trong lòng Vinh Quân vô cùng ấm áp, nghiêm túc gật đầu, “Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ!”

Sau khi về nhà, Vinh Quân tặng lại hoa hồng cho cô đầu bếp, Bách Doãn nhận lấy túi thuốc từ tay Cố Diệp Canh định đem vào nhà bếp, liền thấy bánh ngọt đặt trên bàn.

“Anh, bánh ngọt này là của ả?”

“Buổi tối em có đói bụng thì ăn đi.”

“Không phải ý này, em hỏi là cái bánh ngọt này là từ đâu tới, Cố tiên sinh mua ha?”

Buổi tối Cố Diệp Canh không bận chuyện gì đang định lưu lại ăn cơm, vừa nghe xong ánh mắt chậm rãi tối sầm lại.

“Tiêu Hủ mua.” Vinh Quân thúc cậu một cái: “Nhanh chóng bỏ vào tủ lạnh, sáng mai có thể làm bữa sáng.”

Bách Doãn một tay ôm được liệu một tay cầm bánh ngọt, lúc quay người đột nhiên gọi một tiếng “Anh.”

“Hả?”

Bách Doãn hạ thấp giọng mình, “Tuy rằng tiểu thiếu gia họ Tiêu cùng Cố tiên sinh chăm sóc chúng ta, nhưng anh có phát hiện hai người đó kỳ lạ không?”

“Chớ nói nhảm.” Vinh Quân hiển nhiên biết cậu nói sai, “Bọn họ đều là người tốt.”

“Em có ý đó đâu.” Bách Doãn “Xì” một tiếng, thân mật dăm dăm gáy của anh, “Tất cả Cố Diệp Canh cho anh đều là ‘Đắng’, còn Tiêu Hủ là ‘Ngọt.’”

Cố Diệp Canh nhìn hai người kề tai nói nhỏ, lúc nghe thấy trong lòng có chút mất mát.

Tuy rằng Bách Doãn nói chuyện không cố ý, nhưng những thứ hân dành cho Vinh Quân đúng là chỉ có hai chữ đắng cay.

Nhưng mà mấy giây sau, âm thanh sáng chói của Vinh Quân kích thích màng nhĩ của hắn, thậm chí xuyên qua dòng máu chảy đến tim.

“Diệp Canh là vì tốt cho anh.”

Dần dần, bên trong Tinh Hoàn truyền tin bất quá của Vinh Quân, nói anh câu được Tiêu thiếu gia, là gián điệp giải trí Ngân Hà phái tới, thông qua Hải Lê leo lên giường Cố tiên sinh, là một tiểu nhân trăm phần trăm.

Tin bất quá lưu trữ đến mức sôi sục, nhưng anh biết thân biết phận, không có tâm nhãn gì. Chuyện tin đồn ngay cả Quý Chu Hành cũng biết, anh lại chẳng hay gì, mỗi ngày cần cù chăm chỉ làm việc, không cho Tiêu Hủ đến đưa bánh ngọt cùng hoa nữa.

Bánh ngọt không thể ăn, hoa hồng cũng không thể lãng phí.

Trong số mệnh có quý nhân giúp đỡ tất nhiên sẽ vui vẻ, thế nhưng việc thị sủng sinh kiều tuyệt đối không phải bản tính của anh.

Quý Chu Hành để Từ Phàm đi xử lý chuyện này, tiện đường hỏi thăm một chút động cơ Tiêu Hủ giới thiệu việc làm cho Vinh. Sau mới biết Tiêu thiếu gia chướng mắt mấy minh tinh trong Ngân Hà, mới nhờ một vị nữ ở Tinh Hoàn nhét Vinh Quân vào, còn chưa kịp biết rõ Vinh Quân theo ai, công tác ra sao liền bị đập đi ra nước ngoài công tác, mãi đến khi về nước đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, mới biết Vinh Quân đã bị Hải Lê đuổi việc rồi.

Từ Phàm dùng danh nghĩa Quý Chu Hành nhanh chóng dập tắt bất quá, sau đó báo cáo Quý Chu Hành, nói oán khí của Hải Lê hình như lớn vô cùng.

Quý Chu Hành hừ lạnh, “Oán khí lớn như vậy, còn làm thần tượng cái gì nữa? Cậu nói một tiếng với Viên Chiêu, cho cậu ta ‘Bình tĩnh’ một quãng thời gian.”

Ngày đó Hải Lê được báo bị đình chỉ tất cả hoạt động nghệ thuật điện ảnh, thì đúng lúc Diêu Diệp kết thúc thời gian quay phim gian khổ, trở lại tổng bộ Tinh Hoàn.

Có lẽ là do không kìm chế được nổi lòng quên mất thân phận, Hải Lê không để ý khuyên ngăn vọt tới khu làm việc đoàn đội Diêu Diệp, khuôn mặt dữ tợn mà tìm Vinh Quân tính sổ. Đúng lúc này Vinh Quân đang ở phòng nghỉ ngơi hâm thuốc Đông y, nghe thấy âm ỉ tiếng cãi vã liền ngồi nghỉ thêm một chút, mãi đến tận khi tiếng huyên náo bớt đi, mới nhổ viên kẹo trong miệng ra, rửa sạch chén thuốc trở về. Lúc anh trở lại văn phòng thì thấy Diêu Diệp tát Hải Lê trên một cái, phần nộ quát: “Đây là chỗ đoàn đội tôi, ai cho cậu tới phiên ngang ngược như vậy? Cút đi!”

Hải Lê chạy tới vội vàng bị nhân viên an ninh kéo đi, toàn bộ hành lang đều quanh quẩn tiếng mắng đanh loạn độc ác, “Diệp Diệp, tao đ*t m* mày! Đường đường là kỹ nữ còn đòi lập đền thờ, trong lúc còn có thể thì mày cứ tỏ vẻ thanh cao đi, thằng nào không biết mày bò lên giường Quý thiếu gia!”

Vinh Quân chấn kinh trợn to mắt, những người còn lại cảm như hén, bầu không khí lúc này trở nên vô cùng lúng túng

Diệp Diệp cười cười, vỗ tay nói: “Nào nào, gần đây tất cả mọi người đều cực khổ rồi, buổi tối chúng ta ăn cua đi, tôi mời, xem như chúc mừng tôi quay xong cũng như hoan nghênh đồng nghiệp mới Vinh Quân.”

Mọi người nhìn về phía Vinh Quân, Vinh Quân sững sốt một giây, chợt thấp cúi đầu, “Chào mọi người.”

Phùng đứng đặt quán trước toà nhà, tuy rằng Vinh Quân không quen giao lưu nhưng trong tiềm thức vẫn hi vọng có thể hòa nhập với đoàn đội, nhanh chóng cấp gọi điện thoại cho cô đầu bếp, nói buổi tối không cần làm cơm.

Bữa cơm này ăn vô cùng náo nhiệt cùng hòa hợp, mãi đến khi điện thoại di động đặt trong túi áo đột ngột vang lên.

Anh em của Bách Doãn lo lắng gọi: “Anh ơi, thằng nhóc Doãn bị đánh, anh đang ở đâu?”

12. Chương 12

Vinh Quân lao ra quán ăn, thất kinh bị mưa xối ướt cả người.

Ban này lúc điện thoại vừa mới kêu lên, anh ra phòng riêng nghe điện thoại, chưa kịp lấy áo khoác cùng bóp tiền, nghe xong não cũng trống rỗng, gấp gáp không nghĩ được gì chạy ra ngoài, trời lại đang mưa nên dầm ướt ướt thân thể.

Bạn bè Bách Doãn nói, Bách Doãn làm công ở nhà hàng lẩu xảy ra chuyện, hai đám người đàn ông đánh nhau, Bách Doãn tiến lên khuyên can, thì bị đập vào sau gáy bằng bình rượu, tay có rất nhiều vết bầm, hiện tại đang ở bệnh viện gần nhà hàng để cầm máu.

Vinh Quân không thời gian đâu mà nghĩ Bách Doãn tại sao phải đến làm công trong nhà hàng, chỉ lo Bách Doãn giống bản thân nên cầm đầu mà chạy, định nhờ Phùng Lập đưa đến bệnh viện thì phía sau lại chợt lóe một ánh sáng từ đèn xe.

Tiếng bước chân dồn dập trên mặt đất ẩm ướt, Cố Diệp Canh truyền đến từ phía sau, “Vinh Quân!”

Anh xoay người, còn chưa kịp mở miệng, trên vai đã được khoác hờ lên chiếc áo vest.

Cố Diệp Canh chỉ mặc kiện sơmi, tay phải giờ dù, tay trái ôm anh vào trong lồng ngực, ngũ quan lạnh lẽo cứng rắn ở trong màn đêm thêm mấy phần sốt ruột, “Mưa lớn như thế, sao em không mặc áo mưa hay mang dù mà ra?”

“Tôi...” Anh run lấy bầy, bỗng nhiên nắm áo sơmi Cố Diệp Canh lớn tiếng nói: “Bách Doãn bị thương! Diệp Canh, anh có thể chở tôi đến đó một chuyến hay không?”

Cố Diệp Canh chưa từng nhìn thấy bộ dáng cấp bách đến như vậy của anh, vội vã đỡ anh vào trong xe, sau khi lên xe lấy thảm lông bao bọc rồi mở máy sưởi ấm đến mức tối đa.

Xe một đường đi về hướng tây, hô hấp Vinh Quân dồn dập, hai tay nắm chặt lấy cái thảm lông, lúc trên đường điện thoại có người gọi đến thông báo cánh tay Bách oãn đã cầm máu xong, không bị thương tới động mạch, hiện tại Bách Doãn vẫn đang còn mê mang, ôm đầu nói khó chịu.

Vinh Quân càng căng thẳng hơn, trợn mắt lớn không ngừng tự nói: “Sẽ không, Bách Doãn sẽ không biến thành như vậy đó, em ấy rất thông minh, không thể để em ấy giống như tôi được!”

Tay cầm bánh lái của Cổ Diệp Canh cũng trắng bệch, hần vô cùng đau lòng, chỉ có thể cố nén tâm tình lại mà ra sức an ủi: “Không có việc gì, đừng lo lắng, tôi đã liên hệ với bệnh viện tốt, lập tức sẽ được chuyển sang đó.”

Lúc hai người chạy đến, Bách Doãn còn đang nằm trên giường bệnh, cánh tay trái quấn lấy vải băng, máu me khắp người, mơ mơ màng màng rên rỉ: “Anh, em đau quá.”

Vinh Quân nhẩn nhẩn nước mắt, cầm lấy tay cậu không ngừng sờ sờ lấy cái trán, dụi dụi nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, anh ở đây.”

Cổ Diệp Canh nghiêm túc đứng ở một bên gọi điện thoại, sau ba phút, xe cứu thương đứng ở ngoài, Vinh Quân chạy theo nhân viên cứu thương, bản thân suýt nữa cũng té ngã.

Cổ Diệp Canh đỡ anh, sau đó cùng Bách Doãn đi tới bệnh viện nhân dân nằm trong thành phố, trong suốt đoạn đường đi, hai người vẫn chưa từng buông tay nhau.

Các hạng mục kiểm tra đều đang được tiến hành đầu vào đây, các bệnh nhân bị đẩy vào phòng chờ đợi kết quả, còn các thân nhân thì lòng như lửa đốt. Vinh Quân đỏ mồ hôi lạnh, thân thể không tự chủ mà phát run, Cổ Diệp Canh vỗ lưng anh, thỉnh thoảng sẽ an ủi một câu: “Tin tưởng Bách Doãn, tin bác sĩ, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Dần vặt đến hơn nửa đêm, bác sĩ rốt cục mang đến tin tức tốt —— Bách Doãn chỉ chấn động não nhẹ, hiện tại đã tỉnh, không có gì đáng lo.

Vinh Quân vội vã chạy tới phòng bệnh, mắt đỏ chót nhìn Bách Doãn.

Bách Doãn thò ra cánh tay đang bị băng vải, tận lực cười, “Anh, em không sao, anh đừng lo.”

Vinh Quân không chớp mắt nhìn cậu nửa ngày, nửa ngày cũng không nói một câu.

Cổ Diệp Canh tự giác biết bản thân có chút dư thừa, không thể làm gì khác hơn là dựa vào cạnh cửa yên lặng nhìn hai người.

Hắn cứ cho là Vinh Quân sẽ khóc lên, không ngờ một lát sau lại nghe Vinh Quân đột nhiên lớn tiếng quát lên: “Bách Doãn, anh bảo em học hành ngoan ngoãn ở trường, tại sao em lại đi làm công? Hèn gì ngày nào em cũng làm bài tập đến gần sáng, căn bản là buổi tối em không có đi tự học phải không?”

Bách Doãn theo bản năng rút cổ một cái, sau đó nhíu mày, xua xua tay, “Sao mà em có thể không học hành chăm chỉ chứ? Em học tập biết có chừng mực, anh không cần bận tâm, cái buổi tự học buổi tối cũng không có thầy cô giảng, chỉ toàn ngồi làm bài tập, làm sớm làm trễ có gì khác nhau đâu?”

“Em còn cố chấp nữa?” Vinh Quân nâng cao giọng điệu, “Học sinh chỉ nên học tập cho tốt, lớp 12 là năm quan trọng nhất, em lại đi làm công cái gì?”

Cổ Diệp Canh mím môi nhìn Vinh Quân, trong mắt cảm thấy kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Nếu như nói mười năm trước Vinh Quân có thể khí thế hùng hùng dạy bảo người, hẳn tuyệt đối tin. Ngoại trừ lần chia tay kia, Vinh Quân chưa bao giờ nói lời hung ác với hắn.

Nhưng mười năm sau Vinh Quân ốm yếu tự ti, lúc nói chuyện chỉ quen cúi đầu, cái sức sống dồi dào đã sớm không còn trong thân thể ấy.

Cổ Diệp Canh cũng cho rằng mấy chuyện như quát lớn, răn dạy sẽ không bao giờ xuất hiện trên người Vinh Quân.

Nhưng bây giờ, cái người thường xuyên rúc vai đó lại đứng nghiêm, ánh mắt nhìn Bách Doãn sắc như đao kiếm.

Trong lúc hoảng hốt, Cổ Diệp Canh thậm chí thấy được thấp thoáng hình bóng người lính cương trực năm nào.

Bách Doãn dường như cũng không nghĩ tới Vinh Quân lại đột nhiên tức giận, sừng sốt nửa ngày, chột dạ liền tức giận gọi: “Đây là chuyện của em, em làm công thì sao? Sang năm em đảm bảo mình thi đậu đại học là được rồi chứ gì!”

“Anh không cho em đi làm! Ngoan ngoan ở trường mà học đi! Em nghe lời chỉ cần học tập, không cần quan tâm vấn đề tiền bạc. Bách Doãn, anh còn nuôi em được, không cần em tốn thời gian để đi làm kiếm tiền!”

Bị nói trúng tâm tư, Bách Doãn nhất thời mặt đỏ lên, tâm tình cũng kích động mới thốt lên: “Em không muốn anh mệt như vậy! Thân thể anh không khỏe, còn muốn tiết kiệm tiền cho em đi du học, sao anh làm cho nổi? Một quả sinh bệnh thì làm sao bây giờ? Anh đâu có giống người khác, anh vừa mới bị thương mà!”

Ánh mắt Cố Diệp Canh hơi động đậy, hần quyết định tiến lên vài bước, ai ngờ Vinh Quân như không hề bị đánh động, vẫn cứ trầm mặt, nói năng có khí phách, “Chịu qua thương tổn thì cũng có thể nuôi em, em chớ có không tin anh!”

Bách Doãn cắn môi dưới, chưa kịp phản bác lại nghe anh nói: “Ngày hôm nay em bị thương nhẹ là vô cùng may mắn, nếu xảy ra chuyện thương tổn nặng thì làm sao bây giờ? Mai một nhanh chóng nghỉ việc ở nhà hàng cho anh. Em vẫn chưa trưởng thành, chưa thi lên đại học, cánh chưa đủ cứng cáp, phải để anh quản!”

Cố Diệp Canh cùng Bách Doãn đều ngẩn ra, mấy giây sau Bách Doãn liền một tiếng “Em” khí thế rõ ràng yếu đi, Vinh Quân chỉ đứng tại chỗ, không nói một lời nhìn cậu. Cậu thấy thế xì ra một cái, cúi đầu nhận sai: “E, biết rồi, trong một năm này sẽ không làm công nữa. Anh..anh nuôi em.”

Cố Diệp Canh vừa nhìn bộ dáng anh phút trước xa lạ, phút sau tìm về cảm giác quen thuộc, tim nhảy vồ lên một cái.

Phòng bệnh im lặng nửa phút, lúc sau Vinh Quân bỗng nhiên lão đảo lùì lại, tay phải đỡ lấy cái trán.

“Vinh Quân!”

“Anh!”

Cố Diệp Canh cùng Bách Doãn đồng thanh gọi anh, Vinh Quân mê mang, ngã vào lồng ngực Cố Diệp Canh.

Mắc mưa, lòng như lửa đốt, thân thể uể oải, quát một trận lớn cũng hao tổn không ít sức, mấy ngày mệt mỏi tụ lại làm anh ngã gục.

Bởi vì bị bệnh, Vinh Quân bắt buộc dĩ phải xin nghỉ ba ngày, lúc này Cố Diệp Canh bận rộn hơn bình thường, ngoại trừ ứng phó chuyện trên thương trường, còn phải tranh thủ giao thiệp với bộ đội, mỗi ngày còn phải đến thăm anh, không phải giám sát anh uống thuốc, thì cũng cùng ăn một bữa cơm.

Ba ngày sau, thân thể Vinh Quân đã không còn vấn đề gì, anh bắt xe buýt đi đến Tinh Hoàn như thường lệ.

Nhà cách trạm xe buýt một ngã tư đường, lúc đèn đỏ tắt, đột nhiên có một cô bé từ lề đường xông ra đường cái, cách đó không xa có một chiếc xe chạy đến.

Đồng tử Vinh Quân căng thẳng, không chút nghĩ ngợi nhào tới ôm chặt lấy bé gái, mạnh mẽ nhảy về phía trước một cái.

Tiếng thắng xe sắc bén vang lên, làm mấy chiếc chạy sau cũng quao tứ tung, tài xế đẩy cửa ra, vội vàng hô: “Cảm ơn nha cậu bạn! Có bị thương chỗ nào hay không? Mau đứng lên tôi xem một chút!”

Đầu gối cùng khuỷu tay truyền đến cảm giác đau rát, Vinh Quân cố hết sức bật dậy thân thể, bé gái đứa cứu vẫn chưa hết bàng hoàng, lảng lảng nhìn anh.

Lúc này anh mới nhận ra, bản thân lại đụng vào một đứa nhỏ.

Tài xế đỡ anh dậy, bé gái nhìn thấy bụi bặm trên người anh mới nhút nhát gọi một tiếng “Chú”, duỗi ra một đôi tay nhỏ, dùng sức phủi bụi trên đùi anh.

Vinh Quân có chút lúng túng nên lui lại một chút.

Tài xế vội vàng giao hàng, không dám trễ nải quá nhiều thời gian, chỉ đưa cho anh một dây số nói nếu như té bị thương, cứ việc gọi điện thoại, anh cười cười, khép khiêng đi vào lề.

Bé gái đuổi theo, thấy anh ngồi ở dưới dây cây xanh nghỉ ngơi, lập tức chạy đi gần đó mua một chai nước, nhỏ giọng nói: “Con cảm ơn chú.”

Anh nhận lấy nước, vẫn có chút không thoải mái.

Bé gái cứ như thân quen ngồi xích lại gần anh, cười hai cái để lộ cái má lúm đồng tiền xinh xinh “Chú ơi, ba con ở gần đây, chú có thể đợi ở đây với con chút không, ba sắp đến đón con rồi.”

Tuy rằng Vinh Quân vội vã đi Tỉnh Hoàn, nhưng vẫn không yên lòng bỏ lại bé gái, liền gật đầu hỏi: “Con tên gì?”

“Con họ Chu.” Tiểu cô nương nói, “Chu Vi Vi.”

Một chiếc Audi màu đen đứng ở bên lề đường, Chu Vi Vi đứng lên, tay nhỏ hướng chỉ chỉ phía trước, “Chú ơi, ba con đến rồi.”

Vinh Quân đi theo thấy cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn ba mươi bước ra, vì vậy anh cúi đầu nói: “Được rồi, vậy chú đi đây.”

“Chờ đã!” Chu Vi Vi nắm lấy áo của anh, “Chú đã cứu con, ba con nói muốn cảm ơn chú!”

“Không cần...” Vinh Quân không quen đứng quá gần trẻ nhỏ, đang định đẩy tay Chu Vi Vi ra, thì người đàn ông đó đã đi đến.

“Ba ba!” Chu Vi Vi phát tay hô: “Con ở đây! Là chú này cứu con đó!”

Vinh Quân ngẩng mặt lên, bốn mắt chạm nhau, gật đầu cười, “Chào anh.”

Lúc thăm hỏi anh quen không nhìn vào mắt đối phương, cho nên không có chú ý tới trong mắt người kia có sự khiếp sợ cùng oán độc.

Chu Vi Vi chạy về phía người đàn ông, ngẩng mặt lên cười, “Ba ba, ba mau cảm ơn chú đi, chú rất tốt!”

Được trẻ nhỏ khen, khoe mắt Vinh Quân run rẩy, tim đập nhanh hơn, hai má cũng nhẹ nhàng ửng hồng.

Người đàn ông đi đến gần, lộ ra một nụ cười lễ phép, “Cảm ơn đã cứu con gái tôi. Xin hỏi xưng hô như thế nào?”

“Không cần khách khí, việc nên làm thôi. Ta họ Vinh, tên Vinh Quân.”

“À, Vinh Quân tiên sinh.” Tuy rằng người đàn ông kia đang cười, mà chẳng biết vì sao nụ cười kia khiến người khác cảm thấy phát lạnh, “Vinh Quân tiên sinh muốn đi đâu? Nếu không ngại, tôi có thể tiễn anh một đoạn đường.”

“Chú đáng vội đi làm!” Chu Vi Vi cướp lời đáp: “Vừa nãy chú muốn đi, nhưng vì con mới phải ở lại! Ba ba, đều tại ba chậm chạp, làm trễ nãi thời gian chú đi làm.”

“Không sao không sao.” Vinh Quân có chút lúng túng, “Chu tiên sinh, không cần làm phiền, tôi tự ngồi xe buýt được.”

Ánh mắt của người đàn ông kia hơi động, hai hàng lông mày cau lại, “Vinh Quân tiên sinh, anh biết tôi không?”

“Hả?” Vinh Quân ngẩn người, “Không biết ...À, Vi Vi nói cho tôi biết họ cô bé là Chu, anh là cha bé cho nên là...”

“Thì ra là như vậy.” Người đàn ông liền cười rộ lên, “Anh làm việc ở đâu? Anh cứu con gái tôi, lại còn bị trễ nãi công việc, chuyện này phải để tôi đưa anh đi, bằng không thì không biết đền ơn sao cho phải.”

Vinh Quân không thể làm gì khác hơn là cùng đi về phía Audi với người kia, “Tôi làm việc ở khu Cảnh Giang, là công ty giải trí Tỉnh Hoàn.”

Bước chân của người kia dừng lại, biểu tình trên khuôn mặt đột nhiên trở nên cực kỳ đông cứng, như nghe được một tin tức đáng sợ, còn ánh mắt Vinh Quân vẫn đang nhìn Chu Vi Vi.

Bởi vì Chu Vi Vi cứ nhảy nhót lú lo không ngừng: “Chú làm việc ở Tỉnh Hoàn, chú là nghệ sỹ hả chú!”

Vinh Quân lắc đầu một cái, “Chú là trợ lý nghệ sỹ thôi.”

“Trời ơi chú đẹp trai như vậy! Còn đẹp hơn ba con nữa! Chú chỉ cần cố gắng một chút là có thể làm nghệ sỹ rồi!” Đôi mắt Chu Vi Vi thiếu điều nổi lên các ngôi sao, ngừng một giây hình như nhớ tới cái gì, “Đúng rồi! Chú ơi, con có thể giúp chú đó!”

Vinh Quân vừa lúng túng vừa kinh ngạc, “Chú sao mà đẹp chứ...”

“Chú rất đẹp!” Chu Vi Vi hô, “Chú, ba nhỏ con là...”

“Vi Vi!” Người đàn ông đột nhiên lớn tiếng ngắt lời, cô nhóc sợ đến rụt cả người lại đứng phía sau Vinh Quân, Vinh Quân nghi hoặc nhìn y.

Lúc này biểu tình quái dị trên mặt người đàn ông mới biến mất, sắc mặt hơi động đang định nói chuyện, tay phải mò vào túi áo khoác lấy điện thoại di động đang reo ra, “Vinh Quân tiên sinh, phiền anh đợi tôi một chút.”

Cuộc gọi chỉ hơn hai mươi giây, sau khi tắt máy vẻ mặt lại quay về vẻ nhàm nhệ, “Thực sự xin lỗi Vinh Quân tiên sinh, đột nhiên tôi có việc gấp...”

Vinh Quân phản ứng nhanh nhạy, “Không sao không sao, tôi tự đi xe buýt là được.”

Lúc tách nhau ra, Chu Vi Vi không ngừng quay người phất tay với anh, anh cũng cười đáp lại, đợi đến khi chiếc Audi đen lái đi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay người đi về trạm xe buýt, nụ cười của cô gái vẫn còn lưu luyến trong đầu, câu nói “Chú cứu con đó” cứ như một dòng nước ấm chảy qua tim, sau đó tràn vào dòng máu không ngừng tuần hoàn.

Anh mím môi, cười không tiếng động.

Mấy ngày sau, Cổ Diệp Canh được Ngôn Thịnh giắt mỗi bữa cầu cùng nhóm thủ trưởng chiến khu ăn bữa cơm, xe vừa đi ra từ cơ quan bộ đội thì Cổ Triều Thành gọi.

“Tối hôm nay về nhà ăn cơm.”

“Đêm nay không được, ngày khác đi.” Cổ Diệp Canh bận tối mảy tối mặt, ngày hôm nay mới có dịp rảnh rồi đi tới thăm Vinh Quân, làm sao mà nguyện ý về nhà.

“Nhất định phải trở về.” Cổ Triều Thành nghiêm khắc mấy phần, “Ba đang tức giận”

“Làm sao?”

“Ba đã biết chuyện em an bài công việc cho Vinh Quân ở Tinh Hoàn.”

Cổ Diệp Canh dừng xe ở ven đường, sắc mặt nghiêm túc, “Ai nói với ông ấy?”

“Tốt xấu gì Tinh Hoàn cũng là sản nghiệp An Nhạc, Chu Hành sao có thể bịt miệng tất cả mọi người chứ.”

Cổ Diệp Canh tựa lưng vào ghế ngồi, trầm mặc trong chốc lát, “Ba làm sao còn nhớ Vinh Quân...”

“Không nhớ rõ mới là lạ.” Cổ Triều Thành bắt đầu dĩ cười cười, “Nhiều năm như vậy em chỉ quây đúng một lần vì một người, em không nhớ sao? Nhưng mà em cũng đứng lo, hiện tại đã khác lúc trước, em trưởng thành rồi, tự có trách nhiệm định hướng cuộc đời, có là ba cũng không thể ép em bỏ đi người em yêu, nhưng điều kiện tiên quyết trước mắt là em phải thật lòng yêu Vinh Quân. Buổi tối trở về nói chuyện với ba, đừng nóng nảy quá. Anh cũng gọi Chu Hành đến, trong chuyện này cậu ấy chính là người có quyền lên tiếng nhất.”

Cả buổi trưa tinh thần Cổ Diệp Canh đều không yên, thời điểm họp cũng hơi thiếu tập trung, cũng không phải sợ ba mình cầm gậy đánh uyên ương, mà là suy tư về câu nói Cổ Triều Thành vừa nói trong điện thoại.

“Điều kiện tiên quyết trước tiên là em thật lòng yêu Vinh Quân.”

Cái vấn đề này nếu như dịch đến mười năm trước, hẳn sẽ do dự, thậm chí không muốn thừa nhận.

Nhưng nếu là sau mười năm chính là lúc này, hẳn xác nhận chính mình yêu Vinh Quân, nhưng mà phần yêu này đáng giá bao nhiêu? Trong đó lẫn lộn bao nhiêu áy náy cùng sự đau lòng?

Nói cho cùng, hẳn yêu Vinh Quân, xưa hay nay đều không chỉ đơn giản là yêu.

Mười năm trước bởi vì lừa dối mà ở bên nhau, mười năm sau bởi vì đau lòng mà không có cách nào rời đi. Tình yêu chân thật, thời niên thiếu nồng cuồng đã giao cho sai người.

Nhớ tới người kia, hấn đập mạnh tay lái một cái, cánh tay nổi lên gân xanh.

Buổi tối, bầu không khí Cố gia vô cùng nghiêm nghị. Cố Chương Tiện không nghĩ tới Quý Chu Hành sẽ chạy tới, nhất thời không tiện răn dạy Cố Diệp Canh.

Cố Diệp Canh đứng ở trước mặt ông trình trọng nói: “Ba, con sẽ không cùng cô gái nào kết hôn cả, mười năm trước con bỏ Vinh Quân mà đi, lần này trở về còn có thể gặp gỡ, con không muốn buông tay.”

Cố Chương Tiện âm trầm, nếu là lúc trước ắt hẳn sẽ hấn một cái, còn bây giờ ngón tay chỉ biết run lên, sau đó được một người khác đỡ lấy.

Quý Chu Hành lấy ra tuyệt chiêu ứng phú với người lớn, khuyên nhủ: “Đại cữu, ca lớn như vậy, tập đoàn sự bên nào không phải xử lý ngay ngắn rõ ràng? Cố gia mấy cái tôn bối bên trong, liền sổ ca cùng Triều Thành ca lợi hại nhất, bọn họ lựa chọn người cũng nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Quý Chu Hành lấy ra tuyệt chiêu ứng phú với người lớn, khuyên nhủ: “Bác ơi, anh ấy cũng đã trưởng thành rồi, không phải anh ấy xử lý chuyện ở tập đoàn vô cùng tinh thông hay sao? Bên trong con cháu Cố gia thì anh Diệp Canh cùng anh Triều Thành là lợi hại nhất, việc chọn người nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

Cố Triều Thành cười nói: “Giống như vợ con đấy.”

Cố Chương Tiện quát lên: “Nhưng nó coi trọng một thằng đàn ông!”

Cố Diệp Canh không lời nào chỉ nhìn ông, mười năm trước sự tình rõ ràng trước mắt, những bức ảnh bay toán loạn kia đã sớm ố vàng, lúc đó có một tấm bay tới chân hấn, tấm cao ngất kia chính là khoảnh khắc Vinh Quân ôm cổ cười hôn trán hấn.

Bông nhiên thâm tâm Cố Diệp Canh kiên định đến lạ thường.

Coi như nếu không yêu một cách thuần túy, thì có làm sao?

Quý Chu Hành lại nói: “Đại cữu, ngài cũng biết ta và quý trường uyên đoạn tuyệt phụ tử quan hệ đi?”

Cố Chương Tiện mặt trầm xuống, “Nói chuyện này làm gì?”

“Loại con trai không cần tương lai như con, Quý gia không cần cũng được. Nhưng anh Canh thì không, anh ấy ưu tú như vậy, người cam lòng sao?” Quý Chu Hành hắng giọng một cái, “Bác, năm đó Quý Trường Uyên xem nữa đánh chết con, người là một vị trưởng bối hiền lành, nhất định sẽ không như thế đánh anh Canh, ép anh ấy làm chuyện không muốn làm, đúng không ạ?”

Cố Chương Tiện nhíu mày nhìn Cố Diệp Canh, hừ lạnh một tiếng.

Cố Triều Thành vỗ vai Cố Diệp Canh nhìn cười cười, “Ba, việc này chúng ta thật sự không thể ép Diệp Canh. Ba muốn ôm cháu còn có con mà. Bằng không ngày mai con dẫn Tiểu Cảnh tới thăm ba?”

Nghe đến tên cháu yêu của mình, sắc mặt của Cố Chương Tiện cũng dịu đi mấy phần, Quý Chu Hành vội vã bắt chuyện rồi mang đồ ăn lên, chỉ có mỗi Cố Diệp Canh vẫn còn đăm chiêu.

Chuyện về Vinh Quân vẫn chưa thể giải quyết triệt để, lửa trong lòng Cố Chương Tiện mới chỉ là tạm thời bị đè xuống, Cố Diệp Canh rõ ràng chuyện này, lúc rời đi âm thầm thở dài.

Dang định lên xe thì vai đột nhiên bị ai đó vỗ, hấn quay đầu lại, nhìn thấy Quý Chu Hành đứng ở phía sau.

“Ngày hôm nay, cảm ơn cậu.” Hấn nói.

“Anh em trong nhà không cần nói mấy lời này.” Quý Chu Hành hỏi: “Chuyện Chu Dật thế nào rồi?”

“Còn có chút quan hệ cần khơi thông.”

“Anh vẫn không dự định nói cho Vinh Quân biết sao?”

Cố Diệp Canh ngưng mắt nhìn bóng đêm, không có chính diện trả lời, “Anh đi đây, Vinh Quân ngủ sớm, trễ nữa thì ngày hôm nay không thể gặp được.”

13. Chương 13

Hải Lê vì đắc tội Quý Chu Hành cùng Diêu Diệp, đã không còn khả năng tiếp tục ở lại Tinh Hoàn, ngay cả kim chủ Cố Diệp Canh cũng bỏ mặc y, quá khứ mấy tháng nay được tâng lên mây thoáng chốc cứ như một giấc mộng.

Nhàn rồi ở nhà nhiều ngày, oán giận trong lòng không thể phát tiết, y không có năng lực mà ứng phó nhà họ Quý cùng họ Diêu, nhưng y vẫn sinh ra chút tâm tư ảo tưởng với Cố Diệp Canh.

Y muốn được nâng đỡ, muốn được cưng chiều.

Phần nộ cùng khát vọng vụn vặt chiếm đầy tâm trí, y cắn răng nghiêng lợi đọc lên tên của một người.

“Vinh Quân!”

Nghĩ kỹ lại, Hải Lê kết thù Diêu Diệp, bị Cố Diệp Canh lạnh nhạt đều là bởi vì Vinh Quân. Nếu như Vinh Quân không phải trở lý sinh hoạt của y, nếu như ngày đó Vinh Quân chưa từng xuất hiện tại Phong Bách Độ, làm sao y sẽ thành ra bộ dạng thảm hại như ngày hôm nay?

Y hận Vinh Quân!

Y muốn trả thù Vinh Quân!

Có thể dùng phương pháp gì trả thù bây giờ?

Điện thoại di động vang vọng trong căn phòng âm u, Hải Lê hô hấp dồn dập mà cầm lên, tên người gọi đến làm y vô cùng bất ngờ.

Chu Dật.

Y quen Chu Dật vì trước đây từng đóng qua một bộ phim về đề tài quân đội.

Bộ phim kia có quân binh tham dự, đoàn phim cho cơ quan chiến khu chỉ đạo, các diễn viên cũng ở trong bộ đội tập huấn một đoạn thời gian. Quý Chu Hành cùng Cố Diệp Canh có đến thăm dò mấy lần, Chu Dật trên vai ba sao luôn chờ đợi thời khắc này mà xuất hiện.

Hải Lê nghe nói, Chu Dật cùng Cố Diệp Canh và Quý Chu Hành là hội bạn thân, cả xuất thân từ gia tộc quân đội vang danh. Lúc đó y có đáp ứng Cố Diệp Canh, nhìn thấy Chu Dật sẽ gọi một tiếng là anh, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Chu Dật cũng biết y là bạn tình Cố Diệp Canh, cho nên quan tâm y hơn những người khác. Trong lúc cả tổ còn quay phim trong quân khu, Chu Dật thỉnh thoảng sẽ tới xem một chút, thậm chí chỉ cho y mấy động tác đánh nhau.

Thường xuyên qua lại, y lấy được số điện thoại Chu Dật.

Sau khi đoàn làm phim rời đi, y và Chu Dật cũng không có liên hệ gì. Lúc trời vào hạ y có từng nhắn cho Chu Dật một “Anh Chu, trời quá nóng, nhớ chú ý nghỉ ngơi” Chu Dật cũng không hồi âm, y liền thôi không tự chuốc nhục cho mình nữa.

Không nghĩ tới lúc này Chu Dật lại đột nhiên gọi điện thoại đến.

Trong điện thoại, âm thanh Chu Dật trầm trầm hơn so với trước, thậm chí có chút ý tức thâm độc, trước tiên hàn huyên vài câu, sau đó muốn nói gì đó lại thôi.

Hải Lê ý thức được Chu Dật có lời muốn nói, đơn giản đi thẳng vào vấn đề, “Chu ca, anh tìm em nhất định là có chuyện quan trọng gì phải không?”

Chu Dật thở dài, cười nói: “Em vẫn thông minh như vậy, nghe hai ba câu liền biết anh Chu có có sự phiền lòng. Là như thế này... Diệp Canh gần đây thế nào?”

Trong lòng Hải Lê bỗng nhiên nhảy dựng một cái, tâm tư thay đổi, hai giây sau giả cười nói: “Cố tiên sinh rất bận, lâu rồi không tìm em nữa.”

Đầu điện thoại bên kia yên lặng trong vài phút, Hải Lê vô ý mà nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh.

“Thì ra là anh đã trách oan em rồi.” Chu Dật cười rộ lên, “Diệp Canh nhiều lần không đến, anh còn tưởng cậu ta bị em nhốt ở nhà, làm cho thần hồn điên đảo chứ!”

Hải Lê theo lệ cười hai tiếng, nụ cười đột nhiên cứng đờ, tâm cũng lạnh đi mấy phần.

Chu Dật nói Cố Diệp Canh không tham gia mấy buổi hội, như vậy có nghĩa là...

Ở cùng với Vinh Quân!

Chu Dật là quân nhân, quanh năm ở trong bộ đội, cũng không biết chuyện Cố Diệp Canh đã đá y, cũng không quen Vinh Quân, bởi vì nhiều lần hẹn không được Cố Diệp Canh, nên mới gọi điện tới cho mình.

Suy tư một hồi, lại nghe Chu Dật nói: “Diệp Canh bận bịu công việc, em cũng nên quan tâm cậu ấy một chút. Cậu ấy không tìm em đâu có nghĩa là em không được tìm cậu ấy chứ?”

Hải Lê cười khổ, đè nén cảm xúc đang tuôn trào, bật thốt lên, “Cố tiên sinh e là đã có người khác.”

“Hả?” Chu Dật hình như rất kinh ngạc, ngừng vài giây mới nói: “Tiểu Lê, có câu nói anh biết mình không nên hỏi....”

Hải Lê phản ứng đúng như Chu Dật mong đợi, vội la lên: “Anh cứ hỏi đi!”

“Em lên giường cùng người khác chưa?”

Hải Lê ngẩn ra, nửa ngày không nói ra câu nào, mà đầu bên kia điện thoại, Chu Dật lại hiểu rõ nói: “Diệp Canh đối với những chuyện khác đều thông tình đạt lý, thế nhưng liên quan tới cái kia... Cậu ấy thích người sạch sẽ.”

Cúp điện thoại, Hải Lê ôm đầu gối ngồi ở trong bóng tối, ngón tay cắn đến đau, hận ý nhen lửa trong từng mạch máu đang chảy, một thanh âm kêu gào không ngừng trong đầu ——

Cố Diệp Canh thích người sạch sẽ!

Lúc lâu sau, y mới đứng dậy, khoe miệng cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Nếu nói như vậy, vậy bản Vinh Quân ” chẳng phải là cách trả thù tốt nhất hay sao?

Vinh Quân vừa uống thuốc Đông y xong, Cố Diệp Canh nhớ kỹ thời gian, cuối tuần muốn dẫn anh đi bốc thuốc, nhưng àm công việc thực sự quá nhiều, căn bản không thể phân thân.

Buổi tối thứ sáu, Vinh Quân ở trong điện thoại nói: “Không sao, ngày mai anh không cần đến. Đi nhiều lần đến ông tân cũng nhận ra, tôi đi một mình được rồi.”

Cố Diệp Canh không yên lòng, ” Ngày mai Bách Doãn không lên lớp phải không, để cậu ấy đi cùng em đi.”

Bách Doãn có buổi tự học nên không về, Vinh Quân cười đáp: “Được, ngày mai Bách Doãn theo tôi, tiện thể dẫn em ấy đi ăn một bữa ngon.”

“Không được ăn đồ quá cay hay nhiều dầu mỡ.” Cố Diệp Canh dặn, “Quá ngọt cũng không được.”

Vinh Quân luôn bị căn dặn, người tính khí tốt cũng sẽ lấy làm buồn bực, nhưng thời gian chung đụng dài nên tự nhiên khách sáo buổi ban đầu cũng không còn, tỉnh cỡ phần bác hai câu, “Ăn nữa cái bánh ngọt cũng không được sao?”

Cố Diệp Canh nhú mày, nghĩ đến chuyện trước đây hay cùng Vinh Quân ăn lẩu.

Quân lính tinh lực vô cùng dồi dào, lượng ăn cũng lớn, trước đây lúc ăn đồ cay môi còn sưng tấy hết lên, chỉ đánh đánh trên bàn vài cái rồi chọt đũa vào mà ăn tiếp..

Cố Diệp Canh nhìn một cái bày tỏ không cho ăn, Vinh Quân trừng mắt, kẹp một miếng thịt vừa cay vừa nóng, gấp gấp nói: “Ăn miếng nhỏ vậy cũng không được sao?”

Hắn trầm mặt lắc đầu, “Một miếng cũng không được.”

Vinh Quân mặt mày ủ rũ, lại hỏi: “Ăn nửa miếng cũng không được sao?”

Lúc đầu hắn có chút sững sờ, sau đó không nhịn được cười. Vinh Quân thấy hắn không phản bác, lập tức cắn rứt một nửa, sau đó đem nửa kia đặt trong chén hắn.

Miếng thịt bị cắn vô cùng khó coi, hắn gấp lên không chút nào e ngại mà bỏ vào miệng.

Tâm tư trở về hiện thực, hắn ôn hòa nói: “Hai ngày nữa đưa tới cho em một bánh ngọt đường vừa phải.”

Vốn tưởng rằng Vinh Quân sẽ cao hứng mà nói “Cảm ơn” đợi lương giầy nghe đến nhưng là “Á, vậy thì đâu còn ngọt nữa”.

Hắn mỉm cười, miệng cũng thả lỏng, “Vậy thì ăn nửa cái đi, đừng để cho bác sĩ Tần đến.”

Vinh Quân đã rất lâu chưa ăn đồ ngọt, đang ngồi suy nghĩ ngày mai khám bệnh xong sẽ dẫn Bách Doãn ăn cái gì, thì Bách Doãn cũng về.

“Ngày mai anh và Cố Diệp Canh đi khám bệnh đúng không?” Bách Doãn để sách xuống, không chờ Vinh Quân mở miệng lại nói: “Ngày mai bọn em có cuộc thi thử, từ sớm thi đến muộn, buổi tối còn phải cùng mấy đứa bạn dò đáp án, có thể về khá muộn.”

Vinh Quân liền vội vàng nuốt xuống lời định nói, “Được, ngày mai cố lên.”

Tối ngày thứ sáu, trời chưa sáng Bách Doãn đã dậy đi đến trường học. Cố Diệp Canh gọi một cú điện thoại tới, Vinh Quân không muốn để cho hắn lo lắng, liền nói dối: “Bách Doãn đang ngủ nướng, lát nữa bọn em sẽ đi.”

Tối gần buổi trưa, Vinh Quân ăn xong một bát mì, nhìn thời gian vừa đúng lúc, liền lấy đồ chuẩn bị ra cửa.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên.

Tiêu Hủ gọi: “Hôm nay cuối tuần ra ngoài chơi không, lúc cậu al2m việc không thềm để ý tôi, ngày hôm nay không cho cự tuyệt nữa!”

Vinh Quân thành thật trả lời: “ôi phải đi khám bệnh rồi.”

Tiêu Hủ hừ hừ, “Lại đi cùng Cố Diệp Canh sao?”

“Không, ngày hôm nay anh ấy bận, tôi đi một mình.”

“Chao ôi!”

“Làm sao?”

“Sao không sớm nói! Tôi đi với cậu!”

Tiêu Hủ lái xe tới đưa Vinh Quân đến phòng khám bệnh, xong lại mạnh mẽ mang Vinh Quân đi vòng vòng hóng gió, sau bữa cơm chiều ghé tiệm bánh ngọt, chọn lấy cái bánh nhỏ nhất cùng đất nhất.

Cuối cùng Vinh Quân chỉ ăn một nửa, còn nghiêm trang nói: “Diệp Canh nói ăn nhiều không tốt.”

Mắt Tiêu Hủ tròn trắng, suy nghĩ một chút lại nói: “Buổi tối tới chỗ này chơi với tôi đi!”

Vinh Quân chết sống không đáp ứng, Tiêu Hủ chẹp miệng, “Cậu chỉ toàn nghe lời Cố Diệp Canh!”

Vinh Quân dở khóc dở cười.

“Được rồi, không đi thì không đi, tôi đưa cậu về nhà!” Tiêu Hủ tự giác mất hứng, nhưng không muốn ép buộc Vinh Quân. Chiếc xe chạy bằng băng trong mà đêm, không ai chú ý phía sau có một bóng đen đi theo.

Lúc gần đến khu nhà, đám anh em của Tiêu Hủ gọi điện thoại tới, bảo y nhanh chóng tới khu bắc, Vinh Quân không muốn làm trễ nãi thời gian của y nên bảo chỉ cần chờ mình đến giao lộ..

Tiêu Hủ do dự vài giây, “Không được, tôi lập tức đến, à để tôi đưa cậu về tận nhà!”

“Bởi vì anh lập tức đến nên cứ để tôi ở giao lộ là được rồi.” Vinh Quân chỉ về đằng trước, “Có hai còn đường mà thôi. Bên này ngược với khu phía bắc, lát nữa anh lại phải quay đầu một vòng lớn, phiền lắm.”

Tiêu Hủ “À” một tiếng, lái xe sang bên, “Ừ, vậy cậu nhớ chú ý an toàn, nhanh chóng đi về đó!”

Vinh Quân xuống xe, “Anh mới phải chú ý an toàn, đừng lái quá nhanh.”

Cố Diệp Canh chính đang ở An Nhạc nghe các nhân viên bên nước ngoài báo cáo qua video call, trợ lý đột nhiên lấy điện thoại di động tiến vào, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Cố tiên sinh, có người tên là Bách Doãn nói nhất định muốn cùng ngài nói chuyện.”

Hắn lập tức nhận lấy điện thoại di động, chỉ nghe Bách Doãn hốt hoảng hỏi: “Anh của tôi có đi cùng anh hay không?”

“Vinh Quân không phải cùng cậu...” Cố Diệp Canh dừng lại, ánh mắt phát lạnh, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng hội nghị, “Người Hôm nay cậu không đến phòng khám bệnh với Vinh Quân?”

“Hôm nay tôi bận thi thử, anh ấy nói là đi với anh.” Bách Doãn cầm lấy ống nghe điện thoại bàn “Tôi ban nãy về nhà không thấy anh ấy. Điện thoại di động cũng gọi không được! Có phải anh của tôi xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Cố Diệp Canh chỉ cảm thấy một dòng nước xiết xông thẳng lên đầu, dầm một cái rõ mạnh lên vách tường, vô số ý nghĩ điên cuồng va chạm nhau trong đầu.

Hắn ẩn mi tâm, hai giây sau lạnh lùng nói: “Cậu tìm xung quanh thử xem, không tìm được thì đi ra xa, tôi liên lạc với phòng khám bệnh, xác định xem hôm nay Vinh Quân có đi khám hay không, chờ tin tức của tôi.”

Bác sĩ Tần đã ngủ, âm thanh khàn khàn trầm trọng, “Vinh Quân? Có tới, thời gian cứ như mấy buổi bình thường... Có một người trẻ tuổi đi với cậu ta, là ai hả? Tôi không quen, nhưng thoát nhìn quan hệ không tệ”

Cúp điện thoại xong, Cố Diệp Canh cũng không kịp suy nghĩ tại sao Vinh Quân lại nói dối, lập tức gọi cho Tiêu Hủ —— Vinh Quân dường như không hề có bạn bè, có thể anh đi khám chỉ có thể là Tiêu Hủ!

Chỉ mong là Tiêu Hủ!

Lúc gọi trong quá trình đợi, Cố Diệp Canh lo lắng đi dạo xung quanh, không muốn nghĩ tới nếu như không phải Tiêu Hủ thì hắn phải làm sao bây giờ.

Rốt cục cũng bắt máy, âm thanh Tiêu Hủ cực kỳ thiếu kiên nhẫn, “Cố thiếu gia?”

“Vinh Quân ở đâu?” Cố Diệp Canh như rống lên, “Có ở cùng với cậu hay không?”

Tiêu Hủ sững sờ, âm thanh cũng kéo căng, “Vinh Quân chưa có về nhà sao?”

Hầu kết Cố Diệp Canh co rúm, phun ra chữ như nhả ra băng, “Ngày hôm nay cậu đi cùng em ấy, vậy àm em ấy vẫn chưa về nhà là sao đây?”

Tiêu Hủ hít vào một ngụm khí lạnh, “Tôi.. tôi lập tức quay lại”

Ở đồn công an, dân cảnh dựa theo lời Tiêu Hủ nói mà mở ra camera quan sát, khoảnh khắc Vinh Quân xuất hiện một mình ở trong hình ảnh, bầu không khí căng thẳng đến cực điểm.

Cố Diệp Canh nhìn chằm chằm màn hình, biểu tình vô cùng đáng sợ.

Trong video, một chiếc Ford chậm rãi tới gần Vinh Quân, hai người con trai mặc đồng phục đi đến, một trong hai gọi Vinh Quân lại.

Không biết nói cái gì, Vinh Quân bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, động tác vô cùng gấp gáp. Nửa phút sau, có vẻ như điện thoại không ai nghe máy, anh cùng tên kia nói vài câu, sau đó tiến vào trong xe.

“Tôi...” Mặt Bách Doãn trắng bệch, trán cũng đổ mồ hôi lạnh, “Anh của tôi nhất định đang gọi cho tôi, đây là đồng phục học sinh trường tôi! Bọn họ gạt anh tôi!”

Tiêu Hủ quát lên: “Gọi cho cậu sao cậu không nghe?”

“Điện thoại di động của tôi bị trộm rồi!”

Cố Diệp Canh vô cùng căng thẳng, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

Bỗng nhiên trong một khoảnh khắc, hắn cho là hành động lần này dính dáng tới Chu Dật.

Tiêu Hủ bị cảm giác mình là người có tội nhấn chìm, ôm đầu xoay quanh nói: “Làm sao bây giờ đây?”

“Lần theo chiếc xe này!” Cố Diệp Canh nghiêng răng nghiêng lợi, “Tất cả con đường đều có camera, tôi không tin nó có thể chạy thoát!”

“Lần này chúng ta e là không theo được.” Dân cảnh chỉ vào thiết bị video, “Camera ở ven đường phải đi đến cục thành phố mới điều tra ra.”

Thời gian không đợi người, vừa nghĩ tới tình huống thân thể hiện tại của Vinh Quân, lòng Cố Diệp Canh liền như lửa đốt.

Vinh Quân không thể bị tổn thương lần nữa!

Ngôn Thịnh chạy tới cục thành phố, phát ra một tiếng thắng xe vô cùng sắc bén, còn Quý Chu Hành ngồi trên xe Jeep quát: “Lên xe!”

Xe jeep lao nhanh về hướng tây, thông tin từ trên cục thành phố không ngừng được gửi đến điện thoại Cố Diệp Canh, Quý Chu Hành làm liều vượt mấy cái đèn đỏ, cuối cùng đứng ở đầu một khu chung cư chờ bị đập phá ở phía tây.

Trên tường chỉ chít hình vẽ cùng mấy lời tục tĩu, trong lầu chỉ có 7 hộ vẫn sáng đèn. Cố Diệp Canh không đợi xe dừng hắn mà trực tiếp mở cửa xông ra ngoài, đi thẳng đến hành lang cánh cửa âm u.

Tiêu Hủ cùng Bách Doãn vội vàng đuổi theo, lại bị Quý Chu Hành quát bảo ngưng lại, “Hai người cứ đợi ở chỗ này đi, chớ đi cùng thêm phiền!”

Tiêu Hủ tự nhiên không chịu, “Tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi?” Quý Chu Hành rút ra một khẩu súng Beretta 92 ném vào ngực của y, “Tiêu thiếu gia, anh làm mất người của nhà tôi còn dám tranh luận cái gì? Đồ chơi này sẽ có cơ hội dùng. Không bắt đắc dĩ không cần nổ súng, bảo vệ tốt Bách Doãn.”

Trước đây Tiêu Hủ đối với Quý Chu Hành đều vênh váo hung hăng, lúc này trong lòng có chút hổ thẹn, triệt để ném bỏ hết khí thế, một chữ cũng không cãi lại.

Quý Chu Hành đứng xa chỉ trỏ Bách Doãn, ngữ khí hòa hoãn mấy phần, “Yên tâm, anh của cậu chắc chắn không bị gì.”

“Vinh Quân!” tiếng la Cố Diệp Canh vang vọng cả tòa lầu, mấy dân cư ở đây cũng mở cửa xem trò vui, một bà lão khàn giọng nói: “Nơi này không có ai tên là Vinh Quân.”

Cố Diệp Canh đá văng một cánh cửa, bên trong là một mảnh tối tăm.

Hắn không rảnh ngừng lại suy xét, lao nhanh lên lầu, chuẩn bị đi đến từng nhà.

Bà lão đứng ở cầu thang gọi lên “Ban này có một đám người ôm một người đàn ông lên lầu, là lầu bảy đó.”

Huyết dịch quanh thân Cố Diệp Canh gào thét nổi dậy như cơn gió mạnh, nhanh chóng chạy lên lầu bảy.

Quý Chu Hành cũng theo tới, sau đó nói một cách gấp gáp “Bà ơi, cảm ơn bà nhiều”.

Lầu bảy tổng cộng có 4 gia đình, khe cửa duy nhất lộ ra ánh sáng chính là 7-3.

Cố Diệp Canh đứng ở cửa tung một phát đạn, cửa gỗ không chịu nổi phát ra một tiếng vang, vôi trên vách tường cũng rớt ào ào. Hắn không dừng lại, định nhắc chân đạp thêm một cái thì cánh cửa đã mở ra.

Quý Chu Hành mới vừa xông lên, thấy một bóng người ập ra bay đến chỗ Cố Diệp Canh, nhất thời da đầu căng thẳng, mồ hôi ướt cả bàn tay đang cầm súng.

Mà tiếng súng lại không có vang lên.

Bởi vì khi y kéo cò, trông thấy một bóng người.

Đó chính là Vinh Quân!

Cố Diệp Canh không ngờ người mở cửa lại là Vinh Quân, theo bản năng làm động tác đón đỡ, suýt nữa làm tổn thương Vinh Quân.

Quần áo Vinh Quân bị xé rách, thân thể rất nóng, da dẻ hồng đến mức không bình thường, thất kinh nhào vào trong lòng ngực Cố Diệp Canh, run rẩy không ngừng.

Cố Diệp Canh đột nhiên hoàn hồn, kinh ngạc nhìn anh, lòng đau như cắt. Hắn vội vã cởi áo khoác bao bọc lấy anh, sau đó ôm thật chặt mà không ngừng nói nhỏ: “Xin lỗi, xin lỗi, anh tối chậm. Em có bị thương ở đâu không? Cho anh nhìn một chút...”

Hiện trường lúc này chỉ còn lại ba người, Quý Chu Hành vốn không liên quan nên là người bình tĩnh trấn định nhất.

Tình hình này thật sự quý dị, tại sao người đầu tiên lao ra Vinh Quân? Vậy cái người mưu đồ gây rối Vinh Quân đi đâu rồi?

Quý Chu Hành ngăn hai người, nhẹ nhàng cẩn thận bước vào trong phòng, vừa nhìn, liền kinh ngạc “A” một tiếng.

Hai tên mặc đồng phục kia vẻ mặt đau khổ mà ngã trên mặt đất, tư thế quái dị hai chân hướng lên trên.

Trật khớp!

Đi vào sâu hơn chút nữa, người đang nằm hôn mê trên giường là Hải Lê.

Quý Chu Hành khó có thể tin xoay người, nhìn Vinh Quân thần trí không tỉnh táo, sau đó lại nhìn ba người bị quật ngã kia, trề môi một cái, nửa ngày mới lắp bắp nói: “Kia, cái kia... Binh vương không hổ là binh vương.”

Thân thể suy tàn, tự tin trong quá khứ cũng không có, nhìn qua mềm yếu thấp kém, nhưng mấy chiêu không chế quân địch có lẽ đã khắc sâu vào xương tủy.

Bằng không làm sao Hải Lê bị đánh hôn mê? Làm sao mà hai tên mặc đồng phục kia bị trật hết khớp?

Quý Chu Hành lớn lên trong quân ngũ, mấy chiêu này không phải dùng khí lực, mà là bản năng cùng kỹ xảo.

Vinh Quân đã không còn có thể dựa vào khí lực để thắng, nhưng ngay tại giờ phút này, anh đã dùng tất cả để ngăn cơn sóng dữ, để che chở bản thân mình.

Quý Chu Hành vẫn còn đang ngơ ngác, một lát sau nói: “Anh, Hải Lê ở bên trong. Trước tiên anh mang Vinh Quân xuống, chuyện này giao cho em xử lý. Yên tâm, lòng em ác hơn anh, ra tay cũng nặng hơn anh nhiều.”

Vinh Quân rõ ràng bị chuốc thuốc đến phát sốt, mơ hồ ôm Cố Diệp Canh không chịu buông tay, cứ như một chìm giữa dòng lũ nằm được cành khô, run rẩy thầm nói: “Diệp Canh, bọn họ cố đồ em, bọn họ đánh em, bọn họ muốn cưỡng ép em, Diệp Canh, Diệp Canh...”

Cố Diệp Canh lần đầu tiên nghe thấy anh gọi tên chính mình như thế, xoang mũi đau xót không thôi, xoa mái tóc ướt đầm mồ hôi, sau đó hôn nhẹ lên trán rồi ôm anh đi, “Chúng ta về nhà.”

14. Chương 14

Vinh Quân sốt suốt một đêm, Cổ Diệp Canh nửa bước không rời trông coi ở bên giường, tựa như mấy tháng trước, không ngừng dùng rượu thuốc lau chùi thân thể cho anh.

Trời mau sáng, Quý Chu Hành cũng tới, quơ quơ điện thoại di động trong tay, “Hai tên kia không phải là học sinh trong trường, do Hải Lê thuê tới, hiện tại đã giải người đi, đây là điện thoại di động của Hải Lê.”

Cổ Diệp Canh không có nhận, mỗi một hỏi: “Bên trong có cái gì?”

“Trong lịch sử có ghi lại, một tuần trước cùng Chu Dật trò chuyện.” thần sắc Quý Chu Hành vô cùng nghiêm nghị, “Là Chu Dật chủ động gọi cho Hải Lê, hơn nữa Hải Lê cũng là lần đầu gọi cho hai tên du côn kia.”

Vành môi Cổ Diệp Canh như dao, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

“Chu Dật nhất định biết chuyện anh cùng Vinh Quân ở bên nhau.” Quý Chu Hành nói: “Hải Lê thuê người định cướp hiếp Vinh Quân, nói không chừng đó là chủ ý của hắn ta. Anh, chúng ta không thể đợi nữa.”

“Anh cũng không muốn đợi.” Cổ Diệp Canh đẩy cửa phòng ra nhìn một chút, bình truyền dịch của Vinh Quân vẫn còn hơn phân nửa.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, hắn châm một điếu thuốc, chậm chậm đi về phía sân thượng “Chuyện trong bộ đội cậu cũng rõ ràng, chỉ cần một chuyện nhỏ cũng động đến toàn đội, mặc dù Chu Dật chỉ là sĩ quan cấp tá của một doanh trại xây dựng cơ bản, nhưng giữ chức vị rất quan trọng, lợi ích liên lụy quá rộng, động vào hắn, những người có danh tiếng cũng sẽ thất thế. Có người muốn bảo vệ hắn, cũng có người muốn mượn thế lực đi tiêu diệt. Hiện tại vẫn đang đấu sức tại bộ đội cao tầng, chờ Vinh Quân tỉnh rồi, anh sẽ tiếp tục đi hành động.”

“Không thể không quản những chuyện khác? Hành động năm đó chẳng lẽ không được phơi bày ra ánh sáng hay sao?” Quý Chu Hành cả giận nói: “Phải bắt hắn xin lỗi trước mặt Vinh Quân!”

“Không.” Cổ Diệp Canh lắc đầu, khuôn mặt dưới ánh nắng ban mai có chút mơ hồ, “Nếu như không triệt để đá đổ hắn, Chu gia, Lữ gia nhà vợ hắn, dựa vào những thế lực kia sẽ bảo vệ hắn, tuy có thể làm cho hắn đi vào không bao giờ trở ra, nhưng khó mà nói chuyện xảy ra sau này. Anh muốn hắn ngay cả một cơ hội đứng dậy cũng không có, cho đến chết cũng không thể tới gần Vinh Quân.”

“Vậy anh có nói sự thật cho Vinh Quân nghe không?” Quý Chu Hành hỏi: “Anh cảm thấy sự thật sẽ khiến Vinh Quân ngã gục hay sao?”

Hai mắt Cổ Diệp Canh khép nhỏ lại, nhìn xa xăm về phía chân trời, “Chờ sau khi trừng trị Chu Dật, anh sẽ tìm một cơ hội thích hợp nói cho em ấy nghe chân tướng mười năm trước.”

Quý Chu Hành trầm mặc mấy giây, thở dài nói: “Cái gì gọi là cơ hội ‘Thích hợp’? Cổ Diệp Canh, lá gan của anh cũng nhỏ quá!”

Cổ Diệp Canh nhìn sang một bên, trong mắt tràn đầy tơ máu.

“Anh không chịu nói chân tướng cho Vinh Quân, chính là sợ anh ấy sẽ phát điên phải không?”

“...”

“Anh chính là sợ anh ấy sẽ truy hỏi ngọn nguồn, sợ anh ấy biết tất cả tai họa này là vì anh!”

“Anh...”

“Anh chính là nghĩ như vậy! Anh sợ anh ấy nhớ tới chuyện trước kia!”

“Nhớ tới chuyện trước kia đối với Vinh Quân mà nói chính là tổn thương lần nữa!”

“Không phải còn có anh sao?”

Cổ Diệp Canh ngẩn ra, Quý Chu Hành lập lại: “Anh ấy không phải còn có anh sao? Lẽ nào anh lại bỏ anh ấy lần nữa?”

“Làm sao có khả năng.” Cố Diệp Canh đỡ lấy trán, âm thanh trầm thấp không còn chút sức lực nào, “Anh sẽ không để Vinh Quân rời xa anh.”

“Vậy thì anh còn sợ gì?” Quý Chu Hành nắm lấy cổ áo của hắn, “Anh trước đây đem anh ấy đẩy vào con đường cụt, em còn là đồng lõa, chúng ta đều làm sai, hiện tại chúng ta có năng lực bù đắp, em cũng dám đứng ra, cơ sao anh lại tiếp tục làm con rùa đen rúc đầu chứ?”

Cố Diệp Canh không có tránh, nửa phút sau nhẹ nhàng đẩy Quý Chu Hành, “Anh hiểu rồi.”

Vinh Quân tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy Cố Diệp Canh ngồi ở bên giường.

“Em tỉnh rồi.” Cố Diệp Canh vội vàng đứng lên, dìu anh dậy, cầm lấy ly nước còn ấm chuẩn bị từ sớm, “Khát nước chưa, đến đây uống miếng nước.”

Vinh Quân có chút ngốc ra, sững sốt nửa ngày mới tỉnh táo nhận lấy ly nước, không uống mà chỉ cúi đầu nhìn mặt nước, qua vài giây nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Cố Diệp Canh nhìn xoáy trên đỉnh đầu anh, cuống họng vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi.” Ah lặp lại lần nữa, “Ngày hôm qua em lừa anh và Bách Doãn, em... Em vốn định là tự mình đi khám, sau đó Tiêu Hủ nói muốn đi cùng em, em lại không nói cho anh và Bách Doãn biết, để cho hai người lo lắng.”

Cố Diệp Canh nhẹ vỗ về lưng anh, “Không nên nói như vậy, là anh sơ sót.”

“Chuyện tối ngày hôm qua cũng rất lạ, em.” Đầu Vinh Quân càng cúi càng thấp, “Những người kia nói Bách Doãn bị đánh ở trường, em căng thẳng quá, đầu óc cũng không chịu dùng tới. Điện thoại Bách Doãn gọi không được, taem liền ngu ngốc ngồi lên xe của bọn họ. Xin lỗi,lại làm phiền mọi người rồi.”

Cố Diệp Canh chỉ cảm thấy có gì đó lặng lẽ đâm vào tim mình, lặng yên không chút tiếng động làm cho bản thân thấy vừa ngộp vừa đau.

Hắn lấy đi ly nước Vinh Quân đang cầm, sau đó dùng sức ôm Vinh Quân vào trong ngực.

Tại sao lại xin lỗi chứ? Người nên xin lỗi rõ ràng không phải là em!

Em đáng lẽ không nên rơi vào hiểm cảnh, tại sao không oán giận, không phẫn nộ, còn phải nói lời xin lỗi!

Vinh Quân dường như chẳng hề chống cự cái ôm này, ngược lại còn lúng ta lúng túng chôn đầu vào ngực hắn, không hề động dậy mặc cho hắn ôm.

Bách Doãn đến đưa bữa sáng, đứng ở cửa nhìn thấy hai người sững sốt vài giây, sau đó mới lúng túng ho khan một cái.

Cố Diệp Canh buông Vinh Quân ra, điều chỉnh lại gối dựa nhỏ giọng nói: “Bách Doãn đến rồi.”

Vinh Quân phản ứng hơi chậm nhìn về phía cửa, nhìn thấy Bách Doãn ánh mắt liền sáng lên, nụ cười cong lên nơi khóe môi.

Trong phòng tràn ngập hương vị mùi cháo, Bách Doãn lấy một bát đặt lên bàn nhỏ, Vinh Quân cầm lấy muỗng, múc từng chút một mà ăn.

Cố Diệp Canh ra khỏi cửa để rửa mặt, Bách Doãn cũng đi theo.

“Trở về ở với anh của cậu đi.” Cố Diệp Canh vốc một ngụm nước tạt lên mặt, âm thanh bởi vì thức đêm có chút khàn khàn.

“Anh ấy rất giỏi, không cần tôi ở cạnh.” Bách Doãn dựa vào bên tường, bỗng nhiên nói: “Anh yêu anh của tôi phải không?”

Động tác rửa mặt của Cố Diệp Canh ngừng lại, từ trong gương nhìn Bách Doãn.

“Lần anh đưa anh tôi về, anh có nói cả hai là bạn bè.” Lúc nói chuyện mặt của Bách Doãn không hề có chút cảm xúc, dường như khá bình tĩnh, “Lời nói đó của anh hẳn là cũng dọa anh tôi, cũng chỉ có người như anh tôi mới tin cả hai chỉ là bạn. Bạn bè sao có thể đối tốt như vậy? Cho nhà ở, cho việc làm, mỗi tuần kiên

trì cùng đi khám bệnh, trong nhà cái gì không có liền mua bổ sung, còn giúp anh ấy chăm sóc đứa em nhặt được?”

Cố Diệp Canh vẩy nước trên tay lau mặt, quay người đối diện cùng Bách Doãn.

“Anh cùng anh tôi, trước đây là một cặp phải không?” Bách Doãn hỏi.

Cố Diệp Canh không hề trả lời, nhưng sự im lặng này đã nói rõ tất cả.

“Tôi biết ngay mà.” Bách Doãn nhún vai một cái, “Quá rõ ràng, nếu như không phải một đôi, tối hôm qua anh cũng không căng thẳng như vậy —— Tiêu Hủ cũng căng thẳng, nhưng loại căng thẳng đó không hề giống anh.”

Bách Doãn dừng một chút, lại nói: “Anh của tôi thực ra cũng rất thích anh.”

Cơ mặt Cố Diệp Canh giật một cái, “Cậu nói cái gì?”

“Chắc anh vẫn chưa nhận ra được, tôi và anh ấy sống với nhau đã mười năm, tôi vô cùng rõ ràng tâm tình cùng động tác nhỏ của anh ấy.” Bách Doãn nói: “Nếu như không thích, người thân tới mấy cũng sẽ không cho anh ôm như vậy. Hơn nữa tối hôm qua trên đường trở về, anh ấy vẫn luôn nói mê trong ngực của anh, Tiêu Hủ muốn kéo, anh ấy cũng rụt lại.”

Tim Cố Diệp Canh đột nhiên ngứa ngáy, khoang ngực tựa như bị một thứ mềm mại chặn lấy, hô hấp có chút không thông suốt.

“Tôi không biết trước đây giữa hai người xảy ra chuyện gì, hay tại sao trong mười năm này, anh không đến thăm anh ấy.” Bách Doãn còn nói: “Nhưng mà anh của tôi cũng không còn nhớ chuyện đã qua, nếu bây giờ anh chấp nhận đối xử tốt với anh ấy, vậy anh sẽ phải đối xử tốt với anh ấy cả đời.”

Vinh Quân vì bị hù cho kinh sợ, sau khi phát sốt thân thể có chút không khỏe. Cố Diệp Canh tạm thời không cho anh đi làm, bắt anh ở nhà an dưỡng.

Mấy ngày nay, Cố Diệp Canh không có đến, anh cũng không có việc gì làm, bình thường sẽ ngồi trên ghế sa lon vừa xem ti vi, vừa ngủ gà ngủ gật.

Một tuần sau, Cố Diệp Canh đến vào buổi chiều, lúc đó TV đang mở, còn anh đã đang ngủ.

Cố Diệp Canh cầm một tờ văn kiện, ngồi xổm ở một bên ghế sofa nhìn một phút chốc, thấy anh ngủ quá ngon không nhịn được, liền hôn một cái nhẹ nhàng lên môi anh.

Anh mơ mơ màng màng tỉnh lại, vuốt mắt cười, “Diệp Canh, sao anh lại tới đây?”

Trong mắt Cố Diệp Canh có rất nhiều tơ máu, dường như đang rất mệt mỏi, mà thần sắc lại có chút căng thẳng.

Vinh Quân nhìn không thấu, đang định đứng dậy, tay liền bị nắm lấy.

Cố Diệp Canh ngồi xổm ở trước mặt ngẩng đầu nhìn anh, “Vinh Quân, anh muốn nói cho em biết một chuyện.”

“Tin tức phía dưới này chính là ở chiến khu A...” TV đột nhiên truyền đến âm thanh phát ngôn viên đài phát thanh, hai người không hẹn mà cùng nhìn sang.

“Hôm nay, Tư lệnh phó chiến khu A chấp nhận chiến đấu, bộ trưởng bộ chuyên cần Lương Quốc Huy, Phó bộ trưởng bộ chính trị Lữ Tuyên Thịnh không chấp hành kỷ luật, bị lập án điều tra, là vì vấn đề hối lộ sa đọa của đội bốn trong một năm qua... Đồng thời hiềm nghi hối lộ còn có bộ Phó bộ trưởng liên chuyên cần bộ xây dựng cơ bản Tưởng Mông, phó giám đốc Chu Dật...”

“A!” Vinh Quân đột nhiên mở to mắt, chỉ vào Chu Dật bị mang đi trên ti vi nói: “Em biết người này!”

Cố Diệp Canh cả kinh, “Em nhớ hẳn ta là ai?”

“Ừ.” ngữ khí Vinh Quân có chút tiếc hận cùng không thoải mái, “Lúc ở khu đi bộ em đã cứu con gái của người đó, bé gái đáng yêu lắm, không nghĩ tới có bé có một người cha tham lam như vậy. Em ghét nhất loại người này, lông hãnh danh tiếng bộ đội, bôi đen đáng đập quân nhân, quả thực nên xử chết bọn họ...”

Vinh Quân đột nhiên ngừng miệng, biểu cảm cũng trở nên lúng túng, một lát sau vò vò góc áo, nhẹ giọng nói: “Em cũng làm bản hình ảnh bộ đội, lẽ ra không có tư cách chửi người khác.”

“Em không có!” Cố Diệp Canh dùng sức nắm lấy tay anh, trong mắt như có một đám lửa đang bùng cháy.

“Hà?” Anh giương mắt nghi hoặc.

Cố Diệp Canh cầm qua văn kiện, ngón tay có chút run rẩy, “Vinh Quân, em không làm bản hình ảnh bộ đội. Chuyện mười năm trước, người sai không phải là em!”

Văn kiện có tới 24 trang, bao gồm khẩu cung Khâu Thành, chứng cứ thẳng thắn tố tội Chu Dật cùng với đơn thanh minh của chiến khu cơ quan. Vinh Quân đọc lấy từng từ từng từ, càng về sau hai tay càng run cầm cập, trong không khí còn nghe được tiếng thở hổn hển của anh.

Lật đến trang cuối cùng, nước mắt rơi xuống làm nhòe đi một chút ở con dấu đỏ chói, anh ngẩng đầu lên, hầu kết không ngừng rung động, mờ mịt nhìn Cố Diệp Canh, nói như bị mất tiếng: “Năm đó...”

Như có thứ gì kẹt ở bên trong cuống họng, đột nhiên nói không ra lời, tay chân cứng ngắc, ngón tay ngón chân cũng không còn cảm giác, nước mắt lặng yên không một tiếng động lướt qua hai má, con dấu nhòe đi, như một chuyện cười chói mắt.

Cố Diệp Canh vội vã ôm lấy bờ vai anh, chặt chẽ mà siết tay, “Vinh Quân, em trong sạch, năm đó em chỉ là uống say, người xâm phạm Khâu Thành chính là Chu Dật!”

Lúc này Vinh Quân run còn dữ hơn, từ trong tay Cố Diệp Canh giãy dụa ra, hai tay ôm lấy đầu mình, đôi vai đơn bạc run rẩy từng cơn.

Anh đã từng tưởng tượng vô số lần —— tưởng tượng rằng nếu chuyện kai chỉ là hiểu lầm thì tốt biết mấy? Nếu như anh không có say rượu mất khống chế, không có xâm phạm vị thành niên thì tốt biết mấy?

Nhưng khi “Áo tưởng” đó trở thành sự thật, vì sao anh lại khó chịu như vậy?

Quá khứ mười năm vất vả, cuộc đời thoáng chốc hủy hoại nặng nề, hóa ra cũng chỉ vì trò đùa dai của một tên đồng đội sao?

Anh nắm chặt tay cuộn tròn thành nắm đấm nện từng cú lên đầu mình, ép bản thân nhớ đến từng chút một chuyện mười năm trước, đánh tới khi tay bị nắm lấy, cả thân thể ôm vào lòng, quá khứ vẫn cứ ẩn giấu ở trong mây mù.

Không thấy rõ, cũng nghe không được.

Cho đến ngày hôm nay, anh cũng chỉ nhìn giấy chứng nhận cùng đôi ba câu của người khác để tưởng tượng bản thân đã từng lợi hại tới mức nào, lại hoàn toàn không nhớ được từng trải của năm đó.

Cái cảm giác vốn không chân thực, cứ như một chú chim lướt nhẹ trên mặt hồ, hay đóa hoa đại dập chồn lay lắt bên hồ nước.

Trong lúc hoảng hốt, anh nghe thấy Cố Diệp Canh nghẹn ngào nói: “Xin lỗi, xin lỗi, Vinh Quân em đừng làm như vậy, em không làm sai cái gì cả, đừng tự trừng phạt mình.”

Anh đột nhiên cảm thấy bản thân rất lạnh, như có thứ gì đó đang lặng lẽ di chuyển trong đầu mình.

Ký ức không về được, trong đầu lại chợt lóe một chút đoạn ngắn thời gian bên cạnh Cố Diệp Canh—— Cố Diệp Canh dẫn anh tới một nơi, nói với anh đây là nhà của hai người; Cố Diệp Canh hôn môi của anh, cười gọi anh là “Anh Quân”; Cố Diệp Canh xé ra một viên kẹo sữa bò, nhét vào trong miệng đang đắng chát của anh.

Vinh Quân trợn to mắt, kinh ngạc nhìn Cố Diệp Canh, khóe môi run rẩy, nói giọng khàn khàn: “Chúng ta trước đây...”

“Là người yêu.” Cố Diệp Canh cầm tay anh, hôn lên từng đầu ngón tay, cố gắng áp chế kích động cùng bất an đang trào dâng trong lòng anh “Vinh Quân, chúng ta bỏ qua hết những chuyện đã qua đi, em là một

quân nhân ngay thẳng, không có làm bất kỳ chuyện gì tổn hại đến quân đội, người hại em sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng, em không cần hổ thẹn với lòng mình, tương lai của em dần dần sẽ tốt lên.”

Lông mi ướt đầm của Vinh Quân vẫn không ngừng run rẩy, một hồi lâu sau nhẹ giọng hỏi: “Lúc đó anh có biết không?”

Cố Diệp Canh ngẩn ra, tâm tình Vinh Quân dần dần mất khống chế, lại hỏi: “Anh nói chúng ta trước đây là người yêu.... Mười năm trước anh rời bỏ em, là bởi vì biết em xâm phạm vị thành niên phải không?”

Dường như bị cơn ác mộng áp đảo, đồng tử Cố Diệp Canh thu lại, hần đứng ngây người tại chỗ.

“Anh không tin em.” Vinh Quân cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Anh đi đi.”

Trong phút chốc, hồi hận điên cuồng mà ào tới, Cố Diệp Canh đưa tay phải ra cũng không dám đụng Vinh Quân.

Vinh Quân thở dài, tâm tư vô cùng rối loạn, bắt đầu nói năng lộn xộn, như một đứa trẻ cô độc, “Lúc em bị khai trừ, sao anh không tới giúp em? Lúc em bị đánh, anh cũng không đến... Bây giờ anh xuất hiện lấy lại công bằng cho em, nhưng mà... Nhưng mà em đã không còn là Vinh Quân của mười năm trước, em là một người vô cùng vô dụng...”

Huyết dịch xông thẳng vào tâm trí, mắt Cố Diệp Canh đỏ như muốn chảy máu. Vinh Quân ngẩng đầu lên, chất phác mà nhìn hần, lập lại: “Em đã là một người cô cùng vô dụng”

Nói xong, yên tĩnh đứng lên, cứ như cái xác không hồn đi về phía phòng ngủ.

Lúc cửa khép lại, chỉ phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

Cố Diệp Canh đã từng tưởng qua vô số tình huống để hần nói ra chân tướng cho Vinh Quân, thế nhưng mỗi khi muốn nói lại có chút chần chừ.

Mọi người nói tình yêu sẽ bị làm cho cảm động, còn nhân sinh chỉ có âm lạnh tự biết.

Cố Diệp Canh xuất thần nhìn cánh cửa đóng chặt kia, rất lâu sau đó nặng nề thở dài.

Vinh Quân cần thời gian để bình phục, cho dù thời gian này dài bao lâu, hần cũng sẽ chờ, sẽ không rời đi.

Buổi tối, Bách Doãn về nhà, Cố Diệp Canh đem văn kiện đưa cho cậu. Hai người đứng ở trên ban công, hút hơn nửa bao thuốc lá.

“Tôi cứ cho rằng bản thân sẽ cảm thán kêu gào, từ đây cả người liền ung dung.” Bách Doãn nằm nhoài trên lan can chạm trở hoa văn, kinh ngạc nhìn ánh đèn của các tòa nhà trong bóng đêm, “Từ nhỏ tôi đã tin anh của tôi không phải người như vậy, tôi muốn lấy lại công bằng cho anh ấy, tiếc là bản thân không đủ năng lực... Anh làm được chuyện tôi không làm được, thế nhưng không hiểu tại sao, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.”

“Tôi hiểu được.” Cố Diệp Canh liền châm một điếu thuốc, cười khổ nói: “Có người nói chính nghĩa có thể sẽ đến muộn, nhưng chắc chắn sẽ không vắng mặt. Nhưng cuộc đời ngắn như vậy, xem như nếu chờ được chính nghĩa tới muộn kia, thì tuổi tác đẹp nhất cũng đã đi qua. Hiện tại tôi có làm cái gì, người xấu có bị trừng phạt hay không, Vinh Quân cũng không thể lấy lại những gì đã mất, ngược lại còn bởi vì cái chân tướng đột nhiên xuất hiện này, mà cảm thấy đau khổ.”

Trầm mặc chốc lát, Bách Doãn nói: “Thế nhưng nếu tra rõ chân tướng, chúng ta cần phải nói cho anh ấy biết, anh ấy có quyền biết.”

“Đúng. Vinh Quân có quyền biết đến, em ấy không nên sống trong sự dằn vặt.” Cố Diệp Canh cúi đầu, âm thanh nhẹ nhàng phát run, “Mặc dù hiện tại cảm thấy đau không thiết sống.”

“Yên tâm đi, anh của tôi nhất định sẽ đi ra.” Bách Doãn dập tắt làn khói, hít thở sâu một hơi, nở một nụ cười tuy có chút miễn cưỡng nhưng chứa đầy vẻ nghiêm túc, “Anh của tôi giỏi như vậy, cực khổ hay tuyệt vọng thế nào cũng không từ bỏ, làm sao sẽ thua với hi vọng? Anh ấy tạm thời chưa suy nghĩ thấu đáo thôi, cái gì mà ‘Ta Là người vô dụng’ chứ, đầu óc ngốc nghếch cứ luôn nói lung tung.”

Cố Diệp Canh gật gật đầu, trầm giọng nói: “Đúng, sao em ấy có thể thua với hi vọng cho được.”

Vinh Quân nhốt mình trong nhà mấy ngày, tâm trạng cũng từ từ bình phục, cho dù mình có cố gắng thế nào, vẫn không nhớ nổi tất cả chuyện cũ của anh cùng Cố Diệp Canh.

Không có ý tốt tiếp cận, cuối cùng như một trận bão rồi kết thúc hoàn toàn, có thể nhớ tới chỉ là một chút nhu tình.

Anh vẫn không bằng lòng gặp Cố Diệp Canh, trong đầu thỉnh thoảng vẫn tự nói —— anh không tin em, anh đi đi.

Mà càng khổ sở hơn chính là, anh là một kẻ vô dụng.

Mỗi ngày Cố Diệp Canh đều đến. Vừa nghe động tĩnh của chìa khóa, anh sẽ đi vào phòng ngủ, khoá cửa lại. Cố Diệp Canh ngồi một lúc liền lập tức đi, ngược lại cũng không quấy rầy anh.

Ở nhà làm ỉ quá lâu, rốt cục anh cũng không nhịn được, muốn ra ngoài đi một chút.

Cố Diệp Canh cùng Bách Doãn không ở nhà, cô đầu bếp cũng không có, anh liền mặc thêm áo khoác, lén lút đi xuống lầu rồi đi ra ngoài.

Trong tiểu khu có rất nhiều trẻ con, anh theo bản năng mà đi đường vòng, lại nhớ tới văn kiện Cố Diệp Canh cầm về.

Anh không có xâm phạm vị thành niên, anh không phải tên biến thái nghiện luyện đồng!

Thở nhẹ một hơi, bỗng nhiên bóng của một bé trai ập đến.

Bá trai vô ý đá trúng đùi anh, anh nhanh chóng đỡ một cái, nhóc giương mặt lên bướng bỉnh cười: “Cảm ơn chú! Chú thật là đẹp trai!”

Tim của anh nhảy lên một cái, khóe miệng nở nụ cười.

Anh nghĩ lại, bản thân cần phải cảm ơn Cố Diệp Canh.

Rời khỏi tiểu khu, anh bỏ hai tay vào túi áo khoác, đi tản bộ thong dong.

Trời đã vào cuối thu, lá cây bạch quả bị gió thổi bay tán loạn, như một cơn mưa vàng ươm.

Nhiều ngày chưa ra khỏi nhà, cảm giác cũng mát mẻ thoải mái đến mấy phần.

Đi vòng vòng xung quanh, lúc đi tới gần một nhà trẻ, những uất ức oán giận trong lòng dường như cũng tan biến sạch sẽ.

Anh nhìn đồng hồ, tính toán trở về trước khi cô đầu bếp đến, đang muốn quay người, bỗng nhiên nghe thấy một trận thất kinh rít gào.

Men theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy bên trong vườn trẻ một mảnh hoảng loạn, giáo viên cùng bọn nhỏ khóc ầm, một người đàn ông hơn ba mươi tay cầm con dao bầu vung tới vung lui, truy đuổi bé trai đang chạy trốn.

15. Chương 15

Vinh Quân được tiếng khóc non nớt không dứt của tội nhỏ dẫn đường lao nhanh tới, lúc băng qua đường, thậm chí còn làm một chiếc xe ô tô phải ngừng lại.

Tim anh đập như trống bỏi, huyết dịch ở trong thân thể gào thét gào từng cơn. Khoảnh khắc vọt vào nhà trẻ, dường như anh cũng quên mất thân thể của mình ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi.

Người đàn ông điên kia dữ tợn mà cười to, giáo viên cùng bảo vệ bị thương đau đớn ngã trên mặt đất, phần lớn các đứa trẻ đều đã được giáo viên đẩy vào phòng học, còn lại đều sợ hãi gào khóc.

Tên đó quơ loạn dao bầu, lưỡi dao dính đầy máu tươi của người bị hại. Hiện tại cũng chưa tới thời gian tan học, phụ huynh chưa ai đến con em mình, chỉ có người vậy xem lớn tiếng quát dừng hoặc gọi điện thoại báo cảnh sát, người xông vào ngăn cản tên kia cũng chỉ có một mình Vinh Quân.

Người đàn ông hẳn là bất mãn với xã hội nên mới phát điên mà đi xung quanh trả thù, bởi vì không ra tay được người mình muốn hại, cho nên mới chọn nhà trẻ của tầng lớp giàu có, còn chọn nhóc con nhỏ tuổi nhất để dễ dàng khống chế.

Nhóc con bị truy đuổi khóc lớn tránh né, tiếng khóc kia càng làm gã thấy hưng phấn, ba bước đi thành hai bước. Trong lúc chỉ còn chút nữa là bắt được nhóc con, Vinh Quân đã bước lên trước, nghiêng người đạp lên đầu gối gã.

Người đàn ông trúng một cú lão đảo ngã xuống đất, còn Vinh Quân vì chạy quá nhanh mà ngã sấp xuống theo. Nhóc con thoát khỏi con dao, sợ đến mức hai chân như nhũn ra, không có cách nào đứng thẳng. Gã nhặt dao bầu lên, đang định đâm một nhát vào cổ nhóc con thì Vinh Quân đột nhiên giãy dụa lao tới phía trước nhảy một cái, nắm lấy ống quần.

Gã xoay người, gương mặt vô cùng tàn nhẫn, giơ dao phay lên tức miệng mắng to: “Đ*t m* mày muốn chết hả!”

Dao bầu nhanh chóng đâm xuống, tiếng gió sát một cái qua bên tai, Vinh Quân ra sức lăn một vòng, qua bên trái thuận thể nhảy lên. Tên đó chém hụt, tức giận không cam lòng, né người sang một bên phang thêm một nhát nữa. Vinh Quân dứt khoát cúi thấp, né dao bầu trong nháy mắt sau đó khom người đá gã.

Người đàn ông bị đạp liên tục lui về phía sau, thời điểm gần như ngã sấp xuống, Vinh Quân mới nhắm ngay cơ hội, thừa dịp đó ổn định thân thể rồi mạnh mẽ lao đến bên phải cướp lấy con dao.

“A!” Một tiếng hét thẳm, dao bầu leng keng rơi xuống đất.

Vinh Quân không dám sơ sẩy, một cước đá dao bầu đá ra xa, không đợi gã phản kích, liền nắm hai tay gã vặn ra sau, đầu gối dùng sức đè ép đầu gối gã xuống.

Dao bầu được bảo vệ nhặt lên, còi cảnh sát cũng vang lên từ xa đang đi đến gần. Cho đến lúc này, những người đứng xung quanh vườn trẻ cũng tiến vào, hô lớn cần nghiêm trị kẻ ác.

Vinh Quân thở dốc, sau một trận gần theo bản năng kích động đi, thân thể dần dần yếu đi, tay chân cũng có chút không nghe lời.

Người đàn ông anh áp dưới thân cố hết sức mà giãy dụa, anh cắn chặt hàm răng nỗ lực kiên trì, mãi đến tận khi nhìn thấy bóng người mặc quần áo rằn ri cầm súng sắp tiến vào, mới nhẹ nhàng mất đi ý chí.

Ngay trong nháy mắt này, gã mạnh mẽ tránh thoát được, khuỷu tay mạnh như búa tạ đập về phía lồng ngực của anh.

Mắt anh tối sầm lại, cú đập này đau đến mức dời sông lấp biển, nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng.

Người đàn ông rút ra một con dao găm từ trong túi quần, sau đó cười nhẹ mà đâm một nhát.

Anh cố chịu đựng cảnh ngực xót ruột đau, mắt công tốn sức di chuyển một chút, chợt thấy trên bắp chân truyền đến tiếng xé rách đau đớn vô cùng, mùi máu tanh dần dần khuếch tán vào không khí.

Gã điên kia nắm lấy tóc của anh đập xuống mấy cái trên sàn xi măng.

Đầu văng mắt hoa, khi gần như đánh mất ý thức, anh mơ hồ nghe được âm thanh chát chúa của trận sấm.

Đúng, là tiếng sấm.

Vừa quen thuộc vừa quá đổi xa lạ.

Vinh Quân mở mắt ra, anh đang mang găng tay chiến thuật màu đen, ngón tay đặt trên cò súng. Anh dùng ống ngắm nhìn vào bên trong, tên đàn ông kia dùng dao găm kèm hai bên cô bé còn phát ra tiếng cười càn rỡ điên dại. Cách đó không xa, mẹ của cô bé kia khóc tan nát cõi lòng, những người thân còn lại gương mặt ai cũng hết sức u sầu.

Đây là phân cảnh của rất nhiều năm trước đây — phần tử tội phạm bắt cóc con tin, vũ cảnh điều động giải cứu, đội viên đàm phán thâm nhập trận địa địch, còn Vinh Quân thì làm tay đánh lén mai phục tại chỗ tối.

Đàm phán đã tiến hành hơn hai giờ, cô gái cũng dần yếu đi, mà tâm tình của tên tội phạm cũng dần mất không chế, biểu cảm như bất cứ lúc nào cũng có thể cầm dao găm vào cổ cô bé kia.

Vinh Quân đeo tai nghe, nghe thấy bên trong có tiếng sần sật, chỉ đợi đội trưởng ra lệnh một tiếng.

Song lệnh chưa kịp tới, hiện trường lại xảy ra dị động, phần tử tội phạm bỗng nhiên bóp lấy cổ cô bé, nhanh chóng rút lui vào cửa sổ phòng trong.

Vinh Quân căng thẳng, nếu như tên đó trốn vào phòng trong, thì coi như mất đi phạm vi đánh lén, cả cục diện coi như mất không chế.

Nay lúc người đàn ông kia sắp né được, Vinh Quân dứt khoát bóp cò súng, một khắc sau khi tiếng súng vang lên, mệnh lệnh bắn mới phát ra trong tai nghe của anh.

Người kia ngã xuống đất, đạn bắn vào trúng ngay ngực, góc độ vô cùng chuẩn xác mà nhắm ngay đến chỗ hiểm, đường đạn còn tránh được cô bé bị chặn trước người tên kia.

Mấy ngày sau, cô bé cùng cha mẹ đến thăm cũng như trao cờ thưởng đưa đến cơ quan cho anh, cô bé ôm chân của anh, ngọt ngào nói: “Anh ơi, anh là anh hùng của em, là đại anh hùng!”

Trong giấc mộng, âm thanh của cô bé như bị gió thổi gọn sóng, vang lên từng tầng vọng lại.

Vinh Quân lần lượt trải qua những ánh nắng chói chang, sau thoát chốc lại mưa dầm liên miên liên tục, biết mình chính đang nằm mơ, mà giấc mơ kia rốt cuộc cũng không thể quay lại.

Anh đã từng, là một người anh hùng.

Tỉnh mộng, anh lại nằm ở trên giường bệnh, là một bệnh nhân cần người khác chăm sóc.

Cổ Diệp Canh trông coi ở bên giường, thấy anh tỉnh dậy, đôi mắt vô thần nhất thời có chút ánh sáng, nắm chặt tay anh khàn khàn mà gọi: “Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, đầu còn đau không? Ngực thì sao? Chân có đau hay không?”

Vinh Quân sững sốt vài giây, ánh mắt nhìn lên bình đang truyền bình, liền giơ tay sờ vải băng trên trán mình, cổ hết sức thều thào: “Em...”

Cổ Diệp Canh đặt tay anh kê lên môi mình, vừa nhắm mắt lại, nước mắt không chút tiếng động mà nhẹ nhàng rơi xuống.

Anh đột nhiên cảm thấy vô cùng hồi hộp, run giọng hỏi: “Diệp Canh, có phải em lại bị gì nữa không? Ban nãy em bị kẻ đó đập đầu xuống đất, có phải bản thân trở nên si ngốc lại hay không? Em tốn nhiều năm như vậy mới dần dần khá lên, em không muốn bản thân như trước nữa, em phải làm sao bây giờ? Bác sĩ có ở hay không? Có thể không thể giúp em không? Em không muốn lại quay về như cũ nữa!”

Cổ Diệp Canh biết là do bản thân hấn không khống chế được tâm tình, hại anh phải lo lắng, vội vã lau sạch nước mắt rồi nắm lấy tay anh động viên: “Sẽ không bị gì hết, em không cần lo lắng. Bác sĩ đã kiểm tra qua, trán em bị sưng, các bộ phận cũng chỉ bị thương nhẹ, em không có bị ngốc, em giỏi như vậy sao có thể ngốc đi được...”

Lời vừa nói xong, âm thanh đã khàn giọng run rẩy cứ như đang khóc rưng rức.

Cửa bị đẩy ra, bác sĩ kiểm tra tình huống xong liền nói: “Bệnh nhân phải nghỉ ngơi cho tốt, phần ngực cùng đầu bị thương không có gì quá đáng lo, thế nhưng chân bị đâm bằng dao, cho nên phải an dưỡng một thời gian, may mà không có thương tổn tới xương cốt, việc đi lại trong thời gian nằm viện không có vấn đề gì.”

Lúc này Vinh Quân mới thở phào nhẹ nhõm, vén chăn lên cái chân đang bị băng bó, một lát sau ánh mắt ôn hòa nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay em đã cứu được rất nhiều đứa trẻ.”

Cổ Diệp Canh vuốt ve lưng anh “Em vẫn dũng cảm như hồi trước.”

Nghe vậy, anh mới dừng một chút, lắc đầu nói: “Không giống nhau.”

Lúc này, cửa phòng mở ra, một đứa bé trai chạy vào, phía sau một vị tiên sinh hơn ba mươi tuổi đi cùng một vị trưởng lão sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Vinh Quân nhìn bé trai, qua vài giây mới nhớ tới đối phương chính là nhóc được anh cứu khỏi gã điên quơ loạn dao bầu.

Nhoc con lễ phép đứng ở bên giường, ngược đầu nhìn anh, “Cảm ơn chú đã cứu con và các bạn ở nhà trẻ.”

Vinh Quân cười rộ lên, hai má hơi ửng hồng.

Bé trai đến gần, nắm lấy tay anh mà nói: “Chú có thể đừng vào con không.”

Anh kinh ngạc mở to mắt.

Bé trai cầm tay anh đặt lên đầu mình, sau đó cứ như lấy lòng mà dụi, “Chú ơi, xoa đầu.”

Vinh Quân chưa bao giờ có tiếp xúc thân mật với trẻ con như thế, anh giương mắt cầu cứu Cố Diệp Canh, lấp bắp nói: “Cái này...”

“Vì cháu nó thích cậu.” Vị tiên sinh kia đi lên phía trước, đặt một tay trên vai bé con, “Cảm ơn cậu đã cứu con trai của tôi.”

Mặt Vinh Quân đỏ lên, nhẹ nhàng sờ sờ tóc đứa bé, nhỏ giọng nói: “Không cần cảm ơn.”

Vị trưởng lão này giờ không nói gì cũng bước lên hai bước, lông mày theo thói quen mà nhăn lại, cho dù không mở miệng cũng khiến người ta cảm giác nghiêm nghị đến đáng sợ.

Ba của bé trai vỗ vỗ tay trưởng lão, “Ba, Vinh Quân cũng cứu Tiểu Cảnh, không phải ba nên nói một tiếng cảm ơn hay sao?”

Lúc này Vinh Quân mới thăm dò quan hệ của ba người. Bé trai tên là Tiểu Cảnh, hai người kia là ba và ông nội của nhóc.

Anh cảm thấy hai người này nhìn có chút quen mắt, hừng hực từng thấy qua ở đâu, không biết là trong tivi hay là ngoài đời nữa? Không nghĩ ra.

Vị trưởng lão rút cục cũng miệng, âm thanh chất phác mạnh mẽ, “Cảm ơn cậu.”

Ba người rời đi, Cố Diệp Canh cũng đi ra ngoài một lát, lúc trở về cịn mang tới một phần canh gà nóng hổi.

Vinh Quân nằm viện riết cũng thành quen, tự mình sắp bàn nhỏ lên giường, chuẩn bị nhận lấy chén.

Cố Diệp Canh cũng không đưa cho anh.

“Anh dứt cho em.”

“...”

Vinh Quân không quen, đỏ mặt nói: “Tôi tự ăn là được”

“Anh muốn chăm sóc em.” Cố Diệp Canh yên lặng nhìn anh, “Vinh Quân, cho anh ở cạnh em, chăm sóc em có được hay không?”

Vinh Quân lúng ta lúng túng mà chớp mắt, hai giây sau cúi đầu nhẹ “Ừ” một tiếng.

Nằm viện suốt một tuần, Cố Diệp Canh đảm đương hết công việc của trợ lý, nào là ôm Vinh Quân đến phòng vệ sinh, lau chùi thân thể, đưa nước đưa cơm, ban đêm cũng ngủ ở trong phòng bệnh.

Việc học của Bách Doãn khá nặng, chỉ có thể đến thăm vào mỗi buổi tối, có một lần đúng lúc thấy Cố Diệp Canh ngồi chồm hổm dưới đất, mang giày sợi bông to ấm cho Vinh Quân mới chà chà tán thưởng: “Diệp Canh, tôi thấy anh cũng quá chăm sóc anh ấy rồi đó.”

Vinh Quân theo bản năng co rụt lại, Cố Diệp Canh đỡ anh đứng lên, nhẹ giọng nói: “Việc nên làm.”

Trước ngày xuất viện trước, giáo viên và mấy đứa nhĩ cùng nhau đến thăm, Tiểu Cảnh tràn đầy phấn khởi đi đầu tiên, trên tay ôm một tấm thiệp màu đỏ.

“Chú ơi, con tới thăm chú nữa nè!”

Lần đầu tiên Vinh Quân được nhiều đứa nhỏ vây quanh như vậy, anh vừa vui mừng vừa cảm thấy lúng túng.

Tiểu cảnh cùng mấy đứa nhí khác cùng nhau mở ra tấm thiệp đỏ.

Đó là một “Cờ thưởng” vô cùng đặc biệt, mặt trên dán một ngôi sao lấp lánh cùng đủ thứ hoa hè đẹp đẽ, chính giữa dùng đủ loại hạt ghép lại thành hai chữ xiêu vẹo.

Anh hùng.

Khoang mũi Vinh Quân cảm thấy chua chua, nước mắt động kại làm làm ướt nhòe đôi mi.

Cố Diệp Canh ôm vai anh vỗ nhẹ.

Tiểu Cảnh đột nhiên ra dáng mà lớn tiếng hô “Nghiêm”, mấy đứa nhỏ còn lại cũng lập tức đứng thẳng, 3 giây sau cùng nhau nghiêng mình chào.

Tiểu Cảnh lớn tiếng gọi: “Chú chính là anh hùng của chúng con!”

Nước mắt rớt cục tuôn rơi xuống không ngừng.

Trong lòng vọng lại một thanh âm nói với anh rằng: Anh không hề xâm phạm vị thành niên, anh không thích trò luyên độn, anh vẫn còn có dụng!

Sau khi bọn nhỏ rời đi, Cố Diệp Canh bỏ “Cờ thưởng” vào trong túi xách, mò mẫm tóc Vinh Quân nói: “Sau khi trở về, chúng ta treo nó lên, treo ở phòng khách có được hay không?”

Vinh Quân không hề trả lời, ngồi yên lặng lúc lâu mới đột nhiên nói: “Diệp Canh.”

“Sao thế?”

“Lần trước anh nói trước đây chúng ta là người yêu, em nhớ ra một chút, thế nhưng nhiều hơn thì không tài nào nhớ ra.”

Cố Diệp Canh lập tức dừng tay, lại ngồi bên cạnh anh, do dự một chút nói: “Anh có thể kể hết cho em nghe, từ lúc chúng ta quen biết, sau đó đến lúc anh... Rồi bỏ em.”

“Không.” Vinh Quân cười lắc đầu, “Chuyện này có rất nhiều thứ không vui phải không?”

Cố Diệp Canh ngậm thừa nhận.

“Vậy em cũng không muốn biết.” Vinh Quân nói tiếp, “Ngược lại em cũng không nhớ ra, anh nói cho em nghe, cũng chỉ là nghe một câu chuyện không vui, em cần gì phải thế chứ.”

Ánh mắt Cố Diệp Canh có sự day dứt, “Vinh Quân, là anh có lỗi với em.”

“A...” Vinh Quân chống cằm, có chút khổ cực trong việc sắp xếp câu chữ, “Em không nhớ được chuyện trước kia, chỉ nhớ rõ hiện tại. Diệp Canh, bây giờ anh rất tốt, chăm sóc em, còn giúp em đòi lại công đạo.”

Cố Diệp Canh ngồi chồm hồm xuống, dựa trán lên trên đầu gối anh run giọng nói: “Xin lỗi.”

Vinh Quân nhẹ nhàng thở dài, khóe môi nhếch lên nụ cười hiếm hoi, “Lần này xuất viện, em muốn buông xuống quá khứ, nỗ lực hướng về tương lai phía trước. Tội danh xâm phạm vị thành niên được rửa sạch, em cảm thấy vô cùng thoải mái. Thân thể không tốt cũng không sao, em sẽ kiên trì tập luyện, nghe lời uống thuốc, nhất định sẽ tốt lên từng ngày.”

Cố Diệp Canh ngẩng đầu lên, nhìn vào anh không chớp mắt.

“Em không muốn nhìn thấy quá khứ ngáng chân mình nữa, nếu như, em nói nếu như...” Anh cắn cắn môi dưới, thỉnh tai ửng đỏ, “Nếu như anh tình nguyện theo em..”

“Anh tình nguyện!” Cố Diệp Canh đứng dậy ôm anh vào trong ngực, “Anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa!”

Đã từng hoài nghi xen lẫn áy náy cùng đau lòng suy xét xem cái yêu này liệu có phải cái yêu thuần túy hay không.

Nhưng hôm nay hẳn cũng hiểu rõ, yêu thuần túy hay không vẫn chính là yêu thôi!

Vinh Quân yên vị trong lồng ngực của hắn, lặng yên nhắm mắt lại, hồi lâu sau thấp giọng nói: “Được.”

Ngày anh xuất viện, là một ngày đẹp trời.

Cố Diệp Canh mở cửa ra để Vinh Quân ngồi lên, Bách Doãn đang ôm bao lớn bao nhỏ vút sau cốp xe thì đột nhiên ở phía sau truyền đến một trận huyên náo.

Một đám trẻ con trong bệnh viện chạy tới, vây quanh ở bên ngoài ghế phụ nhảy nhót líu lo.

Vinh Quân đẩy cửa đi ra, lập tức bị bọn trẻ vây từ bốn phía.

Đứa nhỏ dẫn đầu nói: “Mấy cậu xem, đây là cái chú anh hùng ti vi nhắc hôm trước đó! Tớ đã bảo chú ấy ở cùng bệnh viện với chúng ta mà!”

Bọn nhỏ chen chúc lẫn nhau, giơ tay lên muốn được chụp ảnh chung.

Vinh Quân ngồi chồm hổm xuống, lần lượt thỏa mãn mong muốn từng bé, Cố Diệp Canh tìm trong cốp sau được một hộp kẹo sữa bò còn chưa mở ra, liền cho cho bọn nhỏ. Lúc chia còn lại viên cuối cùng, góc áo bị nhẹ nhàng bị ai đó kéo lại.

Quay đầu lại, chính là đôi mắt trong veo của Vinh Quân.

“Nhớ chưa cho em một viên.” Vinh Quân nói nhỏ nhẹ: “Em cũng muốn ăn.”

Cố Diệp Canh cúi đầu cười, sau đó bốc vỏ bỏ viên kẹo thơm ngọt vào miệng anh.

Vừa thơm mát vừa ngọt ngào, giống như tương lai sau này của hai người vậy.

“Ày.”

Bách Doãn lườm một cái, cố gắng giải tán đám trẻ con rồi khép cửa ghế sau lại, quát: “Hai vị này, đừng kéo giờ nữa, lát nữa hai người không có chuyện gì, nhưng mà em còn phải làm bài tập đó!”

Chính văn hoàn. — 01/04/2018

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-huu-kho-vinh>